

T. C.
KIRKLARELİ ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ANABİLİM DALI
YÜKSEK LİSANS TEZİ

KIRKLARELİ İLİ KÖY ADLARI İNCELEMESİ

HAMİDE ÖZDOĞAN

TEZ DANIŞMANI:
Yrd. Doç. Dr. YAKUP YILMAZ

AĞUSTOS -2016

T. C.
KIRKLARELİÜNİVERSİTESİ
Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürlüğü

Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Yüksek Lisans Programı öğrencisi Hamide ÖZDOĞAN'ın **Kırklareli İli Köy Adları İncelemesi** başlıklı tezi .../.../.... . . tarihinde, aşağıdaki jüri tarafından Lisansüstü Eğitim ve Öğretim Yönetmeliğinin ilgili maddeleri uyarınca, değerlendirilerek kabul edilmiştir.

Yrd. Doç. Dr. Cengiz CEYLAN
Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü

Bu tezin Yüksek Lisans derecesi elde etmek için gerekli olan koşulları sağladığımı onaylarım.

Doç. Dr. Fatih BAŞPINAR
Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı Başkanı

Bu tezi okuyarak içerik ve nitelik açısından incelediğimizi ve Yüksek Lisans derecesi almak için yeterli olduğunu onaylıyoruz.

Yrd. Doç. Dr. Yakup YILMAZ
Tez Danışmanı

Jüri Üyeleri:

Doç. Dr. SecaattinTURAL (İstanbul Medeniyet Üniversitesi)
tesi)

Doç. Dr. Fatih BAŞPINAR (Kırklareli Üniversitesi)

Yrd. Doç. Dr. Yakup YILMAZ (Kırklareli Üniversitesi)

Tez içindeki bütün bilgilerin etik davranış ve akademik kurallar çerçevesinde bizzat elde edilerek sunulduğunu, ayrıca tez yazım kurallarına uygun olarak hazırlanan bu çalışmada özgün olmayan tüm kaynaklara eksiksiz atıf yapıldığını, aksinin ortaya çıkması durumunda her türlü yasal sonucu kabul ettiğimi beyan ediyorum.

Hamide ÖZDOĞAN

11/07/2016

ÖZ

KIRKLARELİ İLİ KÖY ADLARI İNCELEMESİ

ÖZDOĞAN, Hamide

Yüksek Lisans, Türk Dili ve Edebiyatı

Tez Yöneticisi: Yrd. Doç. Dr. Yakup YILMAZ

Ağustos 2016

Bu çalışma Kırklareli il ve ilçelerine bağlı köylere verilen adların tarihi sürecini ve etimolojik yapısını incelemek üzere hazırlanmıştır. Kırklareli ili ve ilçelerine bağlı toplamda 178 köy incelenmiştir. Köy adlarının verilmiş nedenleri, bu nedenlerin incelenen köylerle olan ilişkisi tespit edilmiştir. Köy adlarının etimolojik yapısı, köylere ait halktan ve yazılı kaynaklardan elde edilen tarihi yerleşim öyküleri ve köy adlarında yaşanan değişim süreçleri açıklanmıştır. Bu çalışma ad bilimi, Kırklareli ili ve ilçelerinin tarihçesi, köylerin yapı ve içerik tasnifi, köylerin etimolojik ve tarihsel yapısı olmak üzere bölümlenmiş olup her bölümün kendi içinde alt bölümlere ayrılarak açıklaması yapılmıştır. Kırklareli ili toponomik alanda incelenmiş, ilin yerleşim tarihine etken ve sebep olan belli başlı sosyolojik kavramlara da değinilmiştir. Hem dil bilim hem de halk bilim unsurları taşıyan çalışma sahip olduğu bu yönüyle zengin ve yararlı bir kaynak olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ad Bilimi, Yer Adları Bilimi, Kırklareli Köy Adları

ABSTRACT

STUDY OF VILLAGE NAMES OF KIRKLARELİ PROVINCE

ÖZDOĞAN, Hamide

Master of Arts, Turkish Language and Literature

Supervisor: Assistant Professor Yakup YILMAZ

August 2016

This study is designed to investigate the historical process and etymological structure of the given name of the province of Kırklareli and its districts. It has examined a total of 178 villages connected to the province of Kırklareli and its districts. The causes of the given name of the villages, relationships between these causes have been identified with studied villages. The etymological structures of the villages, historical settlement stories that is obtained from people belonging to village and the written sources and process of the change taking place in the village names is explained.

This study partitioned to as onomastic, history of the province of Kırklareli and its districts, structure and content of classification of the villages, etymological and historical structure of the villages. Each section is subdivided in itself and a description is made.

The province of Kırklareli was examined in the field of toponomik, and also mentions about the concept that certain sociological reasons that effect and the causes the date of the settlement of the province.

The study that contains both linguistic and folklore elements would be rich and useful resources because of in this respect that it has.

Key Words: Onomastic, Toponymy, Village Names of Kırklareli.

ÖNSÖZ

Ad biliminin alt dalı olan yer adları bilimi yerleşim yerlerine verilen adların içinde buldukları coğrafya, etkilendikleri toplumsal yapı, geçmiş oldukları tarihi süreçler vb. pek çok unsurun sebeplerini ve birbiriyle olan bağlarını araştırmıştır.

Kırklareli il ve ilçelerine bağlı köylere verilen adlar bu ilin hem sosyolojik hem de etimolojik kimliği hakkında bilgi vermektedir. Ad verme sırasında yaşanan savaşlar (93 Harbi, Balkan Savaşları), bu savaşların sebep olduğu göçler, savaşlar sırasında yaşanan kahramanlıklar başlıca etkenler arasında yer alır. Bunlara ek olarak; köyün kurulduğu alanın özellikleri (ormanlık alan, çiftlik, Osmanlı zamanında dinlenme yeri, padişah mülkiyetinde bulunan arazi vb.), toprağın verimliliği (yetişen meyveler, toprak çeşidi vb.), köyde bulunan dereler, köprüler, yaşanan kahramanlıklar vb. pek çok etken köylerin adlandırılmasında başlıca etkilere sahip olmuştur. Bazı köyler göç sırasında göç edilen yerin adını almış, bazı köyler ise adı beğenilmediği için köy halkı tarafından değiştirilmiştir.

Göçler köylere ad vermede olduğu gibi o köyün sosyolojik oluşumunda da etkindir. Kırklareli ilinde 17 köy yerli köydür. Yani *gacal köyleridir*. Bunların dışında kalanlar ise Boşnak, Pomak, Arnavut, Bulgar göçmeni vb. çeşitlilik taşımaktadır. Toplam 161 köy bu çeşitliliği yaşamakta olan *göçmen köyleridir*.

Kırklareli'nin merkez ve ilçelerine bağlı toplam 178 köy incelenmiştir. Merkezde 40, Vize ilçesinde 24, Lüleburgaz ilçesinde 31, Pınarhisar ilçesinde 14, Kofçaz ilçesinde 16, Babaeski ilçesinde 30, Demirköy ilçesinde 15 ve Pehlivan köy ilçesinde 8 köyün adlandırılmasında hem kültürel hem de etimolojik süreçler incelenmiştir.

Köy adlarının yapı ve içerik tasnifi yapıldığında da görülmüştür ki ad verme sürecine etki eden pek çok unsur vardır. Kişi adları, meyve adları, yapı ve mekân adları, araç-gereç adları, renk adları vb. köy adlarına esin kaynağı olmuştur. Yaşanılan göç süreci yaşam şartlarını ve güvenlik koşullarını güç hale getirmiş, yaşanan kahramanlıklar köy adının verilmesinde etken olmuştur.

Köy adlarının yapısal incelemesi yapıldığında Türkçe kökenli kelimeler, Arapça ve Farsça kişi adları ve kelimelerin yoğun olduğu, söz öbekleri ve tamlamaların, tek sözcüklerin adların etimolojik oluşumunda öne çıktığı tespit edilmiştir.

Ad, bir varlığın kimliğidir aslında. Adını taşıyan her varlık o adın özelliklerinden pek çok iz de taşımaktadır. Köylerin adlarına bakıldığında o köy hakkında ilk izlenimler, ilk düşünceler oluşmaktadır. Köylerin tarihsel hikâyeleri ve adların köken yapısı adlandırmanın birbiriyle olan bağımlı gözler önüne sermektedir. İçinde *pınar* geçen bir köyün hikâyesi içinde de pınarın kenarında kurulması vardır. İçinde *yiğit* geçen bir köyün yaşadıkları göçler ve zor şartlar içinde yaşadıkları bir yiğitlik ya da benimsedikleri bir yiğit vardır. Köyler, halkın kültürünü adında da taşımaktadır. Köy adları ve etimolojik yapısı, halkın yaşayışı ile birleşerek köylerin kimliklerini yansıtmaktadır.

Yer adları bilimi, arkeolojik kazıların gün yüzüne çıkardığı uygarlıklar gibi o yerin kültürünü, yaşamını, tarihini gün yüzüne çıkarmaktadır. Bu bilim dalı tarihi yapıyı aydınlatmada oldukça önemli bir yere sahiptir. Günümüzde bu alanda yapılan çalışmaların sayısının artması, bu bilgi zincirinin genişletilmesi gerekir.

Bu çalışma ile oluşan bu zincirde yer almamı sağlayan, fikirleriyle, rehberliği ile katkıda bulunan, kaynak temininde yardımcı olan değerli hocam Yrd. Doç. Dr. Yakup YILMAZ'a teşekkür ederim.

Hamide ÖZDOĞAN

Lüleburgaz, 2016

İÇİNDEKİLER

BEYAN	iii
ÖZ	v
ABSTRACT	vi
ÖNSÖZ	vii
İÇİNDEKİLER	ix
KISALTMALAR	xiii
GİRİŞ	1
Ad Bilim	1
Adlandırma	2
Yer Ad Bilimi	2

BİRİNCİ BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖYLERİ	5
1.1. Kırklareli Köyleri	5
1.2. Yerli Köyler	5
1.3. Göçmen Köyleri	6

İKİNCİ BÖLÜM

KIRKLARELİ İL VE İLÇELERİNİN TARİHÇESİ	11
2.1. Kırklareli.....	11
2.2. Kofçaz.....	13
2.3. Pehlivanköy	13
2.4. Demirköy	13
2.5. Pınarhisar	14
2.6. Vize.....	14
2.7. Babaeski	15
2.8. Lüleburgaz.....	16

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖY ADLARININ İNCELENMESİ	17
3.1. Yapı Bakımından Tasnifi	17

3.1.1. Sözcük Halindekiler	17
3.1.1.1. Kök sözcükler	17
3.1.1.1.1. Çekim eksiz sözcükler	17
3.1.1.1.2. Çekim ekli sözcükler	17
3.1.1.2. Türemiş sözcükler	18
3.1.1.2.1. Türkçe eklerle türemiş	18
3.1.1.2.2. Arapça eklerle türemiş.....	19
3.1.1.2.3. Farsça eklerle türemiş.....	19
3.1.2. Söz Öbekleri Hâlindekiler	19
3.1.2.1. Sıfat tamlaması	19
3.1.2.2. Eksiz ad tamlaması	20
3.1.2.3. Belirsiz ad tamlaması	20
3.1.2.4. Unvan öbeği.....	21
3.1.2.5. Fiilimsi öbekleri.....	21
3.1.2.5.1. Sıfat-fiil öbeği.....	21
3.2. İçerik Bakımından Tasnifi	21
3.2.1. Akrabalık Adlarından Mülhem.....	21
3.2.2. Araç-Gereç Adlarından Mülhem.....	21
3.2.3. Belirli Günlerden Mülhem	22
3.2.4. Bitki ve Bitki Alan Adlarından Mülhem	22
3.2.5. Coğrafi Oluşum Adlarından Mülhem.....	22
3.2.6. Dine Yönelik Adlardan Mülhem	23
3.2.7. Dini Vecibelerden Mülhem	23
3.2.8. Duygu İfadelerinden Mülhem	23
3.2.9. Gök Bilimi Adlarından Mülhem	23
3.2.10. Hayvan ve Hayvanlı Alan Adlarından Mülhem.....	23
3.2.11. Kişi Adlarından Mülhem.....	24
3.2.12. Maddiyata Yönelik Adlardan Mülhem.....	24
3.2.13. Maden Adlarından Mülhem	24
3.2.14. Maneviyata Yönelik Adlardan Mülhem	25
3.2.15. Meslek Adlarından Mülhem.....	25

3.2.16. Meyve Adlarından Mülhem	25
3.2.17. Nitel Adlardan Mülhem.....	25
3.2.18. Renk Adlarından Mülhem	25
3.2.19. Topluluk Adlarından Mülhem	26
3.2.20. Unvan, Lakap Adlarından Mülhem.....	26
3.2.21. Yapı ve Mekân Adlarından Mülhem.....	26
3.2.22. Yerleşim Yerindeki Mekan Adlarından Mülhem.....	27
3.2.23. Yiyecek-İçecek Adlarından Mülhem	27
3.2.24. Yön Bildiren Adlardan Mülhem.....	27
3.3. Sayısal Veriler	27
3.3.1. Alfabetik Yerleşim	27
3.3.2. Baş Harflerine Göre Köy Adları Sayıları	27
3.3.3. Tekrar Eden Köy Adları	28
3.4. Köken Tasnifi	28
3.4.1. Sözcük Halinde.....	28
3.4.1.1. Türkçe.....	28
3.4.1.2. Arapça.....	29
3.4.1.3. Farsça.....	29
3.4.1.4. Rumca.....	29
3.4.1.5. Yunanca.....	29
3.4.1.6. İbranice	29
3.4.2. Söz Öbekleri Halinde	29
3.4.2.1. Türkçe + Türkçe	29
3.4.2.2. Arapça + Arapça.....	30
3.4.2.3. Farsça + Farsça	30
3.4.2.4. Türkçe + Arapça	31
3.4.2.5. Türkçe + Farsça	31
3.4.2.6. Arapça + Türkçe	32
3.4.2.7. Arapça + Farsça.....	32
3.4.2.8. Farsça + Türkçe	32
3.4.2.9. Rumca + Farsça	32
3.4.2.10. Ermenice + Farsça	33

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖY ADLARI SÖZLÜĞÜ.....	35
A.....	35
B.....	46
C.....	49
Ç.....	52
D.....	59
E.....	67
G.....	76
H.....	77
İ.....	83
K.....	84
L.....	102
M.....	103
N.....	105
O.....	106
P.....	109
S.....	111
Ş.....	118
T.....	118
U.....	124
Ü.....	125
Y.....	127
SONUÇ.....	135
KAYNAKÇA.....	139

KISALTMALAR

Ar	: Arapça
B	: Babaeski
D	: Demirköy
Erm	: Ermenice
Far	: Farsça
ggz	: görülen geçmiş zaman
İbr	: İbranice
İt	: İtalyanca
km	: kilometre
L	: Lüleburgaz
M	: Merkez
MÖ	: Milattan önce
MS	: Milattan sonra
PE	: Pehlivan köyü
PI	: Pınarhisar
Rum	: Rumca
s	: sayfa
ş	: şahıs
t	: tekil
TDK	: Türk Dil Kurumu
Tür	: Türkçe
V	: Vize
vb	: ve benzeri
Yun	: Yunanca
yy	: yüzyıl

Transkripsiyon işaretleleri

ع ʿ	ش ş
ا e, a, ā	ص ş
ب b	ض d, z
پ p	ط t
ت t	ظ z
ث s	ع ʿ
ج c	غ ğ
چ ç	ف f
ح h	ق k
خ ħ	ك k, g, ħ
د d	ل l
ذ z	م m
ر r	ن n
ز z	و o, ō, ȳ, u, ū, ü, v
ژ j	ه e, h, i
س s	ى i, ī, i, ī, y, é

GİRİŞ

Anlama ve algılamanın en önemli kaynağı dildir. Dünyayı sahip olduğumuz kelimelerin ölçüsünde anlamlandırabiliriz ve dağarcığımızda bulunan kelimeler kadarıyla anlayabiliriz. Kullanmış olduğumuz kelimeler düşünce ve davranışlarımızın ölçüsüdür. Toplumda dilimizle tanınır ve toplumu dilimizin çizdiği sınırlar içerisinde tanırız. Toplum içinde uyumlu ve ahenkli bir hayat sürebilmenin bağlı olduğu dilimizi yani konuşmalarımızı da toplumun bu konudaki kurallarına göre biçimlendirmemiz gerekir (Gecekuşu, 2006, s. VI).

Dil, insanlar arasında anlaşmayı sağlayan tabii bir vasıta, kendine mahsus kanunları olan ve ancak bu kanunlar çerçevesinde gelişen canlı bir varlık, temeli bilinmeyen zamanlarda atılmış gizli antlaşmalar sistemi, seslerden örülmüş içtimaî bir müessesedir (Ergin, 2004, s. 3).

Ad Bilim

Ad bilimi; canlıların, nesnelerin ve kavramların, kısacası çevremizde gördüğümüz ve algıladığımız her şeyin adıyla ilgilenen bilimin adıdır. Bu bilim dalını; dil bilimciler, sosyologlar, halk bilimciler, hukukçular vb. kendi alanlarıyla ilgili yönlerini ele alarak inceler ve sonuçlandırır (Sakaoğlu, 2001, s. 9).

Bu ad altında gözden geçirilebilecek olan dil çalışmaları, bizce başlıca iki grupta toplanabilir:

1. Anlambilimle yakınlığı olan, ancak yöntem bakımından ondan ayrılan ve sözcük-kavram ilişkisine önem veren bilim dalı. Bu daldaki çalışmalarda herhangi bir kavramdan (örneğin güzellik, balık, zaman) hareket edilerek bu kavramın herhangi bir dilde nasıl anlatım bulunduğu ve anlatımda hangi etkenlerin rol oynadığı incelenir. Bu alana *geniş adbilim* adını verebiliriz. Çünkü ele alınan sözcükler genellikle dil bilgisinde *ad (substantivum)* sayılan öğelerdir ve bu bilimin bu türü doğrudan doğruya adlara yönelir.

2. Genellikle her dilde özel ad sayılan öğeler üzerinde duran ve özel adları *kökenbilgisi*, tarihsel gelişme yönünden ve çeşitli dil ve kültür sorunları açısından inceleyen bilimdir. Yer adları üzerinde duran dalı (*yer adbilim*,

toponymie ya datoponomastique) olduğu gibi, kişi adları, coğrafya adları üzerinde çalışan dalları da vardır. rnek olarak nehir, ırnak, gl gibi su adları üzerinde duran *hydronymie*, dağ adlarını inceleyen *horonymie* dallarını gösterebiliriz. Bu alanın çeşitli sorunları lehçe bilimle geçişme halindedir (Aksan, 2009, s. 32).

Adlandırma

Adlandırma insanın değer verme, ciddiye alma gibi duygularının bir yansımasıdır. İnsanın bilme isteğiyle içgüdüsel olarak ortaya çıkmıştır. İnsan bildiği şeyi sever, bildiği şeye hükmedebilir, bilmediği şeylerden korkar, uzak durur ve bu süreçte bilmediklerine yabancılaşır. İnsanoğlu var olduğundan beri öncelikle kendisini daha sonra yakın çevresini tanımaya ve adlandırmaya başlamıştır. Nesnelere birbirinden ayıran en önemli şey, adlarıdır. Ad, bir kimseyi, bir şeyi anlatmaya, tanımaya, açıklamaya, bildirmeye yaran söz, isim anlamındadır. Ad, varlığın bir simgesi, sözcüğü veya göstergesi değil; onun gerçek bir parçasıdır. Yani ad, insan için varlığın kendisidir. İnsan var olan şeyleri adı vasıtasıyla bilir (Karakulak, 2015, s. 20).

Yer Ad Bilimi

Yer adları, bir milletin yerleşme (iskn) tarihi için en önemli yaşayan belgelerden birisidir. Coğrafyayı kendisine *vatan* yapan milletler, çoğu zaman, kopup geldikleri ana yurtlarından adlar getirip, yeni yerleştikleri bölgelerdeki benzer yerlere koyarlar. Bu yetmezse; renk, yn, kişi, boy, soy, oymak, cemaat, bitki, hayvan vb. adları vererek yaşadıkları yerleri belgelerirler (Gülensoy T. , 1995, s. IX).

Yer adları farklı açılardan ele alınıp incelendiğinde pek çok bilim dalı için önemli bir hammadde ambarı olma özelliğini arz etmektedir. Dilcilerin, arkeologların, tarihçilerin, coğrafyacılardan, sosyologların, tapu-kadastro uzmanlarının ortak ilgi alanı olan konuya halkbilimciler de eğilmişlerdir (Ercan, 2002, s. 1).

Köy adlarının verilmesinde etkili olan faktörler göz önüne alındığında iki temel gruplaşma dikkati çeker. Bunlardan ilki köy adlarının yakınlardaki dağ, tepe, gl, akarsu, toprak, bitki örtüsü vb. zelliklerinden ya da doğru-

dan bunların adından esinlenerek, doğal çevre elemanlarına göre adlandırılması, diğer grubu ise insan, aşiret, soy, çeşitli olaylar vb. den etkisi yahut esinlenmesiyle beliren, beşeri özellikler taşıyan, köy adları oluşturur (Tunçel, 2000, s. 26-27).

1. BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖYLERİ

1.1. *Kırklareli Köyleri*

Yerleşik düzene geçmiş olan toplulukların ilk yerleşim birimi köydür. Mahalle ve geniş yol manasına gelen bu kelime Türkçede zamanla bildiğimiz anlamı kazanmıştır. Köy; otlak, yaylak ve makilik gibi fizikî alanları, mektep gibi dinî ve sosyal mekânları bulunan toplu ya da dağınık evlerde oturan insanların bağ, bahçe ve tarlalarıyla birlikte meydana getirdikleri yerleşim biriminin adıdır. Köyde yaşayanlar genellikle doğrudan tabiattan faydalanan, çiftçilik, hayvancılık, orman işleriyle uğraşan insanlardır. Köyde yaşam, fizikî ve sosyal şartlar açısından zorlukla yaşanan yerlerdir (Işık, 2015, s. 2).

Kırklareli ilinin köylerinde yerleşim şekli savaşlarda yaşanan göçlerin etkisinde kalmıştır. Balkanlarda yaşanan hareketlilik bu ili etkilemiş ve köylerin kurulmasında temel oluşturmuştur. Köy yerleşimleri göçlerden önce de varlığını sürdürmekteydi. Bu köyler günümüzde de yerli halkın yaşadığını ifade etmek amacıyla *gacal köyü* adıyla anılır.

Kırklareli ili köylerinin, göçleri temel alarak, iki grupta incelenmesi mümkündür:

1.2. *Yerli Köyler*

Yerli unsur olarak kabul edilen Gacallar "*Derleme Sözlüğü*" nde şu şekilde tanımlanır: Lüleburgaz, Çavuşköy, Babaeski, Vize, Kırklareli, Çorlu, Malkara, Hayrabolu, Saray civarında yerli, göçmen olmayan kimse (Özkaya H. , 2013, s. 11).

Diğer köylerin nüfusunda gacallar da mevcuttur. Fakat aşağıda listesi yapılan köyler, halktan alınan bilgilere ve kaynak araştırmalarına dayanarak göç almamış belli başlı köylerdir:

1. Ağa yeri (Babaeski)
2. Akören (Pınarhisar)
3. Alaca oğlu (Lüleburgaz)
4. Asilbeyli (Merkez)
5. Çengelli (Lüleburgaz)
6. Çengerli (Babaeski)

7. Çiğdemli (Babaeski)
8. Çukurpınar (Merkez)
9. Elmacık (Kofçaz)
10. Eskibedir (Lüleburgaz)
11. Hıdırca (Pehlivanköy)
12. Kuleli (Babaeski)
13. Ovacık (Lüleburgaz)
14. Sofular (Vize)
15. Terzili (Babaeski)
16. Yeşilpınar (Pehlivanköy)
17. Yündalan (Merkez)

1.3. Göçmen Köyleri

1787-1792 Osmanlı-Rus savaşları sonucunda Türkiye'ye kitleler halinde göçler başladı. XIX. yüzyılda çeşitli nedenlerle Balkanlar'dan, Kırım'dan, Kafkasya'dan, Türkistan'dan ve diğer Türk ülkelerinden Osmanlı Devleti'ne göç hareketleri olmuştur. Türk göç tarihinin en önemli halkalarından birini 1877-1878 Osmanlı – Rus Savaşı'ndan sonraki göçler oluşturur.

1877-1878 Osmanlı – Rus Savaşı'ndan sonra göç etmek zorunda kalan muhacir miktarı hakkında kesin bir sayı vermek biraz zordur. Günün gerektirdiği şartlardan dolayı hiç kimsenin yoldaki muhacirleri sayma imkânı yoktu. Bu sayı ancak kesin bir yerleşim sağlandıktan sonra net olarak belirlenebilirdi. Avrupa ve Osmanlı kaynaklarında açıklanan tahmini muhacir sayısı 1. 250. 000 ile 1. 253. 500 arasında değişmektedir.

1878 baharı ile 1879 sonu arasında yerlerini değiştirenlerin sayısının 1. 300. 000'i aştığı tahmin edilmektedir. Göçler Rumeli'nin etnografik yapısını da değiştirmiştir.

Göçlerin bir kısmı karayolu ile gerçekleştirilmiştir. Yaklaşık 25. 000 kişi hayvanları ve eşyaları ile birlikte Balkanlar üzerinden Kırkkilise ve Çorlu taraflarına sevk edildi. Eşyası ve hayvanı olmayanlar ise Varna'dan denizyolu ile İzmit ve Mudanya'ya sevk edildiler. Trenler ise ihtiyaca cevap veremediği için ek seferler konulmuştur. Çorlu İstasyonu'nunda 100. 000 kişinin biriktiği belirtilmektedir (Arslan S. , 2008, s. 49).

Türkler yaklaşık 500 yıl Balkan milletleriyle huzur içinde yaşamıştır. Fransız İhtilali ve dış güçler bu huzur ortamını bozmuştur. *Doksanüç Muhacereti* olarak da tarihimize geçen bu göç dalgası Balkanlar'dan Anadolu'ya ilk kitlesel göç hareketidir.

Rusya, Bulgar devletinin kurulması için Türkleri Balkanlardan çıkarma politikasını uygulamaya koymuştur. 93 Harbi'nin sonrasında 600. 000'den fazla Türk göçe zorlanmış, savaş esnasında 350. 000 Türk vahşice öldürülmüştür. Türk tarihinin ve Türk insanının vicdanında *Bulgar mezalimi* ve *93 Göçleri* olarak yer alan bu büyük yıldırma politikası günümüze kadar devam etmekte olan Türk tarihinin en acılı ve en unutulmaması gereken sayfalarından birini teşkil etmektedir. 93 harbinden sonra Anadolu'ya sürekli bir göç hareketi meydana gelmiştir (Arslan S. , 2008, s. 51-52).

Yaşanan göçler Kırklareli ilinde de yerleşimlerin gerçekleşmesine sebep olmuştur. Göçlerin yaşandığı yıllarda Kırklareli ili Edirne vilayetine bağlı bir yerleşim yeriydi. İpek'in adı geçen eserinde 93 Harbi göçlerinde Kırklareli sancağı olarak geçen ilin, Pınarhisar, Kırkkilise, Lüleburgaz, Vidine Kasabası adıyla geçen kazalarına; Tuzaklı, Nevamad, Fındıklı, Harmanlı-Yeniköy, Hamidabad, Ertuğrul, Hamidiye Mahallesi, köy ve mahallelerine yerleşimlerin yapıldığı belirtilmektedir (İpek, 1999, s. 179). Kırklareli ili göçmen köyleri:

1. Ahlatlı (K)
2. Ahmetçe (M)
3. Ahmetler (K)
4. Akarca (PE)
5. Akçaköy (L)
6. Akıncılar (V)
7. Akpınar (V)
8. Aksicim (V)
9. Arizbaba (M)
10. Armağan (M)
11. Armutveren (D)
12. Aşağıkanara (K)
13. Ataköy (PI)
14. Avcılar (D),
15. Ayvalı (L)
16. Balaban (D)
17. Balkaya (V)
18. Bayramdere (M)
19. Beğendik (D)
20. Beyci (K)
21. Beypınar (M)
22. Boztaş (D)
23. Cavuşköy (V)
24. Celaliye (L)
25. Cevizköy (PI)
26. Ceylanköy (L)
27. Çağalayık (M)
28. Çavuşköy (B)
29. Çayırdere (PI)
30. Çayırılı (M)

31. Çeşmekolu (L)
32. Çeşmeköy (M)
33. ÇiftlikKöy (L)
34. Çüvenli (V)
35. Davutlu (L)
36. Değirmencik (M)
37. Demircihalil
38. Dereköy (M)
39. Deveçatağı (M)
40. Develi (V)
41. Devletliagaç (K)
42. Doğanca (PE)
43. Doğanca (V)
44. Dokuzhöyük (M)
45. Dolhan (M)
46. Düğüncübaşı (L)
47. Düğüncülü (B)
48. Düzorman (M)
49. Düzova (V)
50. Emirali (L)
51. Erenler (PI)
52. Erikler (M)
53. Eriklyurdu (B)
54. Eriklice (M)
55. Ertuğral (B)
56. Ertuğrul (L)
57. Eskitaşlı (L)
58. Evciler (PI)
59. Evrendik (V)
60. Evrenli (V)
61. Geçitağzı (M)
62. Gökyaka (D)
63. Hacıfaklı (PI)
64. Hamdibey (D)
65. Hamidiye (V)
66. Hamitabat (L)
67. Hamzabey (L)
68. Hasboğa (V)
69. İmampazarı (PE)
70. İncesirt (D)
71. İslambeyli (PI)
72. Kadıköy (B)
73. Kadıköy (M)
74. Kapaklı (M)
75. Karaabalar (K)
76. Karaağaç (L)
77. Karabayır (B)
78. Karacadağ (D)
79. Karacaoğlan (B)
80. Karadere (M)
81. Karahamza (M)
82. Karakoç (M)
83. Karamesutlu (B)
84. Karamusul (L)
85. Karıncak (M)
86. Katranca (B)
87. Kavakdere (M)
88. Kayabeyli (L)

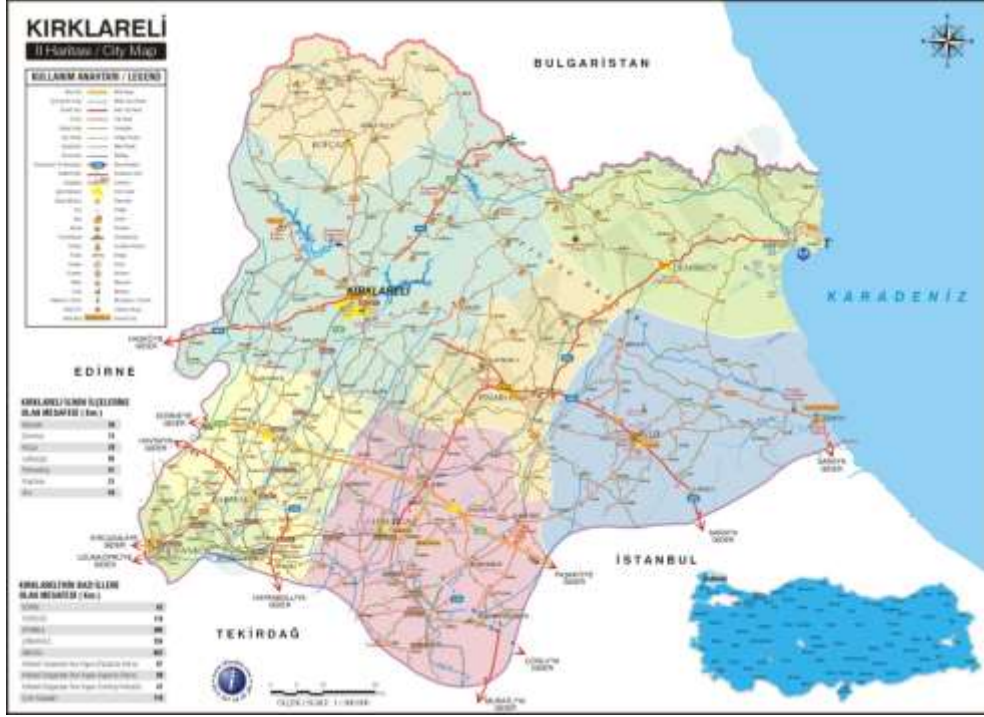

89. Kayalı (M) 118. Oklalı (L)
90. Kırıkköy (L) 119. Oruçlu (B)
91. Kısılacık (V) 120. Osmancık (PI)
92. Kızılağaç (V) 121. Osmaniye (B)
93. Kızılcıkdere (M) 122. Pancarköy (B)
94. Kocahıdır (M) 123. Paşayeri (M)
95. Kocatarla (K) 124. Pazarlı (V)
96. Kocayazı (K) 125. Poyralı (PI)
97. Koruköy (M) 126. Sakızköy (L)
98. Koyunbaba (M), 127. Sarıcaali (L)
99. Kömürköy (V) 128. Sarpdere (D)
100. Kula (K) 129. Sergen (V)
101. Kumköy (PE) 130. Seyitler (L)
102. Kumrular (B) 131. Sinanlı (B)
103. Kurudere (PI) 132. Sislioba (D)
104. Kuştepe (PE) 133. Sivrililer (D)
105. Kuzuçardağı (B) 134. Sofuhalil (B)
106. Kuzulu (M) 135. Soğucak (V)
107. Kücükayla (V) 136. Sütlüce (PI)
108. Limanköy (D) 137. Şükrüpaşa (M)
109. Malkoçlar (K) 138. Tartar (L)
110. Minnetler (B) 139. Taşağıl (B)
111. Mutlu (B) 140. Taşköprü (B)
112. Müsellim (B) 141. Taştepe (K)
113. Müsellim (L) 142. Tatlıpınar (K)
114. Müsellim (V) 143. Terzidere (K)
115. Nacak (B) 144. Topçuköy (V)
116. Nadırlı (B) 145. Topçular (K)
117. Okçular (V) 146. Tozaklı (PI),

147. Turgutbey (L)
148. Umurca (L)
149. Ürünlü (M)
150. Üsküpdere (M)
151. Yenibedir (L)
152. Yenice (PI)
153. Yeniköy (B)
154. Yenimahalle (B)
155. Yenitaşlı (L)
156. Yeşilce (D)
157. Yeşilova (PE)
158. Yiğitbaşı (D)
159. Yoğuntaş (M)
160. Yörükbayır (M)
161. Yukarıkanara (K)

2. BÖLÜM

KIRKLARELİ İL VE İLÇELERİNİN TARİHÇESİ

1

2.1. Kırklareli

Bir geçiş bölgesi olması münasebetiyle Roma ve Bizans dönemlerinde pek çok istilaya uğrayan Kırklareli'nin fethi ile alakalı bilgi veren ilk kaynaklar, 16 ve 17. yüzyılda yazılmış eserlerdir. Bu yüzden Kırklareli'nin fethi tarihini mevcut kaynaklara dayanarak kesin olarak söylemek mümkün değildir. Bununla beraber, Kırklareli'nin fethinin, Edirne'nin fethinden sonra, 1. Murad zamanında ve bizzat padişahın kumandası altında gerçekleştiği genellikle kabul edilmektedir. Bu fetih, muhtemelen 1367-1372 yılları arasında gerçekleşmiştir (Özkaya H. , 2013, s. 1).

Şehirde XX. yüzyıla kadar Türk, Bulgar, Rum ve bir miktar da Yahudi nüfusu yaşıyordu. Balkan Harbi sonrası Bulgarlar, İstiklâl Harbi döneminde Rumlar şehri terk etmişlerdir. Bunların yerlerine Yunanistan ve Bulgaristan'dan gelen Türk muhacirler yerleştirilmiştir.

¹ Kırklareli Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü. *Kırklareli*, Ölçek:1/300.000, Kırklareli: Kırklareli Valiliği İl Kültür Müdürlüğü, 2016.

Bizanslılar zamanında Saranta Ecclesies /Saranta Eklasia olarak kullanılan şehrin adı, Hammer'in *Osmanlı Tarihi*'nde ve Edirne Salnamelerinde *Heraklia Kırkkilise* şeklinde yazılıdır. Salnamelerdeki yazılışın Hammer'den kaynaklandığı sanılmaktadır. Osmanlıların Rumeli'ye geçiş dönemine dair bilgi veren Feridun Bey, *Münşeât*'ında şehrin fetihten evvel de Osmanlılar tarafından Kırkküise olarak adlandırıldığını yazmaktadır. Daha sonra da bu adın iki değişik şekilde Osmanlı kaynaklarında kullanıldığı bilinmektedir. Kanuni Süleyman devri (1520-1566) kanunnamelerinde *Liva-i Kırkkilise* olarak zikr edilen isim yine aynı kanunnamelerde Rumeli eyaletleri sayılırken, *Kırkkenise* diye tesmiye edilmektedir. Yine aynı döneme ait bir hükümde *Mevlânâ Kırkkenise Kadısı* ibaresi vardır. Kenise veya kenisa, kilise demek olup, her iki yazılışa göre de Osmanlıların şehri Kırkkilise olarak adlandırdıkları görülmektedir. Osmanlılar, köy yerleşim yerleri hariç Rumeli'de ele geçirdikleri merkezlerin adlarını genellikle değiştirmemişler ya eski ismi kendilerine göre telaffuz ederek Türkçeleştirmişler veya aslından temin yolu ile karşılığını vermişlerdir.

Haryapoli/Hayrabolu, Bize/Vize ve Saranta Ecclesies /Kırkkilise gibi. Mevcut bilgilere göre Kırkkilise adı Cumhuriyet dönemine kadar kullanılmıştır.

Kanunun mecliste görüşülmesi sırasında yeni verilecek isimle ilgili eleştiride bulunan Naim Hazım Bey yöre tarihini bilmemesi sebebiyle yanlışlığa düşmüştür. Eleştiriye maruz kalan Kırklareli adı Dr. Fuad ve Ahmet Hilmi Beylerin de belirttikleri gibi tarihî ve ananevi bir maziye sahiptir. Şehir halkının rivayetine göre; Kırklareli'nin fethi esnasında şehrin doğu cephesinde düşmanla yapılan muharebelerde kırk Türk yiğidi şehit düşmüştür. Onların mezarlarının bulunduğu yere *Kırklar Baba* denilmiş ve hatıralarına atfen de buraya *Kırklar Baba Dergâhı* kurulmuştur. Balkan Harbi'nde tahrip olan dergâhın kitabesinde:

"Kırk kimesne şehit oldu bu yerde

Bu nam ile anıldı be belde" ibaresi yazılmıştır. Böylece 20 Aralık 1924 tarihli kanun ile bu şirin vilayet merkezi Türk teşkilatında kullanılan il/el tabirine istinaden tarihine ve geleneklerine uygun olarak Kırklareli adını almıştır (Akın, 1997, s. 9,10,11).

2.2. Kofçaz

1369 yılında Osmanlı topraklarına katılan ilçemizin, kesin olarak ne zaman kurulduğu bilinmemektedir. Cumhuriyet döneminde *Keşirlik* adıyla nahiye merkezi olarak idari taksimatta yerini almış ve 1 Nisan 1959 tarihinde Kofçaz adı ile ilçe olarak kurulmuştur (Kofçaz Kaymakamlığı, tarih yok).

2.3. Pehlivanköy

Pehlivanköy'de ilk yaşayanlar Traklardı. MÖ 700 yıllarında Ergene Nehri kıyılarına yerleşmişlerdi. MÖ 335 yıllarında Makedonlar topraklara sahip olmuştu. Daha sonraki yıllarda ise Trakya Devleti'ne bağlanmıştı. Büyük İskender'in ölümünden sonra Trakya'da birlik bozulmuş ve topraklar iktidar mücadelesine şahit olmuştur.

Pehlivanköy'ün eski adı *Pavli'dir*. Pavli'nin aslı Pavula'dır ve bu isim de Hristiyan azizlerden Aziz Pavulos'tan gelmektedir. 46 yılında Roma topraklarına geçen bölge, Avrupa Hun Devleti tarafından işgal edilmişti. 850 yılında Bizans imparatoru III. Mikail, güneydoğuda kendisine zorluk çıkaran Palivkain aşiretini bu bölgeye getirmiş ve bölge adını bu aşiretten almıştı. Bölge Roma İmparatorluğu ve Bizans zamanında Hristiyanların merkezi olmuştu. 10. yüzyılda Bulgarlar tüm Trakya'ya yerleştiği gibi Pehlivanköy'e de yerleştiler (www.pehlivankoy.bel.tr, tarih yok).

2.4. Demirköy

Demirköy yurdumuzun Avrupa toprakları üzerinde deniz mavisi ile orman yeşilinin kucaklaştığı, Kırklareli ilinin Bulgaristan sınırında küçük bir ilçesidir. Demirköy Istranca (Yıldız) dağlarının 400 metre yüksekliğinde ormanlar içinde kuruludur. Demirköy'ün ekonomisinin büyük bölümü ormancılığa dayalıdır. Küçük çapta da olsa tarım, hayvancılık ve turizm vardır. Halkın büyük çoğunluğu Balkanlar'dan bir kısmı da Anadolu'dan gelmiştir. Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u fethetmek için hazırlıklarını yaparken demir madeninin bol olarak bulunduğu Demirköy'e de bir demir işleme fabrikası (Dökümhane) kurdu muştur.

3 km uzunluğundaki Dubnisa Mağarası sarkıtlarıyla, dikitleriyle, sulu ve kuru kısımlarıyla muhteşem ve heybetli bir görünümü vardır. Dünyada çok önemli yeri olan, koruma altına alınmış *longoz (su basar) ormanları*, akarsuları, gölleri ve doğal yaban hayatıyla eşsiz güzelliktedir. 1914 yılında ilçe olmuştur (www.demirkoy.bel.tr, tarih yok).

2.5. Pınarhisar

Kırklareli'nin ilçesi olan Pınarhisar ismi, iki kelimedden meydana gelmektedir. Pınar, burada hisarların kurulduğu tepenin eteğinden çıkan büyük ve bol sulu bir kaynaktır. Bu hisarlar Bizanslıların hâkim olduğu devirde Semendirek Tirdası Kozmoz Dimitrayidis isimli bir şövalye tarafından inşa edilmiştir. Üç parçadan ibaret olan hisarlardan birinin 15 metreye yakın yüksekliği vardır. Duvarları çok kalın horasanla inşa edilmiş olup, her bir buçuk metrede tuğla kuşakla örülmüştür. Üzeri taştan çatı bir kubbe ile kapalıdır. İkinci hisar birinciye yakın olup, daha küçüktür. Üçüncü ise, şimdi tek bir duvar halindedir. Evliya Çelebi Pınarhisar kazasının İstanbul Tekfurunun malı olup, Hicri 769'da Gazimihal tarafından zaptından sonra yıkıldığını söyler (Demiray, 2008, s. 16).

2.6. Vize

Bugün Kırklareli iline bağlı küçük, şirin bir ilçe olan Vize, oldukça zengin bir tarihi geçmişe sahiptir. Tarihte değişik isimlerle anılan kent *Bizye*, *Bizya*, *Bida*, *Biza*, *Vissa*, *Vizilli* ve son olarak da *Vize* olarak bilinmektedir. Bizye olarak geçen bu ilk Vize adı Trak krallarından Byzas'ın ismine izafeten verilmiştir. Yunan mitolojisinde bu isim *Byzia*, kaynak perisi olarak geçer. Zaten Vize'de suların ve kaynakların bolluğu Geç Roma Dönemi'nde yapılan 242 km. lik (Vize-İstanbul) dünyanın en büyük su yolu olan Roma su yolu bu açıklamayı teyid etmektedir.

Trakya'daki en güzel yerleşimlerden biri olan kent için Hoca Saadettin Efendi Vize'yi *Gönül Açıcı* yer olarak açıklamaktadır. Türklerin hep gönül bağı olduğunu düşündüğümüz Vize, genellikle havasının güzelliği, bağ ve bahçelerinin zenginliği, sularının bolluğu ile İstanbul-Edirne arasındaki bü-

tün kasabaların en güzeli olarak tanıtılmıştır(Hoca Saadettin Efendi Cilt 1 Sayfa 137).

1883 yılında Vize'de doğan dünyaca ünlü yazar Georgios Vizyenos (Vize'nin Evladı) Atina'da devam ettiği öğrenimini geliştirerek, Almanya'da felsefe ve psikoloji eğitimi görmüş ve doktorasını burada tamamlamıştır. Eserlerinde Vize'ye geniş yer veren Georgios Vizyenos doğduğu yer ile ilgili olarak "Trakya'da birçok kasaba vardır. Fakat Vize kadar güzeli yoktur. " ifadesini kullanmıştır (www.vize.bel.tr, tarih yok).

2.7. Babaeski

Trakların buraya *Burtu-dizus (Durak Yeri)* dediklerine dair bilgiler bulunmaktadır. V. yüzyılda ise Roma Hristiyanlarının ziyaret merkeziydi. O yıllarda Babaeski bölgesinde Hristiyan dinine katılanlar çoktu. Roma döneminde Trakya'da eyalet merkezi Vize, Başpiskoposluk merkez Kırklareli, Lüleburgaz ve Babaeski Piskoposluk oldular (Özkaya H. , 2013, s. 28).

Babaeski bölgesine bakıldığında ilk yerleşmenin I. Tunç Çağ'ında olduğu tespit edilen ilçeye, MÖ 4000-1200 yıllarında Traklar yerleşmiştir. O dönemde de adı *Burtizo* olan ilçeye daha sonraları Yunanlılar tarafından *Bugaros*, Slav kökenli Bulgarlar tarafından *Bulgaraphygon* (Bulgar Bozgunu) adı verilirdi.

Babaeski özellikle Roma İmparatorluğu ve Bizans döneminde iç ve dış karışıklıklara sahne olmuştur. 7. -13. yüzyıllarda Bizans İmparatorluğu'nun Thrake bölgesinde bir yerleşim ve piskoposluk merkezi olan Babaeski, 812'de Bulgar Cankrum tarafından zapt edilerek yıkılmıştır. 1074'de Edirne'de ayaklanarak Tornikios'u imparator ilan eden asiler, Bulgaraphygon (Babaeski) ilçesini geçerek İstanbul'u kuşatmışlardır.

Babaeski üzerine çalışmaları bulunan Nazif Karaçam kitaplarında, Babaeski'nin fethi ile ilgili olarak, ilçenin Türklerin eline geçmesinin tarihi olarak 1359 yılını, dönemini ise I. Murat zamanı olduğunu belirtir ve Osmanlı İmparatorluğu'na katılması ile isminin Balaban Ağa tarafından *Babayiatik* konulduğundan bahseder (Hünerli, 2006, s. 10-12).

2.8. Lüleburgaz

Lüleburgaz ilk kez 1357 yılında, Orhan Bey zamanında Bizanslılardan alındı. Fakat Osmanlılar başka yerlerin alınması ile meşgul iken, Lüleburgaz tekrar Bizanslıların eline geçti. Hacı İlbey Dimetoka'dan Edirne'ye, Evronos Bey de İpsala'dan kıyı boyunca ilerlemek suretiyle Lüleburgaz'a yöneldi. Burgaz kalesini Hacı İlbey aldı. Türkler Lüleburgaz'a girdiklerinde şehirde fazla kimse yoktu. Kaçanlar kuzeye, Pınarhisar yönüne gitmişlerdi. Bizans tekfuru, metropoliten temsilcileri kaleyi boşaltmışlardı. Zaten Lüleburgaz'ın da o sıralardaki nüfusu her halde birkaç yüz kişiyi geçmiyordu. Şehrin adı da o sıra Yunanca kale anlamına gelen Bergos (Pyrgos) idi. 1433 yılında bir seyyah günlüğüne düştüğü notlarda, bu yıllarda Lüleburgaz'da tamamen Türklerin oturduğunu, surların yıkık olduğunu yazmaktadır. 1540'lı yıllarda ise bir başka yabancı tarihçi, Lüleburgaz'ın hala kendini toparlayamadığını söylemekte ve lüle taşı yapıldığı için Lüleburgaz adı ile anıldığını belirtiyor. Bir kervansaray ve selvi ağaçlarıyla çevrili olan Lüleburgaz'ın ulu bir cami inşa ettiren Sokullu Mehmet Paşa'nın mülkü olduğunu bildirmektedir (Özkaya H. , 2013, s. 32,33).

3. BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖY ADLARININ İNCELENMESİ

Tasnifi yapılan köylerin yanlarında bulunan harfler, köyün bağlı olduğu yerin kısaltmasıdır.

3.1. Yapı Bakımından Tasnifi

3.1.1. Sözcük Halindekiler

3.1.1.1. Kök sözcükler

3.1.1.1.1. Çekim eksiz sözcükler

1. Armağan (M)
2. Balaban (D)
3. Kula (K)
4. Müsellim (B)
5. Müsellim (L)
6. Müsellim (V)
7. Nacak (B)
8. Tatar (L)

3.1.1.1.2. Çekim ekli sözcükler

3.1.1.1.2.1. Sözcükten ekli

1. Ahmetler (K)
2. Erenler (PI)
3. Erikler (M)
4. Kumrular (B)
5. Malkoçlar (K)
6. Minnetler (B)
7. Seyitler (L)
8. Sivrilere (D)
9. Sofular (V)

3.1.1.1.2.2. Öbekten ekli

1. Karaabalar (K)

3.1.1.2. Türemiş sözcükler

3.1.1.2.1. Türkçe eklerle türemiş

3.1.1.2.1.1. Sözcükten türemiş

1. Akarca (PE)
2. Beğendik (D)
3. Mutlu (B)
4. Ahlatlı (K)
5. Ahmetçe (M)
6. Akıncılar (V)
7. Avcılar (D)
8. Ayvalı (L)
9. Beyci (K)
10. Çayırılı (M)
11. Çengelli (L)
12. Çengerli (B)
13. Çiğdemli (B)
14. Çüvenli (V)
15. Davutlu (L)
16. Değirmencik (M)
17. Develi (V)
18. Doğanca (PE)
19. Doğanca (V)
20. Düğüncülü (B)
21. Elmacık (K)
22. Eriklice (M)
23. Evciler (PI)
24. Evrencik (V)
25. Evrenli (V)
26. Hıdırca (PE)
27. Kapaklı (M)
28. Karıncak (M)
29. Katranca (B)
30. Kayalı (M)
31. Kışlacık (V)
32. Kuleli (B)
33. Kuzulu (M)
34. Nadırlı (B)
35. Okçular (V)
36. Oruçlu (B)
37. Osmancık (PI)
38. Ovacık (L)
39. Pazarlı (V)
40. Poyralı (PI)
41. Sinanlı (B)
42. Soğucak (V)
43. Sütlice (PI)
44. Terzili (B)
45. Topçular (K)
46. Tozaklı (PI)
47. Umurca (L)
48. Ürünli (M)
49. Yenice (PI)
50. Yeşilce (D)
51. Çağalayık (M)
52. Sergen (V)

3.1.1.2.1.2. Öbekten türemiş

1. Asılbeyli (M)
2. Eskitaşlı (L)
3. Karamesutlu (B)

4. Yenitaşlı (L)
5. Hacıfaklı (PI)
6. İslambeyli (PI)
7. Kayabeyli (L)

3.1.1.2.2. Arapça eklerle türemiş

1. Celaliye (L)
2. Hamidiye (V)
3. Osmaniye (B)

3.1.1.2.3. Farsça eklerle türemiş

1. Hamitabat (L)

3.1.2. Söz Öbekleri Hâlindekiler

3.1.2.1. Sıfat tamlaması

1. Akçaköy (L)	21. Karabayır (B)
2. Akören (PI)	22. Karacadağ (D)
3. Akpınar (V)	23. Karacaoğlan (B)
4. Aksicim (V)	24. Karadere (M)
5. Alacaoğlu (L)	25. Karahamza (M)
6. Asılbeyli (M)	26. Karakoç (M)
7. Aşağıkınara (K)	27. Karamesutlu (B)
8. Boztaş (D)	28. Karamusul (L)
9. Çukurpınar (M)	29. Kırıkköy (L)
10. Devletliagaç (K)	30. Kızılağaç (V)
11. Dokuzhöyük (M)	31. Kızılcıkdere (M)
12. Dolhan (M)	32. Kocahıdır (M)
13. Düzorman (M)	33. Kocatarla (K)
14. Düzova (V)	34. Kocayazı (K)
15. Eskibedir (L)	35. Koyunbaba (M)
16. Eskitaşlı (L)	36. Kurudere (PI)
17. Hasbuğa (V)	37. Kücükayla (V)
18. İncesirt (D)	38. Oklalı[< Oklu Ali] (L)
19. Karaabalar (K)	39. Sarıcaali (L)
20. Karaagaç (L)	40. Sarpdere (D)

41. Sislioba (D)
42. Tatlıpınar (K)
43. Topçuköy (V)
44. Yenibedir (L)
45. Yeniköy (B)
46. Yenimahalle (B)
47. Yenitaşlı (L)

48. Yeşilova (PE)
49. Yeşilpınar (PE)
50. Yoğuntaş (M)
51. Yukarıkanara (K)
52. Ertuğral (B)
53. Ertuğrul (L)

3.1.2.2. Eksiz ad tamlaması

1. Ataköy (PI)
2. Balkaya (V)
3. Bayramdere (M)
4. Beypınar (M)
5. Cevizköy (PI)
6. Ceylanköy (L)
7. Çavuşköy (B)
8. Çavuşköy (V)
9. Çayırdere (PI)
10. Çeşmeköy (M)
11. Çiftlikköy (L)
12. Demircihalil (M)
13. Dereköy (M)
14. Gökyaka (D)
15. Kadıköy (B)

16. Kadıköy (M)
17. Kavakdere (M)
18. Koruköy (M)
19. Kömürköy (V)
20. Kumköy (PE)
21. Kuştepe (PE)
22. Limanköy (D)
23. Pancarköy (B)
24. Sakızköy (L)
25. Taşağıl (B)
26. Taşköprü (B)
27. Terzidere (K)
28. Üsküpdere (M)
29. Yörükbayır (M)
30. Yündolan (M)

3.1.2.3. Belirsiz ad tamlaması

1. Ağayeri (B)
2. Çeşmekolu (L)
3. Deveçatağı (M)
4. Düğüncübaşı (L)
5. Eriklyurdu (B)
6. Geçitağzı (M)
7. İmampazarı (PE)
8. Kuzuçardağı (B)
9. Paşayeri (M)
10. Yiğitbaşı (D)

3.1.2.4. Unvan öbeği

1. Arizbaba (M)
2. Emirali (L)
3. Hacıfaklı (PI)
4. Hamdibey (D)
5. Hamzabey (L)
6. İslambeyli (PI)
7. Kayabeyli (L)
8. Sofuhalil (B)
9. Şükrüpaşa (M)
10. Turgutbey (L)

3.1.2.5. Fülimsi öbekleri

3.1.2.5.1. Sıfat-fül öbeği

1. Armutveren (D)

3.2. İçerik Bakımından Tasnifi

3.2.1. Akrabalık Adlarından Mülhem

1. Alacaoğlu(L)
2. Arizbaba (M)
3. Koyunbaba (M)
4. Alacaoğlu (L)
5. Ataköy (PI)

3.2.2. Araç-Gereç Adlarından Mülhem

1. Çengelli (L)
2. Çengerli (B)
3. Nacak (B)
4. Tozaklı (PI)
5. Yündolan (M)
6. Karaabalar (K)
7. Sergen (V)

8. Katranca (B)

3.2.3. Belirli Günlerden Mülhem

1. Bayramdere (M)
2. Dügüncübaşı (L)
3. Dügüncülü (B)

3.2.4. Bitki ve Bitki Alan Adlarından Mülhem

1. Çayirdere (PI)	10. Kızılağaç (V)
2. Çayırılı (M)	11. Kocatarla (K)
3. Çiğdemli (B)	12. Kocayazı (K)
4. Çüvenli (V)	13. Koruköy (M)
5. Devletliagaç (K)	14. Kücükyayla (V)
6. Düzorman (M)	15. Ovacık (L)
7. Düzova (V)	16. Sislioba (D)
8. Karaagaç (L)	17. Yeşilova (PE)
9. Kavakdere (M)	

3.2.5. Coğrafi Oluşum Adlarından Mülhem

1. Akarca (PE)	13. Gökyaka (D)
2. Akpınar (V)	14. İncesirt (D)
3. Balkaya (V)	15. Karabayır (B)
4. Bayramdere (M)	16. Karacadağ (D)
5. Beypınar (M)	17. Karadere (M)
6. Boztaş (D)	18. Kavakdere (M)
7. Çağalayık (M)	19. Kayalı (M)
8. Çayirdere (PI)	20. Kızılcıkdere (M)
9. Çukurpınar (M)	21. Kumköy (PE)
10. Dereköy (M)	22. Kurudere (PI)
11. Dokuzhöyük (M)	23. Kuştepe (PE)
12. Eskitaşlı (L)	24. Poyralı (PI)

25. Sarpdere (D)
26. Soğucak (V)
27. Taştepe (K)
28. Tatlıpınar (K)
29. Terzidere (K)
30. Üsküpdere (M)
31. Yenitaşlı (L)
32. Yeşilpınar (PE)
33. Yoğuntaş (M)
34. Yörükbayırı (M)

3.2.6. Dine Yönelik Adlardan Mülhem

1. Arizbaba (M)
2. Erenler (PI)
3. Hacıfaklı (PI)
4. Hıdırca (PE)
5. İmampazarı (PE)
6. Kadıköy (B)
7. Kadıköy (M)
8. Kocahıdır (M)
9. Sofuhalil (B)
10. Sofular(V)

3.2.7. Dini Vecibelerden Mülhem

1. Oruçlu (B)

3.2.8. Duygu İfadelerinden Mülhem

1. Beğendik (D)
2. Minnetler (B)
3. Mutlu (B)

3.2.9. Gök Bilimi Adlarından Mülhem

1. Yenibedir (L)
2. Evrencik (V)
3. Evrenli (V)
4. Eskibedir (L)

3.2.10. Hayvan ve Hayvanlı Alan Adlarından Mülhem

1. Balaban (D)
2. Ceylanköy (L)
3. Deveçatağı (M)
4. Develi (V)
5. Doğanca (PE)
6. Doğanca (V)
7. Hasbuğa (V)
8. Karacadağ (D)
9. Karakoç (M)
10. Karıncak (M)
11. Koyunbaba (M)
12. Kula (K)
13. Kumrular (B)
14. Kuştepe (PE)
15. Kuzuçardağı (B)
16. Kuzulu (M)

3.2.11. Kişi Adlarından Mülhem

1. Ahmetçe (M)
2. Ahmetler (K)
3. Asılbeyli (M)
4. Arizbaba (M)
5. Celaliye (L)
6. Davutlu (L)
7. Emirali (L)
8. Ertuğral (B)
9. Ertuğrul (L)
10. Hamdibey (D)
11. Hamidiye (V)
12. Hamitabat (L)
13. Hamzabey (L)
14. İslambeyli (PI)
15. Karacaoğlan (B)
16. Karahamza (M)
17. Karamesutlu (B)
18. Karamusa (L)
19. Kayabeyli (L)
20. Kırıkköy (L)
21. Malkoçlar (K)
22. Nadırlı (B)
23. Oklalı (L)
24. Osmancık (PI)
25. Osmaniye (B)
26. Sarıcaali (L)
27. Sinanlı (B)
28. Şükrüpaşa (M)
29. Turgutbey (L)
30. Umurca (L)

3.2.12. Maddiyata Yönelik Adlardan Mülhem

1. Akçaköy (L)

3.2.13. Maden Adlarından Mülhem

1. Kömürköy (V)

3.2.14. Maneviyata Yönelik Adlardan Mülhem

1. Armağan (M)
2. Yiğitbaşı (D)

3.2.15. Meslek Adlarından Mülhem

1. Akıncılar (V)
2. Avcılar (D)
3. Demircihalil (M)
4. Müsellim (B)
5. Müsellim (L)
6. Müsellim (V)
7. Okçular (V)
8. Terzili (B)
9. Topçuköy (V)
10. Topçular (K)

3.2.16. Meyve Adlarından Mülhem

1. Ahlatlı (K)
2. Armutveren (D)
3. Ayvalı (L)
4. Cevizköy (PI)
5. Elmacık (K)
6. Erikler (M)
7. Eriklyurdu (B)
8. Eriklice (M)
9. Kızılcıkdere (M)

3.2.17. Nitel Adlardan Mülhem

1. Eskibedir (L)
2. Eskitaşlı (L)
3. Kocahıdır (M)
4. Kocatarla (K)
5. Kocayazı (K)
6. Kücükayla (V)
7. Yenibedir (L)
8. Yenice (PI)
9. Yeniköy (B)
10. Yenimahalle (B)
11. Yenitaşlı (L)

3.2.18. Renk Adlarından Mülhem

1. Aksicim (V)
2. Boztaş (D)
3. Karabayır (B)
4. Karacaoğlan (B)
5. Karahamza (M)
6. Karakoç (M)
7. Karamesutlu (B)
8. Karamusa (L)
9. Sarıcaali (L)
10. Yeşilce (D)

11. Yeşilova (PE)

12. Yeşilpınar (PE)

3.2.19. Topluluk Adlarından Mülhem

1. Devletliğaç (K)

2. Eriklyurdu (B)

3. Tatarköy (L)

3.2.20. Unvan, Lakap Adlarından Mülhem

1. Ağayeri (B)

8. Hamzabey (L)

2. Asılbeyli (M)

9. İslambeyli (PI)

3. Beyci (K)

10. Kayabeyli (L)

4. Beypınar (M)

11. Paşayeri (M)

5. Çavuşköy (B)

12. Seyitler (L)

6. Çavuşköy (V)

13. Turgutbey (L)

7. Hamdibey (D)

3.2.21. Yapı ve Mekân Adlarından Mülhem

1. Aşağıkanara (K)

18. Taşköprü (B)

2. Çeşmekolu (L)

19. Yenice (PI)

3. Çeşmeköy (M)

4. Değirmencik (M)

5. Deveçatağı (M)

6. Dolhan (M)

7. Evciler (PI)

8. Geçitağzı (M)

9. Kapaklı (M)

10. Kıslacık (V)

11. Kuleli (B)

12. Kuzuçardağı (B)

13. Limanköy (D)

14. Sivriyer (D)

15. Yenimahalle (B)

16. Yukarıkanara (K)

17. Taşağıl (B)

3.2.22. Yerleşim Yerindeki Mekan Adlarından Mülhem

1. Akören (PI)
2. Çiftlikköy (L)
3. Pazarlı (V)

3.2.23. Yiyecek-İçecek Adlarından Mülhem

1. Ürnlü (M)
2. Sütlüce (PI)
3. Sakızköy(L)

3.2.24. Yön Bildiren Adlardan Mülhem

1. Aşağıkanara (K)
2. Yukarıkanara (K)

3.3. Sayısal Veriler

3.3.1. Alfabetik Yerleşim

Köy adlarının baş harfleri incelendiğinde alfabenin 29 harfinden *F, I, J, Ö, R, V, Z* harfiyle başlayan herhangi bir köy adı olmadığı tespit edilmiştir.

3.3.2. Baş Harflerine Göre Köy Adları Sayıları

A Harfi: 19 köy adı.	M Harfi: 6 köy adı.
B Harfi: 7 köy adı.	N Harfi: 2 köy adı.
C Harfi: 3 köy adı.	O Harfi: 6 köy adı.
Ç Harfi: 13 köy adı.	P Harfi: 4 köy adı.
D Harfi: 15 köy adı.	S Harfi: 12 köy adı.
E Harfi: 13 köy adı.	Ş Harfi: 1 köy adı.
G Harfi: 2 köy adı.	T Harfi: 11 köy adı.
H Harfi: 7 köy adı.	U Harfi: 1 köy adı.
İ Harfi: 3 köy adı.	Ü Harfi: 2 köy adı.
K Harfi: 37 köy adı.	Y Harfi: 13 köy adı.
L Harfi: 1 köy adı.	

3.3.3. Tekrar Eden Köy Adları

Çavuşköy: İki kez tekrar etmiştir. Vize ve Babaeski ilçesinin köyüdür.

Doğanca: İki kez tekrar etmiştir. Vize ve Pehlivan köy ilçesinin köyüdür.

Kadıköy: İki kez tekrar etmiştir. Babaeski ilçesinin ve Kırklareli ilinin merkez köyüdür.

Müsellim: Üç kez tekrar etmiştir. Lüleburgaz, Babaeski ve Vize ilçesinin köyüdür.

3.4. Köken Tasnifi

3.4.1. Sözcük Halinde

3.4.1.1. Türkçe

1. Akarca (PE)
2. Akıcılar (V)
3. Armağan (M)
4. Avcılar (D)
5. Ayvalı (L)
6. Balaban (D)
7. Beğendik (D)
8. Beyci (K)
9. Çağalayık (M)
10. Çayırılı (M)
11. engerli (B)
12. iğdemli (B)
13. Çüvenli (V)
14. Değirmencik (M)
15. Develi (V)
16. oğanca (V, PE)
17. Dügüncülü (B)
18. Elmacık (K)
19. Erenler (PI)
20. Erikler (M)
21. Eriklice (M)
22. Ertuğral (B)
23. Ertuğrul (L)
24. Evciler (PI)
25. Evrencik (V)
26. vrenli (V)
27. Kapaklı (M)
28. Karıncak (M)
29. Katranca (B)
30. Kışlacık (V)
31. Kayalı (M)
32. Kızılağaç (V)
33. Kula (K)
34. Kuzulu (M)
35. Malkoçlar (K)
36. Mutlu (B)
37. Okçular (V)
38. Ovacık (L)

39. Sergen (V)
40. Sivrilere (D)
41. Soğucak (V)
42. Sütlüce (PI)
43. Topçular (K)

3.4.1.2. Arapça

1. Ahmetçe (M)
2. Ahmetler (K)
3. Celaliye (L)
4. Hamidiye (V)
5. Hıdırca (PE)
6. Kuleli (B)
7. Minnetler (B)
8. Müsellim (L,B,V)

3.4.1.3. Farsça

1. Oruçlu (B)
2. Terzili (B)
3. Pazarlı (V)
4. Çengelli (L)
5. Nacak (B)
6. Kumrular (B)

3.4.1.4. Rumca

Poyralı (PI)

3.4.1.5. Yunanca

Ahlatlı (K)

3.4.1.6. İbranice

Davutlu (L)

44. Tozaklı (PI)
45. Turgutbey (L)
46. Ürünli (M)
47. Yenice (PI)
48. Yeşilce (D)

9. Nadırlı (B)
10. Osmancık (PI)
11. Osmaniye (B)
12. Umurca (L)
13. Sofular (V)
14. Seyitler (L)
15. Sinanlı (B)

3.4.2. Söz Öbekleri Halinde

3.4.2.1. Türkçe + Türkçe

1. Ağayeri (B)
2. Akpınar (V)
3. Aksicim (V)
4. Alacaoğlu (L)
5. Balkaya (V)
6. Beypınar (M)
7. Boztaş (D)
8. Deveçatağı (M)
9. Dokuzhöyük (M)
10. Düğüncübaşı (L)
11. Düzorman (M)
12. Düzova (V)
13. Geçitağzı (M)
14. Gökyaka (D)
15. İncesirt (D)
16. Karaağaç (L)
17. Karabayır (B)
18. Karacadağ (D)
19. Karacaoğlan (B)
20. Karakoç (M)
21. Kayabeyli (L)
22. Kocatarla (K)
23. Kocayazı (K)
24. Kuştepe (PE)
25. Küçükayla (V)
26. Paşayeri (M)
27. Sislioba (D)
28. Taştepe (K)
29. Taşağıl (B)
30. Taşköprü (B)
31. Tatlıpınar (K)
32. Yenitaşlı(L)
33. Yündolan (M)
34. Yeşilova (PE)
35. Yeşilpınar (PE)
36. Yiğitbaşı (D)
37. Yoğuntaş (M)
38. Yörükbayırı (M)
39. Eriklyurdu (B)
40. Eskitaşlı(L)
41. Çukurpınar (M)

3.4.2.2. Arapça + Arapça

1. Emirali (L)
2. Hacıfaklı (PI)
3. Sofuhalil (B)

3.4.2.3. Farsça + Farsça

1. Ceylanköy (L)
2. Terzidere (K)
3. Dereköy (M)

3.4.2.4. Türkçe + Arapça

1. Demircihalil (M)
2. Eskibedir (L)
3. Karaabalar (K)
4. Karahamza (M)
5. Karamesutlu (B)
6. Kocahıdır (M)
7. Oklalı (L)
8. Sarıcaali(L)
9. Yenimahalle (B)
10. Karamusul (L)

3.4.2.5. Türkçe + Farsça

1. Akçaköy (L)
2. Akören (PI)
3. Aşağıkanara (K)
4. Ataköy (PI)
5. Bayramdere (M)
6. Çavuşköy (B, V)
7. Çayırdere (PI)
8. Çiftlikköy (L)
9. Dolhan (M)
10. Karadere (M)
11. Kavakdere (M)
12. Kırıkköy (L)
13. Kızılcıkdere (M)
14. Koruköy (M)
15. Koyunbaba (M)
16. Kömürköy (V)
17. Kumköy (PE)
18. Kurudere (PI)

19. Kuzuçardağı (B)
20. Sakızköy (L)
21. Sarpdere(D)
22. Topçuköy (V)
23. Tatarköy (L)
24. Yenibedir (L)
25. Yeniköy (B)
26. Yukarıkanara (K)

3.4.2.6. Arapça + Türkçe

1. Asilbeyli (M)
2. Devetliğağaç (K)
3. Hamdibey (D)
4. Şükrüpaşa (M)
5. İslambeyli (PI)
6. Hamzabey(L)
7. Hasbuğa (V)

3.4.2.7. Arapça + Farsça

1. Arizbaba (M)
2. Cevizköy(PI)
3. Hamitabat (L)
4. İmampazarı (PE)
5. Kadıköy (B, M)

3.4.2.8. Farsça + Türkçe

1. Armutveren (D)
2. Çeşmekolu (L)
3. Çeşmeköy (M)

3.4.2.9. Rumca + Farsça

1. Limanköy (D)

2. Üsküpdere (M)

3.4.2.10. Ermenice + Farsça

1. Pancarköy (B)

4. BÖLÜM

KIRKLARELİ KÖY ADLARI SÖZLÜĞÜ

Köylerin sözlük açıklamasında öncelikle köy adının köken incelemesi yapılmıştır. Etimolojik incelemenin ardından köyün yazılı kaynaklarda yer alan ad verme hikâyesi yer almıştır. Kaynaklarda bilgisine ulaşılamayan köy tarihçesi hakkında o köyün sakinlerinden bilgi alınmıştır. 23 köy ziyaret edilmiş, köyün muhtarı ya da tarihçesini bilen sakinleriyle röportaj yapılmıştır. Bir köyün birden fazla hikâyesi mevcut ise verilen madde başı sayıları ile her hikâyenin kaynakçası belirtilerek aktarılmıştır. Son olarak da köyün günümüzden geçmişe doğru ad verme süreci aktarılmıştır.

A

Ağayeri (Babaeski) Öncesinde Ağilyeri olarak bilinen köy adının Ağayeri olarak değişmesiyle verilen isimdir. [< {Tür. *ağa* geniş toprakları olan, sözü geçen, varlıklı kimse (TDK, 2011, s. 36) < *aka* ağa, ağabey (Gülensoy T. , 2007, s. 51; Lessing, 2003, s. 95)} +{Tür. *yer* bir şeyin, bir kimsenin kapladığı veya kaplayabileceği boşluk, mahal, mekân (TDK, 2011, s. 2575) < *yér* yer (Gülensoy T. , 1995, s. 1124; Clauson, 1972, s. 954) + *i* iyelik eki 3. t. ş.}] // Köyün eski adı *Ağilyeri*. Köyün yeni adı *Ağayeri*. 126 yıl önce (1889 yılında) Bulgaristan'dan gelen göçmenlerin yerleştiği bir köydür. Köyümüzde bulunan caminin kuruluşundan 5 yıl önce bu köye göçmüşler. Daha önce hayvan ağıllarının bulunduğu bir köy olduğu için *Ağilyeri* demişler. Daha sonra *Ağayeri* olarak değiştirilmiş. Gacal köyüdür. Bulgaristan'ın Karahasan köyünden gelen göçmenler bulunur (Külahlı, 2015) // *Ağayeri* (Altıntaş, 1970, s. 22) < *Ağa-yı Cedit Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Ahlatlı (Kofçaz) Ahlatı olan yer. [< Tür. *ahlat* gülgillerden, kendi kendine yetişen, üzerine armut aşılana ağaç, yaban armudu, dağ armudu (TDK, 2011, s. 55) < Yun. *ahladi* armut, ahlat (Aksoy, 2003, s. 51) + *lı*] // **1.** Köyün önceleri ismi *Alatlı Köyü* imiş. Horasan'dan veya Kayı Boyu Ertuğrul Gazi soyundan gelen iki al atlı Deliorman içlerinden Şeyh Bedrettin'i Serez'e kaçırınca köy al atlılara küsmüş olacak ki adını *Ahlatlı* olarak değişt-

tirmiş. Köyün yerleşimi çok eskilere dayanıyor. Köy Türklerden önce ve sonra diye iki ayrı tarihi döneme ayrılabilir. Türklerden önce yaşayan Dolmenler yörede MÖ 2000 yıllarına ait mezarlar bırakmış. Dolmenler ilk demir çağında, MÖ 1200 yıllarında Kuzey Balkanlar'dan Trakya'ya göç eden bir topluluğa ait mezar anıtlarıdır. *Ahlatlı* köy sınırları içinde dolmen, menhir (toprağa dik olarak yerleştirilmiş tek blok taşlar) ve kümbet şeklinde birçok mezar örneklerine rastlanmaktadır (Karaçam, 2011, s. 4-5). **2.** Köyün ilk kuruluşundaki adı *Ah atlı* iken sonraları dil kolaylığı bakımından halkın ağzında *Alatlı* olmuştur. Daha sonraki yıllarda Ahlatlı'ya dönmüştür. Bu yöre köylerinin iskânı Plevne Savaşı 1878'de ve daha sonraki yıllarda Bulgaristan'ın çeşitli bölgelerinden gelen eski Yörük toplulukları tarafından gerçekleştirilmiştir (Karaçam, 1995, s. 515). // *Ahlatlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968) < *Alatlı* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 3).

Ahmetçe (Merkez) Ahmet'e verilen yer; Ahmet'in arazisi. [< Tür. **Ahmet** övülmeye layık, övülmüş (tdk.gov.tr, 2016) < Ar. *ahmad* en çok methedilmiş olan < *h-m-d* övmek (Baalbaki, 1995, s. 489) + *çel*] //1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nı, 1912-1913 Balkan Savaşı'nı ve 1920-1922 Yunan işgalini yaşamış olan Ahmetçe köyü halkı bu savaş ve istilalarda oldukça zor günler yaşamıştır (Kurtulmuş, 1994, s. I). // *Ahmetçe* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 14) < *Ahmetçe Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292) < *Ahmedce* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 3).

Ahmetler (Kofçaz) Ahmet adlı şahsın ailece yaşadığı yer. [< Ar. *ahmad* en çok övülmüş olan < *h-m-d* övmek (Baalbaki, 1995, s. 489) + *ler* çokluk eki] // **1.** Köyün ilk yerleşim yeri Mangırlar mevki denilen bölge olmuş. Mangırlar mevki bugün dahi halkın dilinde kullanılan ve bilinen yerdir. Ancak neler yaşanmış bilinmez. Mangırlar ikiye bölünmüş. Köyden bazıları Yağmur Baba mevkinde ikinci defa köy kurmuş, bazıları da bugünkü Topçular köyünü kurmuş. Uzun yıllar Yağmur Baba mevkinde yerleşen Mangırlar köylüleri, daha sonra bugün Gülbaba mevki denen yere taşınırlar. Bu yerleşim yeri yaklaşık 300 yıl öncesine rastlar. 1967-1970 yılları arasında köyde muhtarlık yapan Cemali Ilgın'ın anlattıklarına göre ise, köy Yağmur Baba mevkinden üçüncü defa Palamutlu mevkinde taşınmış, daha sonra dör-

düncü defa bugünkü yerine gelmiştir. Köyün bu kadar yer değiştirmesinin sebeplerinden bir tanesi *Şeyh Bedreddin* olayının bir bölümünün buralarda da yaşanmış olması ihtimalidir. Mehmet Ali Peközen'in anlattığına göre köyün bugün Ahmetler olan ismi o günlerde *Ahmatlar* ve *Ahmaklar* imiş. Bir başka efsaneye göre olay bir çobandan kaynaklanmış. Köylüler çobana bir şey emanet eder. Çoban o emaneti öylesine korumaya alır ki duruşunu bile değiştirmekten korkar. Ertesi gün gelen köylüler çobanı o vaziyette görünce “Oğlum sen ahmak mısın?” diye şakalaşırlar. Köyün adı oradan kalır. Gel zaman git zaman *Ahmaklar* isminden köylüler rahatsızlık duymaya başlar. Zaman içinde köyün ismi *Ahmatlar* olarak anılmaya başlar. Zaman içinde *Ahmatlar* ismi de rahatsızlık uyandırır. 1960 yılından sonra köy isimlerinde bazı değişiklikler yapılıncaya Ahmatlar biraz kaba kaçtığından daha kibar söylenişi olan *Ahmetler* olarak kayıtlara geçer. Köy Bektaşî geleneklerine göre yaşayan bir köydür ve köylüler Budapeşte'de yatan Gülbaba'nın hikâyesini iyi bilir (2013, s. 4). **2.** Ahmetler köyünü kuran kişinin ismi Ahmet imiş. Ahmed'in yeri, Ahmet'in ilk yeri anlamına Ahmetler, halk arasında Ahmatlar olarak “t” harfinin ve “e” harfinin değişmesiyle Ahmatlar olarak kullanılır. Ahmetler yine halk arasında Ahmatlar olarak geçer (Kurtulmuş, 1996, s. 16). Halk *Ahmetler*, diyor. Doğru biçimiyle ifade edilmek gerekirse asıl adı Ahmedler'dir. Evlad-ı Fatihan (Osmanlı döneminde askere alınan yörük gruplarına 1691 yılında padişah tarafından verilen isim) yörüklerinin iskân edildiği bir köydür. Rus, Bulgar ve Yunan işgallerinde diğer köyler gibi büyük can ve mal kaybına uğramıştır. Tarihteki kayıtlar ve bilgiler köyün çevresinde Ermeni, Rum ve Bulgar köyleri bulunduğunu göstermektedir (Karaçam, 1995, s. 515). // *Ahmedler* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 14) < *Ahmetler Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Akarca (Pehlivanköy) Köyde bulunan küçük akarsudan dolayı verilen isimdir. [< Tür. *akarca* dere yatağı (Derleme Sözlüğü III, 1968) < *ak-* akmak *ar + ca*] // 93 Harbi'nden sonra kurulmuştur. Köyün içinden geçen akarca vardır. Küçük bir dere akar. Köyün içme suyu da o dereден sağlanır. Köyün ismi de bu akarcadan gelir. Muhacirler vardır. Göçmen köyüdür. Bulgaristan göçmenleridir. Pehlivanköy ile Akarca arasında Pavri Köprüsü bulunur

(Yavuz, 2015) // *Akarca* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 15) < *Akarca Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2370).

Akçaköy (Lüleburgaz) Oldukça beyaz, ak köy. [< {Tür. *akça* oldukça beyaz (TDK, 2011, s. 60) < *ak* beyaz (Clauson, 1972, s. 75) + *ça*} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. //1. Köy mezarlığında 1051-1635 tarihini taşıyan mezar taşları tespit edilmiştir (Buna göre köyün fetih tarihi olan 1361 den sonra kurulduğu tahmin olunmaktadır.). Köyün eski adı *Sultanlar* idi. Köyün şimdiki yerli halkı Kırım harbinden sonra gelip bu köye yerleşmiştir (Göral, 1962-1963, s. 38). 2. Akça Osmanlıların ilk defa bastırdıkları gümüş para. Ak Türkçede beyaz demek olduğundan Akça beyaz sikke demek olur. Bu para Orhan Bey tarafından 1328'de Bursa'da bastırılmıştır. İlk Akçaların üzerinde darp tarihleri yoktur. Akçalara ilk tarih Yıldırım Beyazıt devrinde konmuştur (Altıntaş, 1970, s. 11). 3. Eski adı *Sultanlar*. Eski bir akıncı ve ulakların at değiştirme merkezi. 1928-1935 ve 1951 yıllarında göç alıyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 5). 4. Köy mezarlığındaki Osmanlıca yazılı mezar taşlarından anlaşıldığı kadarıyla eski bir tarihi vardır. Ancak bugünkü halkının çoğu cumhuriyetten sonra gelip yerleştiği için daha eski tarihi hakkında kesin bilgilere sahip değiller. Akçaköy, bilinen bir rivayete göre Büyükkarıştıran kadar eski bir köydür. Ancak geçirdiği acı ve kötü istilalar sonucu hiç imar edilmemiş, hep yıkılmıştır (Suat, 1978, s. 73). // *Akçaköy* (Bakanlığı, 1968, s. 22) < *Akçaköy harabe* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 4).

Akıncılar (Vize) Akın yapan savaşçıların bulunduğu yer. [Tür. *akıncı* düşman ülkesine akın yapan savaşçı (TDK, 2011, s. 67) < *ak* akmak - 'n akın (Clauson, 1972, s. 87) + *cı* + *lar* çokluk eki] //Köyün eski adı *Ovatatarlı*. Köyün yeni adı Akıncılar. Kırım Tatarları zamanında kurulduğu için *Ovatatarlı* ismi veriliyor. Yani 1200' lü yıllardan gelen bir isim 1954 senesine kadar. 1954 senesinde bizim ilçemiz Saray iken 1954'te Vize'ye geçişi yapılıyor. Vize köyü oluyor. Vize'ye geçişi esnasında Akıncılar oluyor. Akıncılar ismini de bir rivayete göre Kanuni Sultan Süleyman, Viyana kapılarına dayandığı sırada, *Ovatatarlı* köyü ceviz bağları civarında konaklamış-

lardır akıncı beyleri ile birlikte. Oradan esinlenerek Akıncılar ismini koyuyorlar. Göçmen köyüdür. Tatarlardan köyde kimse kalmamıştır. Bulgaristan, Yunanistan ve Romanya göçmenleri vardır. Kırım Tatarlarının torunlarından kalma sülaleler bulunmaktadır: Ethem Ağalar vb. (Ergene H. M., 2015). // *Akıncılar* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 23) < *Tatarlı-ı sahra* (1928) (Kreiser, 1975, s. 5) < *Tatarlı* (1899/18900) (Kreiser, 1975, s. 5).

Akören (Pınarhisar) Beyaz kalıntı, virane. [< {Tür. **ak** kar, süt vb. nin rengi, beyaz (TDK, 2011, s. 58) < **ak** ak (Gülensoy T. , 2007, s. 59; Nadalyayev, 1969, s. 48)} +{Tür. **ören** kalıntı (TDK, 2011, s. 1857) < Far. **vīrān** harabe yer (Steingass, 1998, s. 1483)}] // **1.** Tahminen 400-450 sene evvel Anadolu'dan Rumeli'ye hicret eden Türkler tarafından kurulmuştur. İlk kuruluş şimdiki yerden 1000 metre doğudaki akpınar mevkinde kurulmuş, bilahare de nakledilmiştir. Kuruluşu 40 hanedir. Eski yerinin ıssız kalışını izafeten *Akviran* ismi verilmiştir. Yakın zamanda ise bu isim Akören'e çevrilmiştir (Gümülçine, 1968, s. 17). **2.** Avren'ler, ileride göreceğimiz Evren'lerin adaşdır. Her iki adın aslı Abrana/Ebrana, *gür suyu olan, bol suyu olan, gür/bol su ülkesi* sözcüğüdür (Umar, 1993, s. 141). **3.** Akören (*Avren-Akviran*) köyü, çevredeki en eski köylerden biri olarak bilinir ve halkı, buralara Trakya'nın fethedildiği dönemlerde yerleşmiştir. Akören, Pınarhisar'ın en küçük köyleri arasında yer alır (Demiray, 2008, s. 16). **4.** Eski adı ile Akviran çok eski bir yerleşim merkezidir. Köyde yüz yıllar öncesine ait eski kültürden kalıntılar bulunmaktadır. Köyün halkı Gacal'dır. Gacal, otantik halk demektir. Bunlar Trakya'nın fethinden sonra buralara ilk yerleşenlerdir (Karaçam, 1995, s. 585). // **Akören (Akviran)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 25) < **Akviran Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292) < **Avren**(1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 5).

Akpınar (Vize) Akpınar çeşmelerinden adını alır. [< {Tür. **ak** kar, süt vb. nin rengi, beyaz (TDK, 2011, s. 58) < **ak** (Gülensoy T. , 2007, s. 59; Nadalyayev, 1969, s. 48)} +{Tür. **pınar** yerden kaynak olarak çıkan su, kaynak (TDK, 2011, s. 1921). < **buñar** çeşme, pınar; kuyu (Gülensoy T. , 2007, s. 694; Clauson, 1972, s. 351)}] // Köyün eski adı lakap olarak var. Resmiyette yok. *Eski Köy* lakap adıdır. Köyün yeni adı resmiyette hep Akpınar

olarak geçer. Kuruluş tarihi 1893. 93 Harbi'nden göçenler kurmuş köyümü-
zü. Köyümüzün doğusunda köyümüze yakın yaklaşık 800-1000 metre yakı-
nında olan Akpınar çeşmeleri var. Bizim sularımızı kullandığımız içme su-
ları. Köylülerimizi önce Saray-Bakacak'a vermişler. Orda beğenmemişler,
çok sivrisineklik deyi. Okçular köyü var bize komşu köy. Oraya gelmişler
fakat oradaki köylüler bizim atalarımıza "Burada çok hayvanlarımız var. Siz
şu ilerdeki kaynağın yanına yerleşin. " demişler. Onlar da şimdiki yere kay-
nağın olduğu yere Akpınar çeşmelerinin olduğu yere gelmişler. Köyün adı
bu çeşmelerden gelir (Kömürcü, 2015) // *Akpınar* (İçişleri Bakanlığı, 1968,
s. 26) < *Akpınar karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2386).

Aksicim (Vize) Beyaz kınnap. [< {Tür. *ak* kar, süt vb. nin rengi, beyaz
(TDK, 2011, s. 58) < *ak* (Gülensoy T. , 2007, s. 59; Nadalyayev, 1969, s.
48)} + {Tür. *sicim* keten, kenevir vb. bitkilerin liflerinden yapılan ince ip,
kınnap (TDK, 2011, s. 2107) < *sicim* sicim (Gülensoy T. , 2007, s. 778)}]
//Köy merası ormanlıktır. Daima akan derenin üzerinde iki su değirmeni
vardır. Köy taşı olduğundan kireç ocağı vardır (Korkut, 1965, s. 60). // *Ak-
sicim* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 27) < *Aksicim Köyü* (1901) (Kazancıgil,
2014, s. 307).

Alacaoğlu (Lüleburgaz) Çiçek hastalığı nedeniyle yüzü ve elleri alacalı
kalmış bir kişiye verilen lakap. [< {Tür. *alaca* birkaç rengin karışımından
olan renk, ala (TDK, 2011, s. 79) < *ala* renk renk, benekli, alaca (Clauson,
1972, s. 126) + *ca* eşitlik eki}+ {Tür. *oğul* erkek evlat (TDK, 2011, s. 1790)
< *oğul* evlat, küçük çocuk (Clauson, 1972, s. 83)+ *u* iyelik 3.t.}] // **1.** Bu köy
önceleri Hayrabolu kazasına bağlı iken 1960 senesinde Lüleburgaz kazası
hudutlarına dahil edilmiştir (Göral, 1962-1963, s. 38). **2.** Köyün 3 km kuzey-
yinde bundan tahminen 300 sene önce Menekşe Çatağı denilen mevkide
eski soylu bir aile ikamet etmekteymiş. Bu ailenin zamanla üç çocuğu ol-
muş, bunlardan birinin yüzü elleri çiçek hastalığından alaca kalmış. Bu ço-
cuk zamanla babasından ayrılarak şimdiki köyümüzün bulunduğu yere gele-
rek kendisine ev yapmış. Aile efradının ve tanıdıklarının kendisini ziyaretle-
ri "Alacaoğlu'na gittim, ordan geliyorum" şeklinde dilden dile dolaşmış ve
zamanla kalabalıklaşan köyümüz bu isimle adlandırılmış, tarihçesi resmi

kayıtlara geçmiştir (Alacaoğlu Köy Muhtarı Hasan Kuvan) (Altıntaş, 1970, s. 17-18). **3.** Gacal köyü. Dört ayrı grubun yerleşim alanıdır. İlk yerleşenler dışında (1293)1878 Osmanlı-Rus Savaşı sonrası Bulgaristan'dan gelen bir grup. Bunların dışında aynı dönemden gelen Pomaklar Karagöz-Karaat köylerinden göç edenler. Geliş tarihleri bilinmeyen -ki Alevi Bektaşi inanç kökenli Çitaklar *Çitiaklardan* geliyor- köyün göç grupları olarak karşımıza çıkıyor. Bilgiler Kadir Anaç'tan derlendi. Hasan Çelebi Gacal olduğunu söylerken köyün ilk kurucularının Çetinler, Mollaoğulları, Yetişler ve Halilağalar sülaleleri olduğunu belirtiyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 7). **4.** Kurulduğu yer Ergene Ovası da sayılabilir. Ergene Nehri'ne uzaklığı 7-8 km vardır. Balkan Harbi ve Kurtuluş Savaşı'nı yaşamıştır. (Suat, 1978, s. 44) // **Alacaoğlu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 31).

Arizbaba (Merkez) Türk dervişi olan Azizbaba (Arizbaba) ismindeki şahıstan mülhem. [< {Ar. *arīz* geniş, enli (Baalbaki, 1995, s. 759) < *a-r-ż* topraklamak} + {Tür. *baba* çocuğu olan erkek, peder. (TDK, 2011, s. 219) < *baba* çocuğu olmuş erkek (Gülensoy T. , 2007, s. 99)}] // İnece köyleri tarihi çiftlik ve vakıf arazileri üzerine kurulmuşlardır. Birçoğu tasavvufi adlar taşımaktadırlar. Örneğin Arizbaba (Azizbaba), Koyunbaba, Tekkeşeyhler (Ulukonak) gibi. İnece son yıllara kadar bu köylerin bucak merkezi idi. Arizbaba ve Kanberbaba, Prof Dr. Ömer Lütfi Barkan'a göre birer *kolonizatör Türk dervişleriydiler*. Bu derviş muhacirlerin bir kısmı gazilerle birlikte, memleket açmak ve fütihat yapmakla meşgul buldukları gibi, bir kısmı da o civarda köylere veya tamamen boş ve tenha yerlere yerleştirmişler ve oralarda müritleriyle beraber tarımla ve hayvan yetiştirmekle meşgul olmuşlardır. Onların tercihan boş topraklar üzerinde kurdukları zaviyeler (küçük tekkeler), bu suretle büyük kültür, imar ve din merkezleri idiler. Arizbaba ve Kanberbaba dervişlerinin mezarlarının buldukları bu köylerin tarihte böyle bir durumları ve manevi fetih çalışmaları olmuştur (Karaçam, 1995, s. 493-495). // **Arizbaba Çiftliği** (1973) (Kreiser, 1975, s. 15). < **Azizbaba** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 64) < **Arizbaba** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 15) < **Ariz Baba Çiftliği** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2372) < **Arizbaba Çiftliği** (1899/1900 (Kreiser, 1975, s. 15).

Armağan (Merkez) Hediye. [< Tür. *armağan* hediye (TDK, 2011, s. 154)] < *yarmağan* hediye (Clouston, 1972, s. 232) // **1.** Armağan, Oğuzca bir kelimedir buna *yarmagan* da denilir. Gittiği seyahatten dönen bir kimsenin akrabasına getirdiği hediyedir (Altıntaş, 1970, s. 10)**2.** Armağan köyü halkı; Bulgaristan'dan 1926 yıllarında göçmen gelen ve *Pomak* diye tabir edilen insanlardan meydana gelmektedir (Kurtulmuş, 1996). **3.** Ahmet Korkut'un eserinde bu köyün adı *Hediye* olarak geçmektedir. Dereköy nahiyesinin en büyük köyü olarak açıklanır. (Korkut, 1965, s. 18). **4.** Armağan köyünün eski ve tarihi adı Hediye köydür. Bu adın Armağan olarak değiştirilmesi yanılmıyorsa 1960'lı yıllarda olmuştur. Armağan köyü orman içinde Kırklareli merkez köylerindedir. Bu köye 1948 yılında Karadere köyü öğretmeni iken birkaç defa gitmişim. Bugün olduğu gibi o günlerde de Armağan çevre köylerden önde gelen bir köydü. Eğitim, sosyal kalkınma ve gelişme yönünden ve ekonomik durumu itibariyle ilerde bir köydü. Balkan Savaşı sonrası Bulgarlarla yapılan Soğuksu Anlaşması ile yerli halkın bir kısmı Bulgaristan'a göç etmiş, Bulgaristan'dan da bir kısım aileler buraya gelip yerleşmişlerdir. Bu nüfus değişimi yalnız Armağan köyünde değil, Trakya'nın Bulgaristan sınırına yakın tüm Pomak köylerinde olmuştur. Bu değişimde 18-19 bin aile yer değiştirmiştir. Ancak Armağan tarihi çok eskilere giden bir *geçit köyüdür*. Köy ve çevresinde tarihi kalıntılar ve buluntular vardır. Köyün ünlü kişileri 1920 Yunan işgali sırasında Türk Milis Teşkilatı içinde yer almışlar, Fuat Balkan'ın emrinde Yunan işgal kuvvetlerine saldırılarda bulunmuşlardır. *Pomak Âdem* bunlardan birisidir. Pomak Âdem, benim kitaplara geçirdiğim güçlü ve cesur bir çetecidir. Armağan *temiz ve düzenli köy değerlendirilmesinde* Kırklareli'nde birinci, Türkiye genelinde ise üçüncü köy seçilmiştir (Karaçam, 2013, s. 3). // *Armağan (Hediye)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 45) < *Hediye* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 10) < *Hediye Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291) < *Gedege* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 10).

Armutveren (Demirköy) Bir subayın uygun gördüğü isimdir. [< {Tür. *armut* gülgillerden, çiçekleri beyaz, Türkiye'nin her yerinde yetişen bir ağaç (TDK, 2011, s. 155) < Far. *emrūd* < *amrūt* / *amūd* armut (Steingass, 1998, s.

100)} + {Tür. **ver-** üzerinde, elinde veya yakınında olan bir şeyi birine eriş-tirmek, iletmek (TDK, 2011, s. 2481) < **bér-** vermek (Clauson, 1972, s. 354) + **en**]} // Köyün eski adı *Paspala*. Köyün yeni adı *Armutveren*. 1912'lerde gelmişler. Sonra Balkan Savaşı'yla tekrar gidiyorlar. 1925-1928'lerde tekrar köye gelirler. Yunanistan'da Drama'dan gelen göçmenlerdir. Köyün ismini bir subay uygun görüyor. Köylülerle sohbet esnasında karar veriyorlar, isim konuyor. Pomaklar vardır. Drama göçmenleridir (Ağır, 2015) // *Armutveren (Paspala)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 46) < *Paspala Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 295).

Asilbeyli (Merkez) Asil Bey ismindeki bir kumandanın şahsından mül-hem. [{< Tür. **asil** soylu (TDK, 2011, s. 165) < Ar. **aşîl** soylu < **a-ş-1** asil olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 9)} + {Tür. **bey** erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < **beğ** kabilenin, boyun lideri (Clauson, 1972, s. 322)+**li**]} // Asil Bey, Yıldırım Beyazıt zamanında yeniçeri askeriyesinin kumanda kısmına *bey* tabir edildiğinden ve karargah-ları köyümüzde olduğundan bu devrin kumandanlığını etmiş Asil Bey'in mezarı, diğer kumandanların mezarı olduğu halde köyümüzde bulunduğu için o tarihten itibaren köyümüz Asilbeyli olarak isimlendirilmiştir (Asil-beyli Köyü Muhtarı Sabri Anoc) (Altıntaş, 1970, s. 18). (*Aslıbağlı*) Kırkla-reli'nin en eski köylerindendir. Arkeolog Doç. Mehmet Özdoğan, Asilbeyli (*Aslı belli*) köyü Taşlıcapınar mevkinde bulunan mezarın burasının çok eski çağlara ait bir yerleşim merkezi olduğunu saptamıştır. Tepeleri düzeltilmiş birçok eski mezar bulunduğunu bildirmiştir. Büyük olasılıkla Asilbeyli böl-gesi tarih öncesi bir yerleşim alanıdır. Burada bir de tümülüs bulunmaktadır. Tarihi kalıntılar mevcuttur. Şeytandere Vadisi içinde yer alan Asilbeyli kö-yü Gacal köylerindendir. Gacal köyler, buraya göre, halkın en eski köyleri-dir. Gacal, otantik, yani yerli insan demektir. Köyün ekonomik potansiyeli köyün gelişmesine olanak verecek durumdadır. Geçmişte bir çiftlik yeri-ydi. 25-30 yıl önce Kırklareli Kakava Şenlikleri Asilbeyli Deresi'nde yapıldı (Karaçam, 1995, s. 485). Fetihden sonra kurulan yerli köydür. Bu köyden, doğru, dürüst, kibar, iyi, asil beyler yetiştiği için köye bu ad verilmiştir. (Korkut, 1965, s. 16). // *Asilbeyli* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 48) < *Asilbeyli*

Köyü (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291) < **Asilbeyli harabe** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 11).

Aşağıkanara (Kofçaz) Aşağıdaki kesimevi. [< {Tür. **aşağı** bir şeyin alt bölümü, zir, yukarı karşıtı (TDK, 2011, s. 172) < **aşak** dağ eteği (Gülensoy T. , 2007, s. 84) < **aşağa (aşağı)** < **aşak** alçak, düşük, az (Clauson, 1972, s. 259) + **a** yaklaşma hâli} + {Tür. **kanara** kesimevi, mezbaha (TDK, 2011, s. 1294) < Far. **ḵannāra, ḵinnāra** kesimevi, mezbaha (Steingass, 1998, s. 989)}] // Aşağıkanara ise *Kanara-ı Zir* olarak anılmaktadır. Kanara, *salhane* demektir. Hayvanların topluca kesildikleri yer anlamına gelmektedir. Buna göre kanara köyleri büyük bir ihtimalle Osmanlı ordularının et ihtiyacını karşılamak amacıyla hayvan çiftliklerinin ve buna bağlı et kesim yerlerinin bulunduğu yöre olması lazım gelir. Bir başka olasılık da bu köylerde oturan insanların göç ettikleri yere ait bir ismi köyelerine vermiş olmalarıdır. Yalnız tarihte bu köylerin buldukları bölgelerde çok sayıda hayvan çiftlikleri bulunduğuna ilişkin kayıtlara rastlanmaktadır. (Karaçam, 1995, s. 514). // **Aşağı Kanara** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 52) < **Aşağıkanar** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 12) < **Kanara-i zir** (1928) (Kreiser, 1975, s. 12) < **Küçük-kanara** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 12).

Ataköy (Pınarhisar) Dönemin Kırklareli valisi tarafından verilen isim. [< {Tür. **ata** baba, dedelerden ve büyükbabalardan her biri (TDK, 2011, s. 179) < **ata** baba (Clauson, 1972, s. 40) < **ata** ata, baba, büyük baba (Gülensoy T. , 2007, s. 86; Clauson, 1972, s. 40) + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **ḵūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Karaçam eserinde, Mübahat S. Kütükoğlu'nun, *Tarih Araştırmalarında Usül* kitabında yer alan bilgilerden hareketle ad değiştirme konusunda Yancıklar köyünü de örneklendirmiştir: “1991 yılında Pınarhisar’ın *Yancıklar* köyünün adının Ataköy şekline dönüştürülmesi hatalar zincirinin bir başka halkası olmuştur. Oysa Yancıklar adı, büyük kültür merkezi olan Kaynarca ve Pınarhisar’da oturan Bizans ağırlıklı toplulukların dışında, yan tarafında kalan Yörük Türkleri'nin varlığı anlamına geliyordu” (Karaçam, 1995, s. 497,498). **2.** Köyün asıl adı *Yancıklar* iken 1990 yılında dönemin Kırklareli valisi bu köyün adını Ataköy olarak değiştirmiştir. Yancıklar; aslında Edir-

ne'nin bir medresesi için vakıf arazisi olarak kullanılmıştır (Demiray, 2008, s. 20). // **Ataköy** (1990) (Demiray, 2008, s. 20) < **Yancıklar** (İçişleri Bakanlığı, 1968) < **Yancıklar Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Avcılar (Demirköy) Avcılar yeri. [< Tür. **av** karada, denizde, gölde veya akarsuda evcil olmayan hayvanları vurma veya yakalama işi (TDK, 2011, s. 189) < **av /aw** av (Clauson, 1972, s. 3)+ **ci +lar** çokluk eki] // Eski adı **Korfukulübe** olan bu köyde eskiden Hristiyanlar oturmuşlardır. Bu bakımdan köyün tarihi eskidir. Türklerin eline geçtikten sonra köy yeni bir yerleşim merkezi olmuştur. (Karaçam, 1995, s. 550). // **Avcılar (Kofra)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 58) < **Korfo** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 12) < **Korfakulube** (1928) (Kreiser, 1975, s. 12) < **Korfu** (1899/1999) (Kreiser, 1975, s. 12).

Ayvalı (Lüleburgaz) Ayvalık'tan gelen işçilerden dolayı verilen isimdir. [< Tür. **ayva** gülgillerden, çiçekleri iri, beyaz veya pembe, yapraklarının altı tüylü, orta yükseklikte bir ağaç (TDK, 2011, s. 212) < **ayva** ayva (Clauson, 1972, s. 268) + **lı**] // **1.** Lüleburgaz kasabası kenarındaki taş köprüyü yaptırmak için 1584'te koca Mimar Sinan'ın Ayvalık'tan getirdiği 900 kadar usta ve işçilerden bir kısmı iş bitince memleketlerine dönmemişler, bu köyü kurup yerleşmişler ve köyün adına da Ayvalı demişlerdir (Göral, 1962-1963, s. 34). **2.** İlk yerleşenleri Selanik'in Mennik kasabası Çukurova köyünden, 1912 Balkan Savaşı'ndan gelenler. Bu grup 60 hane. Önce Ceylanköy'e daha sonra Lüleburgaz'a gelen grup Ayvalı'da yerleşmeye karar veriyor. Gelenlerden bir hane Celali'ye iki hane Sarıcaali'ye yerleşiyor. 1924 mübadele göçünde 15 hane Langaza'dan yerleşenleri var. Köy eski bir Rum köyü. Mimar Sinan'ın cami, külliye ve köprü yapımında çalıştırdığı ve Ayvalık'tan getirdiği taşçı ustalarının kurduğu köydür. Daha sonra 1934 yılında 44 hane, 1938 yılında Romanya'dan 17 hane 1950-1951 göçünde 33 hane ve 1977'de dört hane göç alıyor. Yurt içinden gelen iki hane var (Bilgiler Salim Erten). (Arslan & Baltacı, 2006, s. 11). **3.** Bu köy de Balkan Harbi ve İstiklal Savaşı'nın kötü günlerini yaşamış tarihi ve uygar bir köydür (Suat, 1978, s. 45-46) // **Ayvalı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 63) < **Ayvalı Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

B

Balaban (Demirköy) Bir tür yırtıcı kuş; halk ağzında büyük, iri anlamına gelen isim. [Tür. *balaban* iri, büyük; nazik; şişman; atmaca, doğan vb. yırtıcı kuş (TDK, 2011, s. 241) < *bālaman* bir cins av kuşu (Gülensoy T. , 2007, s. 107)] // **1.** Bir nevi doğandır. Bu adı alan Müslüman ve Hristiyan Türkler vardır. Balaban halk dilinde büyük demektir. (Pakalın, 2004, s. 150). **2.** II. Murat Devri devlet adamlarındandır. Balaban Paşa olarak meşhurdur. Edirne, Kırklareli ve havalisinde vakfiyeleri vardır. Rumeli'den gelen Bulgarlar 700 senen köyde oturmuşlar. Bulgarca adı *Velika* olan köy sonradan *büyük, iri* Türkçe manasının karşılığı olan Balaban adını almıştır (Balaban Köyü Muhtarı İsmail Yalçinkaya) (Altıntaş, 1970, s. 18). // **Balaban (Velika)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 72) < **Belika** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 19) < **Velika** (1899/1900). (Kreiser, 1975, s. 19).

Balkaya (Vize) Köyün yakınında bulunan kayaların bal kaynağı olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *bal* bal (TDK, 2011, s. 241) < *bal* bal (Clauson, 1972, s. 330)} + {Tür. *kaya* büyük ve sert taş kütleli (TDK, 2011, s. 1360) < *kaya* kaya (Clauson, 1972, s. 674)}] // **1.** Balkaya köyünün eski adı *Apartos* ya da *Apartos'tur*. Köy adını kuzeyinde bulunan kayalardan alır. Buradaki kayaların meydana getirdiği oyuklarda yoğun bir arı popülasyonu olduğu ve kayalardan çok bal çıkarıldığı için bu kayalıklar topluluğuna Balkaya ismi verilmiştir. (Çakır, 2014, s. 40). **2.** Büyük bir kaynak suya sahip olan Balkaya'nın eski adı *Apartos'tur*. *Apartos*, *su* ile bağlantısı olan bir yer anlamına gelmektedir. (Karaçam, 1995, s. 617). // **Balkaya** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 74) < **Apartos** (1928) (Kreiser, 1975, s. 20).

Bayramdere (Merkez) Bulgaristan'dan göç edenlerin orada yaşarken de kullandıkları köyün adı. [< {Tür. *bayram* milli ya da dini bakımdan önemi olan ve kutlanan gün veya günler (TDK, 2011, s. 288) < *bağram* cümbüş, şenlik, neşe (Clauson, 1972, s. 308). } + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // **1.** Bayramdere köyü 1877-1878 Türk-Rus Harbinden sonra Şumnu'dan göç edenler tarafından kurulmuştur.

(Karaçam, 1995, s. 486). 2. Buranın halkı Bulgaristan'ın Şumnu kasabasından gelmiştir buraya. Gelirken köyün ismini de taşımışlardır buraya. Bulgaristan'daki ismi de Bayramdere'dir. Oradaki akıncılar bayram sabahı namaz kılıyorlar. Akıncıbaşı diyor: “Burası Bayramdere olsun. ”. Öylelikle isim veriliyor. 1877-78 Rus Harbi'nden önce tehlikeyi sezen halk oradan kaçıyor. Buraya, Bayramdere'ye, geliyorlar. 23 hane geliyor buraya. 1962'ye kadar bu köyün Bulgaristan'daki adı da Bayramdere olarak kalıyor. 1963'te Veselinova diye değişiyor. (Hüseyin Özkan, 2014) // *Bayramdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 83) < *Bayram Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Beğendik (Demirköy) *Beğendik* ifadesinin köye uygun görülmesiyle verilen isimdir. [Tür. *beğen-* beğenmek, güzel bulmak < *beyen / begen* beğenmek (Clouston, 1972, s. 386) + *di* ggz + *k* 1.ç.] // Beğendik köyü Türkiye'nin Karadeniz'de en batı ucu. Bir *son sığınak*. Kimilerine göre Atatürk, kimilerine göre İsmet Paşa, ama her ikisinin de bu bölgeyi ziyaret etmediği düşünülürse muhtemelen dönemin Trakya Umum Müfettişi Kazım Dirik Paşa, hemen kumsalın bitişinde, Rezve Deresi'nin karşı tarafındaki tepede kurulu olan, Bulgaristan'a ait bakımlı Rezova köyünü görünce bu durumdan rahatsız olur. Çünkü şimdiki yerine göre daha aşağıda kurulu olan köy yıkık dökük, perişalıktır. Köyün Bulgaristan'ı gören tepeye taşınıp, imrenilesi bir köy haline getirilmesini emreder. Seneler sonra sınır karakolunu ziyarete geldiği bir gün, köyü de ziyaret eden paşaya muhtar kendini tutamayarak sorar:

-Beğendiniz mi paşam?

Paşanın cevabı köyün şimdiki adının da kaynağıdır.

-Pek ala! Beğendik, beğendik.

Ne yazık ki yazılı tarihimiz söylence tarihimizle içiçe geçmiş durumda olduğu için, kimbilir bu köy de kendine böylesi bir hikayeyi reva görmüştür. En azından bizim köyün yaşlılarından köyün isminin nereden geldiği ile ilgili dinlediklerimiz böyle (Alabaşoğlu, 2008). // *Beğendik (Ayastafanos)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 85) < *Ayastefanos* (1928) (Kreiser, 1975, s. 23).

Beyci (Kofçaz) Köylülerin köye gelen misafirleri *bey* hitabını sıkça kullanmasından dolayı verilen isim. [< Tür. *bey* erkek adlarından sonra kullanı-

lan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < **beğ** kabilenin, boyun lideri (Clauson, 1972, s. 322). +**ci**]. //1. Beyci köyü uzun yıllar Tatlıpınar köyünün bir mahallesi olarak kayıtlarda kalmış. Tatlıpınar köyünün Penço mahallesi olarak bilinen Beyci köyü Bulgar vatandaşlarımızın oturduğu bir yer imiş. Balkan Harbi'nde bölge Bulgar işgaline uğrayınca ferdi ve fevri birçok tatsız olay yaşanmış. 2. Balkan Harbi sonrası bölge tekrar geri alınca Bulgar vatandaşlar köyden ayrılmak zorunda kalmış. Bulgarlardan boşalan evlere ise yavaş yavaş Tatlıpınar köylüleri yerleşmeye başlamış. Beyci köyü, Tatlıpınar köyünden gelen Türk vatandaşlarının yaşadığı bir köydür ve alevi inancı yaygındır. Köy 1912-1952 yılları arasında Tatlıpınar köyünün Penço mahallesi olarak yaşamını sürdürmüştür. Buradaki Penço ismi bizi yanıltmasın. Bu durumdan rahatsız olan köylüler bir mahalle olarak kalmaktansa kendi köy tüzel kişiliklerini kurma çalışmasına girmişler. Köye resmi heyetler gelip gitmeye başlamış. Gelene “Beyim hoş geldiniz. ”, gidene “Beyim güle güle. ” dendikçe bu hitap tarzı dikkatleri çekmiş. Gelen memur “Amma beyci köyünüz beya, madem öyle köyün adı ‘Beyci’olsun. ” deyince herkes bu isim üzerinde mutabık kalmış ve 1953 yılından itibaren köyün resmi adı *Beyci* köyü olmuş. (Beyci Köyü, 2014, s. 4). 2. Beyci köyünün de özelliği *Peçomahalle- Pençomahalle* olarak anılmasıdır. Burada geçmişte başkalarının da oturduğu anlaşılmaktadır (Karaçam, 1995, s. 516). // *Beyci* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 91) < *Peçomahalle Mahalle* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 24) < *Piçomahalle* (1928) (Kreiser, 1975, s. 24) < *Piçomahallesi* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 24).

Beypınar (Merkez) [< {Tür. **bey** erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < **beğ** kabilenin, boyun lideri (Clauson, 1972, s. 322) } + {Tür. **pınar** yerden kaynak olarak çıkan su, kaynak (TDK, 2011, s. 1921) < **buñar** çeşme, pınar; kuyu (Gülensoy T. , 2007, s. 694; Clauson, 1972, s. 351)}] // Plevne Muharebeleri sırasında Bulgaristan'ın Şumnu kasabasından gelen göçmenlerin iskân edildiği yerdir. Ancak daha Romalılar zamanında burası iskâna açık yerlerden biriydi. Romalılar buradaki mermer madenlerini işletiyorlardı. 1970'li yıllarda mermer ocaklarından çıkarılan bir mezar taşı bunu göstermektedir. Bu mezar taşı halen Edir-

ne Müzesi'nde bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 502). // **Beypınar** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 93) < *Bey Pınar Karyesi* (1904 -1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382).

Boztaş (Demirköy) Köyde bulunan boz renkli taşlardan dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *boz* açık toprak rengi, kül rengi, gri (TDK, 2011, s. 391) < *boz* boz (Eren, 1999, s. 60; Clauson, 1972, s. 388)} + {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)}] // Köyün eski adı *Çereşnova/Kireşnova*. Köy içerisinde hakikaten boz taşlar var. Birçoğu kaybolmuş durumda fakat birkaç tane taş var hala. Köy eski. Yunan ya da Bulgar köyüymüş tam bilmiyorum. 1912'de bizim dedelerimiz Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç etmişler göç ettiklerinde buraya yerleştirmişler. Bulgar göçmenidir. Pomaktır hepsi. Pomak köyüdür (Uluk, 2015). // **Boztaş (Kireşnova)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 102).

C

Celaliye (Lüleburgaz) Celal adlı şahıstan mülhem. [< Tür. *celal* büyüklük (TDK, 2011, s. 450) < Ar. *calāl* büyüklük < *c-l-l* büyük ve ulu olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 48)+ *ıye* nispet eki}]. //1. Kuruluş ile ilgili bilgilerde dört tatar ailenin ilk kurucular olduğu söyleniyor (Hasan Karakaya-Hacı İbrahim Şahin) Bu dört aile daha sonra başka grupları da getiriyor. Geliş tarihleri bilinmiyor fakat Hasan Karakaya: “İkinci gelenlerin her biri 30-40 hergele ile geliyor” ifadesini kullanıyor. Hacı İbrahim Şahin: “1919 doğumluyum” derken “Babamdan dinlenmişim 1293 harbinde Bulgaristan'dan göç edip buraya geldiklerinde kırk hane Tatar varmış. Kahvenin üst yanı tatar mahallesiymiş diyor. Ardından da şunları anlatıyor: “Osman Paşa'nın seyisi bizim köyümüzden Mehmet Pehlivan dedikleri birisiymiş. Heybetli biri olduğundan Paşa kendisine bir kılıç armağan etmiş. Bozgun yaşanınca pehlivan buraya gelip yerleşmiş. Köye cami yapılmış, ama beratı olmadığından cuma namazı kılınamamış. Köylüler namaz kılmak için minbere bu kılıcı asmışlar. Cuma namazları kılınmaya başlanmış berat gelince

de indirmişler. Bu kılıcı bende gördüm ama sonra ne oldu bilmiyorum. İbrahim dede; Celaliye köyüne göç edenlerin Trakya'ya geldiklerinde Pınarhisar ve çevresine yerleştirildiklerini ifade etti. Poyralı, Erenler, Doğanca köyleri bu grubun yerleştirildiği yerler. Muhtar Hasan Karakaya 1951 yılında gelen göçlerden birçoğunun köyden ayrıldığını bu dönemden bir ailenin 1989 göçünden de köyde iki ailenin kaldığını ifade ediyor. Balkan savaşı sırasında Celaliye köyü boşaltılan köylerden. Halk Yalova, Düzce, Adapazarı ve Gönen'e göç ediyor. İbrahim Şahin: "Harman sonrasında göç edilmiş. Ertesi sene harman zamanı köye dönülmüş. Gidilen yerde 10- 11 ay gibi kısa bir süre kalınmış" diyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 4). **2. Yuvan Çiftliği** olarak da anılırdı. Cumhuriyetin ilk yıllarında bu köyde önemli sayıda dokuma tezgâhı, el işleri yapan altyapı kuruluşları bulunduğu tespit edilmiştir. Şimdiki sakinleri ise 1878'den sonra Bulgaristan'dan göç etmiş insanlardır (Karaçam, 1995, s. 684). // **Celaliye (Yuvanköy)** (Kurtulmuş, 1995) < **Yuvan Çiftliği** (Karaçam, 1995). < **Celaliye** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 114) < **Yivan köyü** (1899/1900). (Kreiser, 1975, s. 33).

Cevizköy (Pınarhisar) [< {Tür. **ceviz** cevizgillerin örnek bitkisi olan, uzun ömürlü, gövdesi kalın, kerestesi değerli, yurdumuzda çok yetişen ağaç (TDK, 2011, s. 458) < Ar. **cavz** ceviz (Sarı, 1980, s. 257) < Far. **gavz** ceviz (Steingass, 1998, s. 1102)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. //1. Demiray çalışmasında köyün önceki ismini **Çongara** olarak belirtmiştir. Bu köyde yerleşmiş halkın anlattıkları çerçevesinde bu yerleşim yerine önce Çongur Türklerinin geldiği daha sonra ise Rum ve Bulgarların bu yerleşim yerini mesken tuttukları öğrenilmektedir. Ünlü Türk komutanlarından Talat Paşa'nın da bu köye Balkan Savaşı yıllarında gelerek cephe komutanları ile görüşme yaptığı rivayet edilmektedir (Demiray, 2008, s. 16-17). **2.** Çogur Türkleri gelip yerleştiğinden köye çongara ismini almış 1325 yılında Bulgar ve Yunanlılarda köyden ayrılınca köyde yalnız Türk kalmıştır. Balkan harbinden sonra tekrar Rumlar köye gelmişse de İstiklal Savaşı'nı takiben giderek yerlerine Bulgaristan, Yunanistan ve Yugoslavya'dan gelen Türkler yerleşmiştir. 1928 de il meclisi kararıyla Cevizköy adını almıştır (Gümülçine, 1968, s. 22). // **Ceviz**

(İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 115) < *Çongara* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 34).

Ceylanköy (Lüleburgaz) [< {Tür. *ceylan* çift parmaklılardan, boynuzgiller familyasından, çöllerde yaşayan, çok hızlı koşan, gözlerinin güzelliği ile tanınan, ince parmaklı, zarif, memeli hayvan, ahu, gazal (TDK, 2011, s. 458) < Far. *ceyrân* ceylan < *ceylan* ceylan < *cegeren* ceylan (Eren, 1999, s. 69-70)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}] // **1.** 1293 (1878) Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında Bulgaristan'ın İzladı Kasabası'ndan gelenlerce kuruluyor. İlk gelenler önce Gaziosmanpaşa misafirhanesinin oralara yerleştirilmek isteniyor. Gelenlerin içinden bir ailenin iskândan sorumlu paşa ile tanış olması 60 hânenin oluşmasını daha iyi yere kaydırılmasına neden oluyor. Turgutbey civarını beğenmeyen kabile ileri gelenleri paşadan ormanlık bir alana kaydırılmalarını talep ediyor. *Ceylankoru* kıyısını beğenenler yerleşmeye karar veriyorlar. Fakat bir grup bugünkü köyün yerindeki değirmen çevresini beğeniyor. İkiye ayrılan gruplardan Ceylankoru yerleşenleri eşkiya baskısına dayanamayıp diğer gruba katılmaya karar veriyor. Fakat yine hepsi bunu kabul etmediğinden 15 aileden oluşan bir topluluk Malkara'nın Çimendere köyüne gidiyor. Üç savaşta da köy boşaltılıyor. Arabalar ve hayvanlarla gerçekleştirilen göç İstanbul, Balıkesir ve Manisa taraflarına gerçekleşiyor. Bugün bu yörelerde kalanların akrabaları köyde yaşamaktalar (Ali Tuncer, Mehmet Yücel ve Mehmet Bozkurt) (Arslan & Baltacı, 2006). **2.** Ceylanköy bilinen kuruluş tarihi 93 harbine uzanır. Gazi Osman Paşa'nın yaptığı 1877-78 Osmanlı Rus harbinden göçen muhacirler bu köyü kurmuşlardır. Bu köyde Balkan Harbi ve İstiklal Harbi'nin acı günleri yaşanmıştır (Suat, 1978, s. 48-49). **3.** Bizim köy İzladı göçmenidir, dedi anam. Doksan üç bozgununda buraya gelip yerleşmişler. Komşumuz, doksanına yaklaşmış, akli başında, bilge bir insandı Emirzade Abla. Bak evladım, dedi. Bu köyün ilk adı *Mandirisa'dır*. Vaktiyle İstirancalardan Lüleburgaz'a kadar ormanlıkmiş bu yöre. Şimdiki köy yeri bir mandıraymış. *Mandıra içi* diye anılırmış bu yüzden. Dilden dile *Mandirisa*'ya dönüşmüş. Bizim İzladı göçmeni sökemecek kadar sık ormanlı bu yere iskân edilmiş. Akıllıymış iskâncılar dere boyundaki Evleklik (Köyün Kaynarca Deresi)'i gelenlere eşit olarak paylaş-

tırmışlar. O günden beri her evin bir parça yeri vardır. Avlanmayı seven bir padişah varmış. Gene ava çıkmış bir gün, Celaliye sırtlarından aşağıya sarktığında bir düğün alayı çıkmış karşısına. Atını sürüp alaya yetişmiş; gelin arabası önünde dizginleri çekerek "İzniniz olursa gelini görmek istiyorum" demiş. Padişah bu. Herkes şaşkın. İznin lafı mı olur? Gelin arabasının örtüsünü aralamış, ay gibi bir yüz görünce sarsılmış. "Ceylan gibi bir gelin" demiş. "Şenliğiniz mübarek olsun." Eliyle yöreyi harmanlayıp "Geçtiğiniz yerler geline yüz görümlüğü armağanım olsun. Gittiğin köyün olsun buralar." Gelin bizim köye geliyormuş. Yüz görümlüğü olarak bağışlanan yerler Mandirisa'nın olmuş. O günden sonra köyümüze Ceylan köyü denmiş (Başaran, 2007, s. 41,42). // *Ceylanköy (Mandrissa)* (Karaçam, 1995) < *Ceylan* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 116) < *Mandraca* (1928) (Kreiser, 1975, s. 34).

Ç

Çağalayık (Merkez) Kaynak. [< Tür. *çağalayık / çağlayık* yerden ses çıkararak, gürültüyle kaynayarak çıkan genellikle sıcak su, kaynak (TDK, 2011, s. 480) < Tür. *çağla-* şakırtı ile akmak < *çagıl / çigil* yansıma (Gülensoy T. , 2007, s. 211) + *a-ık*]. //1. Çağalayık, Rumeli'de eskiden Yenice'ye bağlı kazalardan birinin merkezi olan yerin adı idi (Pakalın, 2004, s. 321). 2.. Geçmişte şayak (kaba dokunmuş, dayanıklı bir çeşit yün kumaş) dolaplarının bolca bulunduğu bir yerdir. Dolap Dere adını taşıyan bir dereesi bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 490). // **Çağlayık** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2387) < **Çayrılık** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 35).

Çavuşköy (Babaeski) Köyün kuruluşuna öncülük eden Hüseyin Hüsnü Bey, Bulgaristan'ın Çavuşköy'ünden geldiği için bu köye de aynı ad verilmiştir. [< {Tür. *çavuş* bir işin veya işçilerin başında bulunan ve onları yöneten sorumlu kimse (TDK, 2011, s. 506) < *çavuş* askerlikte onbaşıdan sonra gelen ve görevi manga komutanlığı olan er rütbesi (Gülensoy T. , 2007, s. 224)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. //Bulgaristan'ın Eskicuma kazasının Çavuşköy'ünden Ali Kâhya'nın oğlu Hüseyin Hüsnü Efendi Babaeski'de kadı ve

kaymakam vekilidir. Ana vatana göçmek arzusunda olan kendi köyünden en az 40 haneyi Türkiye'ye davet ediyor. Mektubunda, köyün kurulacağı 750 dekar tarlası bulunan Doğanca Çiftliği hakkında bilgi vermeyi de ihmal etmiyor. Çavuşköylü 40 göçmen ailesi göçlerini arabalarına yükleyerek Türkiye'ye geliyorlar. 1908 yılının bir yaz gecesinde köyün şimdiki bulunduğu alana gecekondularını kuruyorlar. Kaymakam vekili muhacir komisyonu ve göçmenler adına çiftliği satın alıyor. Köyün kuruluşunun ve adının da Çavuşköy olarak tescilini sağlıyor. Milli mücadeleye fiilen iştirak etmiş sayın kurucu Kayseri emekli hâkimi Çavuşköy'deki ebedi uykusundadır (Korkut, 1965, s. 28). // **Çavuşköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 13).

Çavuşköy (Vize) [< {Tür. **çavuş** bir işin veya işçilerin başında bulunan ve onları yöneten sorumlu kimse (TDK, 2011, s. 506) < **çavuş** askerlikte onbaşıdan sonra gelen ve görevi manga komutanlığı olan er rütbesi (Gülensoy T. , 2007, s. 224)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** 1362 Fetih yılından sonra kurulan yerli köylere aittir. (Çakır, 2014, s. 25) // **2.** Çavuşköy çok önceleri köyde yaşayan bir çavuş olmuştur ve halk bu yere zamanla yerleşmiştir. Çeribaş köyün eski ismidir ve anlamı çavuştur. Son yıllarda muhtarlıkların köy isimlerini değiştirmesi sonucu eski dildeki anlamını kaybetmeden şimdiki ismi olan Çavuşköy ismini almıştır (Süren, 2015). **Çavuşköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 137) < **Çeribaş** (1928) (Kreiser, 1975, s. 38) < **Çeribaşı** (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 38) < **Çeribaşıköyü** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 38).

Çayırdere (Pınarhisar) [< {Tür. **çayır** üzerinde gür ot biten düz yer (TDK, 2011, s. 508) < **çayır** çayır, çimen, yeşillik yer (Gülensoy T. , 2007, s. 225)} + {Tür. **dere** genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. **dara/darra** vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // **1.** 1878 yılında Bulgaristan'ın Osmanpazarı kasabasından gelen göçmenlerin iskanı ile kurulmuştur. Balkan ve İstiklal Harbi sırasında iki defa istila görmüştür. Esas köy Çayırköy denilen bölgeye yerleşmiş, su bulamayınca *Manastırdere* ismi ile bugünkü yerine yerleşmişlerdir. Köyün adı sonra Çayırdere olmuştur (Gümülçine, 1968, s. 17). **2.** Demiray, çalışmasın-

da köyün önceki ismini *Manastırdere* olarak belirtmektedir. Bizans Dönemi yerleşim yerlerinden olduğu kabul edilen Çayırdere, Manastır ve bazı kültür kalıntıları ile araştırmacıların ilgisini çeken bir yerleşim yeri konumundadır. Daha önceki dönemlerde köyde Rumların yaşadığı bilinmektedir (Demiray, 2008, s. 17). // *Çayırdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 139) < *Manastırdere* (1928) (Kreiser, 1975, s. 39). < *Manastır Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Çayırlı (Merkez) Çayırı olan yer[< Tür. *çayır* üzerinde gür ot biten düz yer (TDK, 2011, s. 508) < *çayır* çayır, çimen, yeşillik yer (Gülensoy T. , 2007, s. 225)} + *lı*] //1. Çayırlı köyü halkının ataları buraya Plevne Muharebesi'nin cereyan ettiği 1878 yılından sonra Bulgaristan'dan gelmişlerdir (Karaçam, 1995, s. 508). 2. Köy 1878 Rus Savaşı'ndan sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 20). // *Çayırlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 139) < *Çayırlı Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Çengelli (Lüleburgaz) Çengeli olan veya ucu çengel biçiminde olan[< Tür. *çengel* bir yere takılmaya, geçirilmeye yarayan eğri veucu sivri demir. (TDK, 2011, s. 520) < Far. *çangāl* parmak, pençe (Steingass, 1998, s. 400)+ *lı*]. // 1. Hala korunan dört Müslüman mezarlığına sahip bir köy. Eski yerleşim alanlarından. Nüfusu da oldukça fazla bir köydür. 1293 (1877) göçünde iki hane 1934-36, 1950-51 göçlerinde gelenlerin sayısı fazla. 1950 göçünde 20 hanelik bir göç alıyor Çengelli. Köyün ilk yerleşenlerinden bilinenler Ahmetağalar, Sultanlar, Sansarlar oluyor. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 10). 2. Çengelli köyü halkı; Gacal denilen yerli halk ile 1935 ve 1951 yıllarında Bulgaristan, Burgaz ve Aydos şehirlerinden gelen göçmenlerden oluşmaktadır (Kurtulmuş, 1996).// *Çengelli* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 143) < *Çengerli* (1928) (Kreiser, 1975, s. 40) < *Çengelli Nahiyesi* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303) < *Çengerler* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 40).

Çengerli (Babaeski) Kuyudan kovalarla su çekmek için kullanılan *çengel* den esinlenerek verilen ismin *çenger* olarak değişmesiyle ortaya çıkan isimdir. [< Tür. *çenger* çengel otu, yaban enginarı, kenger otu (Derleme Sözlüğü III, 1968, s. 1138)+ *lı*] // 1. Çeng, eskiden dikine tutulan ve parmakla çalınan telli çalgılardan birinin adıydı. Kanuna benzerdi. Lehçe-i

Osmaniye’de (1306 tab’ı), Türkçede bu çalgıya ıklık denildiği yazılıdır. Çeng, Türkiye’de *ıklık* dedikleri saz (Pakalın, 2004, s. 347). **2.** Türkçede *eklik* denilen sazı çalan sanatkâr kişi. Evliya Çelebi bu saz için “Müşkül bir saz olduğundan ehli azdır” der (Altıntaş, 1970, s. 17). **3.** Hünerli'nin Çengerli köyünden yaptığı derlemede köyün tarihinde Yunan mezalimi görüldüğü, Gacal köyü olduğu, önceden dört hane olduğu ve sonrasında göçlerle hane sayısının arttığı dile getirilmektedir (Hünerli, 2006, s. 216). **4.** Köyün eski adı *Çengelli*. Köyün yeni adı Çengerli. Köyde bir kuyu var. Bu kuyudan su çekerken kullanılan kovaları çekmek için kovalara çengeller geçirilirmiş. Bundan dolayı bu isim denmiş. Sonra Çengerli olmuş. 1933-1935'te bu köy 7 haneymiş. 1935 muhacirleri gelince çok kalıyor. Razgrat'tan gelen göçmenler. Eski Gacallar. Rapise (kuş otu) ekerlermiş. Kaşınıtından duramazlar. Ayçiçek yok. Bunlardan yağ yapıcaklar (Başbuğ, 2015). // **Çengerli** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 144) < **Çengerli Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < **Çengerli** (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 41).

Çeşmekolu (Lüleburgaz) [< {Tür. **çeşme** çeşme, pınar (TDK, 2011, s. 524) < Far. **çaşma** çeşme, kaynak (Steingass, 1998, s. 394)} + {Tür. **kol** kol (TDK, 2011, s. 1459) < **kol** üst kol, kol (Clauson, 1972, s. 614)+ **u** iyelik 3. t. ş. }]. // **1.** Köy çiftlik arazisine 1884 yılında sık ormanlar içine kurulmuştur. Bu ormanlar zamanla tarla olmuştur (Göral, 1962-1963, s. 35). **2.** 1313-1315 yılları (1897-1899) yılları arasında hududun hemen öte yakasında bulunan gaipler (kayhılar) denen yöreden göç ederek bugünkü yerleşim birimine geldikleri biliniyor. İlk gelenler yetmiş hane kadar. 1314 yılında Pınarhisar’a bağlı bir köy iken bir yıl sonra Lüleburgaz’a bağlanıyor. Bu sırada köyün hane sayısı 120 olarak belirleniyor. Balkan Savaşı sırasında Trakya’nın işgali ile köy Bursa ve Balıkesir’e göç ediyor. Bu göç sırasında meydana gelen bir vapur kazasında köy nüfusundan 55 kişi boğuluyor veya kayboluyor. Daha sonraki işgallerde köy göç etmiyor. Çeşmekolu köylüleri yaşadıkları acı olayları ve göçün kaybettirdikleri yüzünden göçü yaşamak istemiyorlar (Arslan & Baltacı, 2006, s. 7). // **Çeşmekoru** (Kurtulmuş, 1995, s. ?) < **Çeşmekolu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 145) < **Çeşme Kolu Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Çeşmeköy (Merkez) Köyün su ihtiyacını karşılamak için kurulan çeşmeden dolayı verilen isimdir. [< {Tür. **çeşme** çeşme, pınar (TDK, 2011, s. 524) < Far. **çaşma** çeşme, kaynak (Steingass, 1998, s. 394)}+ {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Çeşmeköy de tarihi eski bir köydür. Köye yakın yörelerde Dolmen mezarlar bulunduğu söylenmektedir. Türk geleneklerinin en iyi korunduğu yöre köylerdendir (Karaçam, 1995, s. 508). **2.** Kırklareli'ne uzak olduğu için genellikle pazar alışverişlerini 15 km yakın olan Edirne Süleöğlü ilçesi perşembe pazarından yaparlar. Bu pazar alışkanlıklarından dolayı kendilerini daha çok Edirne'ye yakın hissederler. Bu sebeple Kırklareli halkı ve esnafı tarafından pek bilinmezler, onlarda Kırklareli'ni pek bilmez. Bu yüzden olacak Kırklareli İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü'nün hazırladığı haritada Çeşmeköy ismini bulamazsınız. Zaten Çeşmeköy 1960 yılına kadar Edirne köylerinden sayıldığı için, köylü bu durumu fazla yadırgamaz. Köyün ismi önceleri *Hoşkadem Köyü* olarak bilinir ve bugünkü yerinden 1-2 km kadar kuzey batıda kalır. Köyde yaşanan su sıkıntısı dolayısıyla köy bugünkü yerine taşınır. Çünkü burada kaynayan bir kaynak tüm köyün su ihtiyacını karşılayacak kadar gür ve soğuk akar. Kaynağın olduğu yere bir çeşme yapılır ve çeşmeye gönderme köyün adı Çeşmeköy olur. Çeşmenin bugünkü konumuna gelirsek eğer, zaman içinde toprak altında kalan kaynağın ve çeşmenin yerine modern ve güzel bir çeşme yapılmış ve etrafı çocuk parkı ve oyun alanı olarak düzenlenmiştir. Bu çeşmeden köylünün 400 yıldır faydalandığı kayıtlarda mevcuttur. Hoşkadem ismi nereden geliyor diye sordüğümüzde, kadem, in kardeşim anlamında kullanıldığını öğreniyoruz. Köylü kendi mahalli lehçesinde *kadam* (sevdiği takdir ettiği ve kendinden küçük kişilere söylenir) kelimesi dağlılar arasında *gadam* olarak telaffuz edilir. Kısaca Hoş geldin kardeşim (gardaşım) demekmiş. Bizde hoş bulduk agam dedik ve köye misafir olduk. Köylüye göre bu ismin anlamı böyle ama biz Türk Dil Kurumunun sözlüğüne bakalım, *Hoşkadem* ne anlama geliyormuş. Kelime anlamı olarak 'ayağı uğurlu olan kişi'diye özetlenebilir. Türk Dil Kurumunun isim üzerine yaptığı analizi incelersek, köyün yaşamına ve geçmişine ait ipuçlarına ulaşabiliriz. Türk Dil Kurumu analizinde Hoşkadem; bilime ilgili, duygularını zor belli eden, sözel yeteneği gelişmiş,

hassas, erdemli, sıkıntıları kolaylıkla aşabilen, zihin gücü ve kültür zenginliği olan gezmeyi seven bir yapıda olan insanlar olarak açıklanabilir. Bütün bu açıklamalar eşliğinde yazımızın devamını okuduğumuzda gerçekten bu köy ve insanların isimlerinin anlamına uygun bir yaşamları olduğunu görürüz (Çeşmeköy(Hoşkadem), 2015). // **Çeşme** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 145) < **Çeşmeköy** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 41).

Çiftlikköy (Lüleburgaz) İlk yerleşenlerin hayvancılıkla uğraşması, köyün çiftlik olarak kullanılmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. **çiftlik** tarım yapılan, hayvan yetiştirilen, çalışanlarının da oturması için evler bulunan geniş toprak parçası. (TDK, 2011, s. 544) < **çift** iki hayvanla tarla sürme + **lik**} +{Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. //1. Eğitimci İsmail Erdemir Çiftlikköy ile ilgili bilgileri şöyle aktarıyor: "Köye geldiğimizde Balkan Savaşı sonrasıydı. Ben dört beş yaşlarındaydım. Fakat o günleri çok iyi hatırlıyorum. Köyümüz insanları Selanik-Doyran kasabasının Uduvan köyündendirler. Savaş sonrası 70 tüfekli ile dağa çıkmış ve isyan başlatmışlar. Başarılı olamayınca çete kabilesini toplayıp dağlardan göçe göçe bugün oturduğumuz köye gelmişler. Birinci Dünya Savaşı başladığında Rumların boşalttığı köye bizler yerleşmiştik. Mondros Ateşkes Antlaşması ile Trakya işgal edilince daha önce köyden ayrılan Rumlar tekrar dönüp evlerine yerleştiler.". İsmail Erdemir gelenlerin öfkelerini çıkarmak için onlara ve çevre köylerdeki Türklere iyi davranmadığını anlatıyor. Köyden göçe zorlanan insanların Çengelli, Karamusul, Kayabeyli, Ovacık ve İnanlı köylerine dağıtıldığını belirtiyor: "Rumlar gittiğimiz köylerde de bizi rahat bırakmadılar. Rum askerleriyle birlik olup erkeklerimizi toplayıp yıldırma amacıyla dövdüler.". 1922 Trakya'nın yeniden Türklerin eline geçmesiyle evlerine dönen Çiftlik köylüleri ambarları dolu bulmuşlar İsmail Erdemir "Köyün bakkalı olan Rum dükkândan bir şey almadan köyü terk etmiştir. Dükkân ağzına kadar mal doluydu. " diyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 7-8). 2. Köyün kesin kuruluş tarihi beraber, rivayete göre Rumların oturduğu bir köy iken 1331 yılında Bulgaristan, Yunanistan ve Yugoslavya'dan getirilen göçmenlere iskân edilmiş ve Türkleştirilmiştir. Böylece o tarihten beri bir Türk köyüdür. 1921 yılında Yunan işgalinin acı günlerini yaşamıştır (Suat, 1978, s. 75-76). // **Çiftlikköy** (İçişleri

Bakanlığı, 1968, s. 150) < **Çiftlik** (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 43) < **Çiftlik Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Çiğdemli(Babaeski)Çiğdemi olan (şey). [< Tür. **çiğdem** zambakgillerden, türlü renklerde çiçek açan, çok yıllık, yumrulu bir kır bitkisi, mahmur çiçeği (TDK, 2011, s. 545) < **çigidem** bir tür çiçek (Gülensoy T. , 2007, s. 241) < + **li**] // **1.** Hünerli'nin Çiğdemli köyünden yaptığı derlemede Gacal köyü olduğu, ilk isminin *Ceyilli*, sonrasında *Çıfıllı* olduğu belirtilmektedir (2006, s. 220). **2.** Çiğdemli'nin eski adı *Cahilli* idi. Cahilli'nin *Çığullar* olarak da anıldığı zamanlar olmuştur. Köyün adı 1960'lı yıllarda Türkçeleştirilmiştir ancak neden Çiğdemli dendiği de anlaşılamamıştır. Köyde Çeşme Çatağı ayazması bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 653). // **Çiğdemli (Cehilli)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 151) < **Cehili** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 43) < **Çehilli** (1928) (Kreiser, 1975, s. 43) < **Çehelli Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303) < **Cehilli** [Df.] (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 43).

Çukurpınar (Merkez) [< {Tür. **çukur** çevresine göre aşağıya çökmüş olan yer (TDK, 2011, s. 570) < **çukur** çukur < **çok-** kazmak **"r** (Gülensoy T. , 2007, s. 257)} + {Tür. **pınar** yerden kaynak olarak çıkan su, kaynak (TDK, 2011, s. 1921) < **buñar** çeşme, pınar; kuyu (Gülensoy T. , 2007, s. 694; Clauson, 1972, s. 351)}] // **1.** Üsküp'ün tarihi mekânlarından, eski uygarlık kalıntılarında bolca nasibini alan yöre köylerinin başında Çukurpınar (*Sazara*) gelmektedir. Sazara'da Roma ve Bizans dönemine ait kalıntılar bulunmaktadır. Yörede manastır ve kilise kalıntıları vardır. Çeşmenin üzerinde *Sezar* diye yazılıdır. Av köşkünden izler bulunmaktadır. *Sazara* adı 1960 yılında değişmiş, bugünkü adını almıştır. Köyün Roma İmparatoru Sezar'ın adını taşıdığı bilinmektedir. Yöre tarih içerisinde birçok çalkantılara sahne olmuştur. Çukurpınar, fasulyesi ile meşhurdur. Köye, *Küçük İstanbul*, *Boyacı Köy* dendiği de olmuştur. Yüzyıllar öncesinde Çukurpınar, yörenin büyük merkezlerinden, yönetim yerlerinden biriydi (Karaçam, 1995, s. 502). // **Çukurpınar (Sazara)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 160) < **Sazara** (1960) (Karaçam, 1995, s. 502) < Sazara (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 46) < **Sazera harabe** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 46).

Çüvenli (Vize) Çöven bitkisinin olduğu yer. [< Tür. *çöven* kökü ve dalları, suyu sabun katılmış gibi köpürten kir temizleyici bir bitki, sabun otu, helvacı kökü; çevgen (TDK, 2011, s. 567) < *çöven/çöğen* çöğen (Gülensoy T. , 2007, s. 256) + *lı*] // Diğer bir olasılık ise çöven bitkisinden adını almıştır. Çöven caryophyllaceae familyasına ait haziran ve temmuz aylarında çiçek açan 50-60 cm yüksekliğinde çok dallı, çok senelik kazık köklü otsu bir bitkidir (Çakır, 2014, s. 26). // **Çövenli** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 157) < **Çöğenli** (1928) (Kreiser, 1975, s. 47) < **Çöğenli Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2385/2386).

D

Davutlu (Lüleburgaz) Fatih Devri'nde yaşamış Koca Davut Paşa adlı vakıf sahibinden ismini almıştır. [< İbr. *Davut* sevgili, aziz; İsraililerin sesinin güzelliği ve şairliği ile tanınan hükümdar ve peygamberi (www.tdk.gov.tr, tarih yok) + *lu*] // **1.** Koca Davut Paşa olması ihtimali büyüktür. Fatih Devri'nde Rumeli beylerbeyi, en sonra da vezir-i azam olmuştur. Anadolu ve Rumeli'de çok geniş vakfi vardır (Altıntaş, 1970, s. 18). **2.** Eski bir yerleşim birimi. Eski yerleşenleri boşaldığından 1312 yılında bugünkü yaşayanları yerleşiyor. Bulgaristan'ın güneyinden geldikleri söyleniyor. Mehmet Ateşsaçan, "Göç öncesi yaşadığımız yerler Selanik sancağının sınırları içindeymiş. Büyüklerimizden duyduklarımız bunlar. Zaten köyümüzün ilk adı *Kokmuş Davutlu*, neden dendiğini de kimse bilmiyor." Göç almayan köylerden biri (Arslan & Baltacı, 2006, s. 10). // **Davutlu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 167) < **Davudlu** (1928) (Kreiser, 1975, s. 49) < **Hamidiye** (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 49) < **Hamidiye Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Değirmencik (Merkez) Çevre köyler arasında değirmene sahip tek köy olmasından dolayı verilen isimdir. [< Tür. *değirmen* içinde öğütme işi yapılan yer. (TDK, 2011, s. 609) < *tagirman* < *teg-* dönmek; *tegir-* çevirmek, döndürmek + *men* (Gülensoy T. , 2007, s. 272) < *tegirmen* mısır öğütmek için döner değirmen (Clouston, 1972, s. 486) + *cik*]. // **1.** Değirmencik eski adı ile *Lefeci* veya *Ulufeci*, Asılıbeyli köyünün tarihine denk bir tarih eskili-

ğine sahiptir. 1877-1878 Plevne Savaşı'ndan sonra Bulgaristan'dan göç eden Çerkez ve Tatarlar bu köye iskân edilmişlerdir. Alman tarihçi Klaus Kreiser, Lefeci köyünün Osmanlı Yeniçeri Süvari askerleri (Ulufeciler)in merkezi olduğunu söylemektedir. Köyün eski yerleşim merkezinde bulunan köprü, hamam ve diğer tarihi kalıntıları Değirmencik köyünün tarihi mekân olduğunu göstermektedir (Karaçam, 1995, s. 486). // *Değirmencik (Lefeci)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 169) < *Lefeci* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 49) < *Ulufeci* (1928) (Kreiser, 1975, s. 49) < *Lefece* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 49).

Demircihalil (Merkez) Demirci Halil ismindeki şahıstan mülhem. [< {Tür. *demir* demir (TDK, 2011, s. 619) < *temür* demir (Gülensoy T. , 2007, s. 275) < *temir* demir (Clouston, 1972, s. 508) + *ci* } + {Ar. *halil* samimi, arkadaş, dost (Baalbaki, 1995, s. 523) < *h-l-l* dostluk kurmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 89)}] // **1.** Çok eski bir köy olan köyümüzün adı Osmanlı ordusunda usta bir sanatkâr olan Demirci Halil adlı bir ihtiyarın bu bölgeye gelip yerleşmesi ve zamanla kalabalık bir yerleşme yeri olması dolayısıyla bu ismi almıştır (Demirci Halil Köy Muhtarı Mustafa Tomruk) (Altıntaş, 1970, s. 19). **2.** Dereköy yolu üzerinde bulunan Demircihalil köyü otantik köylerdendir. Eski adı *Temuci Halil* olarak da geçmektedir. Köyde birtakım tarihi harabeler, su yolu bulunmaktadır. Alman kaynakları bu köy ve çevresinde çok eski dönemlere ait kalıntılar bulunduğunu haber vermektedir (Karaçam, 1995, s. 487). Istranca dağlarındaki Demircihalil tepesinin yüksekliği 606 metredir. Köy, fetihten sonra kurulan yerli köylerimizdendir (Korkut, 1965, s. 16). // *Demircihalil* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 172) < *Demirci Halil Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292) < *Demirci harabe* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 51).

Dereköy (Merkez) Köyün içinde birleşen iki derenin varlığından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Dereköy, Kırklareli'nin kuzeyinde, tarihi Turnova yolu üzerinde, doğal güzellikleriyle ün

yapmış bir bucak merkezidir. Dereköy yolu 1891 yılında Edirne Valisi Hacı İzzet Bey tarafından yaptırılmıştır. Bugünkü Dereköy'ün Fatih zamanında kurulduğuna dair bilgiler bulunmakla beraber, asıl kuruluş yerinin çok eski devirlere dayandığına ilişkin bulgular vardır. Dereköy'ün bir kilometre kadar kuzeyinde yolun sağ yanında böyle bir yerleşim merkezi olduğuna dair işaretler bulunmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu zamanında bir Bulgar köyü idi. Ancak Balkan Savaşı sonrası 8 Kasım 1913 tarihinde imzalanan Kırklareli Antlaşması ile Türk topraklarındaki yeri sağlam hale gelmiştir. Yeri geldiğinde değinmiştik, bu anlaşmayı o sıra Kırklareli mutasarrıfı olan Haydar Vaner ile sonradan Atatürk'ün İçişleri Bakanlığını yapmış bulunan Şükür Kaya imzalamışlardır. Bu anlaşma ile sınır boyunda bulunan 12 Bulgar köyünün durumu belli olmuştur. Anlaşma ile Kırklareli'nden 18, Edirne'den ise 40 bin Bulgar, Bulgaristan'a, buna karşılık Bulgaristan sınırına yakın Türk köylerinde yaşayanlar da Türkiye'ye göç etmişlerdir. 1950'li yılların ünlü politikacılarından Ferda Güley, *Kendini Yaşamak* adını taşıyan kitabında, 1944 yılında Dereköy'ün Çataktepe mevkindeki 9 nolu Gözetleme Kulesi'nde subaylık yaparken, Dolap Dere'den tuttıkları alabalıkları özel buzlu sepetler içerisinde Ankara'ya Genel Kurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak'a gönderdiklerini anlatmaktadır. Ferda Güley bu anılar arasında Atatürk'ün kız kardeşi Makbule Atadan'ın Kırklareli'nde Selanik'ten akrabaları Savcı Arif Yükseller'e sık sık geldiğini, damat olduğu Arif Yüksel ailesinin Kırklareli Sağlık Müdürü Asaf Aydonat ile aynı konutta oturduklarını belirtmektedir (Karaçam, 1995, s. 487,488,489). **2.** Kırklareli iline bağlı Bulgaristan'la sınırı olan köy, yöresel konuşma tarzıyla *Dereköy* yerine *Derekün* denilmektedir (Kurtulmuş, 1993, s. XII). // *Dereköy* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 179) < *Dere-i Cedid Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014) < *Dereköy* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 53).

Deveçatağı (Merkez) Devecilerin develerini dinlendirdikleri ormanlık bir yer olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *deve* geniş getiren memelilerden, boynu uzun, sırtında bir veya iki hörgücü olan, yük taşımakta kullanılan hayvan (TDK, 2011, s. 645) < *devey, tewey, teve, tewe, téwi, tiwi, tiwē* deve (Gülensoy T. , 2007, s. 279)} + {Tür. *çatak* iki dağ yamacı-

nın kesişmesiyle oluşmuş dere yatağı. (TDK, 2011, s. 501) < **çat-ak** (Gülensoy T. , 2007, s. 223)] < **çat-** bir şeylerin birleşmesi (Clauson, 1972, s. 402) + 13. t. ş. iyelik eki }] // Deveçatak ve Bayramdere köyünde petrol yatakları bulunmuştur. Deveçatak köyünde Keşkek (dualı) Kuru pek ünlüdür. Frenk Dere ve yörede bir tümülüsün bulunması köyün çok eski bir yerleşim merkezi olduğunu göstermektedir. 1994 nisanında burada bir Trak süvarisi heykeli bulunmuştur. Deveçatak aynı zamanda Şeyh Bedrettin'in tarikatını sürdüren köylere aittir (Karaçam, 1995, s. 486). // **Deveçatağı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 182) < **Deveçatak** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 53) < **Deveci Çatağı Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Develi (Vize) Deveye sahip kişi, devesi olan yer. [< Tür. **deve** geniş getiren memelilerden, boynu uzun, sırtında bir veya iki hörgücü olan, yük taşımakta kullanılan hayvan (TDK, 2011, s. 645) < **devey, tewey, teve, tewe, téwi, tiwi, tiwē** deve (Gülensoy T. , 2007, s. 279) + **li**]. // Köy 1895 yılında kurulmuştur. Mera fundalıktır. Köyde bir un değirmeni vardır. Su ile çalışmaktadır (Korkut, 1965, s. 58). // **Develi** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 182).

Devletli ağaç (Kofçaz) Osmanlı Devleti'nin kuruluş hikâyesinden mülhem. [< {Tür. **devlet** toprak bütünlüğüne bağlı olarak siyasal bakımdan örgütlenmiş millet veya milletler topluluğunun oluşturduğu tüzel varlık (TDK, 2011, s. 648) < Ar. **davlat** eyalet, devlet, ülke (Baalbaki, 1995, s. 556)+ **li**} + {Tür. **ağaç** meyve verebilen, gövdesi odun veya kereste olmaya elverişli bulunan ve uzun yıllar yaşayabilen bitki (TDK, 2011, s. 37) < **yığaç** ağaç (Clauson, 1972, s. 79)}] // Adını Osmanlı Devleti'nin kuruluş öyküsünden almıştır. I. Murat Gelibolu taraflarında iken, Vize Sancak Beyi Sermed Bey, sultana gönderdiği haberde Kıyıköy, İğneada ve yörede Bizanslı Rumların karışıklık çıkardıklarını bildirmiştir. Bunun üzerine I. Murat topladığı Trakyalı müsellemlerden oluşan ordusu ile iki koldan harekete geçmiştir. Ordunun bir kolu Malkara üzerinden Kırklareli'ne doğru harekete geçerken diğer kolun başında bizzat kendisi olduğu halde Çatalca'ya gelmiştir. O yörede bulunan Pulunya Kalesi'ne sığınan Bizanslılarla bir gün boyunca savaşmış ve kaleyi teslim alamayınca “Bunu ancak Tanrı yıka. ” demiştir. Buradan ordusu ile “Devletli Kaba Ağaç” dedikleri yere varmıştır. Murat burada sır-

tını bir ulu Karaağaç (Kabağaç) a dayamış ve bir süre ağaca sırtı dayalı kaldı. Kendisine burada büyük ikramlarda bulundular. Tüm gaziler oradaydı. Gaziler başlarına ilk kez *tepesi devrik, ucu püsküllü takke* giydiler. Sultan Murat Han'ın sırtını dayadığı ağaca da *Devletli Kabağaç* dediler. Bu zaman içerisinde *Devletli ağaç* oldu. Devletli ağaç köyünün adı buradan gelmektedir. Fetih döneminde Balkanlara düzenlenecek seferler Devletli ağaç'ta hazırlanırdı. Akıncı komutanlar, gaziler burada askeri hazırlıklar yaparlardı. Tarih boyunca köy, hep Türk kalmıştır. Rumlar, Devletli ağaç köyüne toplanma yeri anlamında *Ausgabe* derlerdi. Devletli ağaç köyünün yeri, gerçekten buradan bir devlet çıkacakmış gibi insana tarihi çağrıştırmaktadır. Devletli ağaç, Türklerin Bulgaristan'a yaptıkları seferlerin bir yönetim merkezi idi. Sultanların, akıncı komutanların, devletin ileri gelenlerinin çadırları, ordugâhları burada kurulurdu. Burası bir menzil yeri idi. Tarih içerisinde köy halkı değişmekle beraber göçmen gelenler hep Türkmenler olmuştur (Karaçam, 1995, s. 512). // *Devletli ağaç* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 182) < *Devletli Ağaç Köyü* (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Doğanca (Vize) Bir rivayete göre; doğan kuşlarının çokça olmasından dolayı verilen isim. [< Tür. *doğan* yırtıcı bir kuş türü (TDK, 2011, s. 689) < *toğan* doğan kuşu (Gülensoy T. , 2007, s. 292) < *toğan* doğan (Clauson, 1972, s. 470) + *ca*] // **1.** Doğanca; Padişahın şikan halkı denilen avcılardan bir grubun (sınıfın) adıdır (Altıntaş, 1970, s. 11). **2.** Mera fundalıktır. Hayvan üretmeye önem veriliyor. Köy ağaçlıklar içindedir. Köy deresi her zaman akar. Bu derenin üzerinde su ile işleyen değirmenler vardır (Korkut, 1965, s. 58). **3.** Vize'nin Doğanca köyünün adının nereden geldiği ve geçmişi hakkında gerekli her hangi bir bilgi yok. Ancak Bulgaristan (Becenova)'dan gelen birkaç aile köyün yerini beğenerek 1896 yılında yerleştikleri söyleniyor. Adına da Doğanca demişler. Birinci Balkan Savaşı sırasında köyün aynı adla anıldığı, Mahmut Muhtar Paşa'nın *Balkan Harbi* kitabından anlaşılmaktadır. Komutan çadırının da bir süre Doğanca'da kurulu olduğu belirtilmektedir. Civar köylerin düşman eline geçtiği ve yakıldığı açıklanmaktadır. 1935 yılında Bulgaristan'ın Eski Cuma, Osmanpazar, Şumnu gibi yerleşim yerlerinden göç etmek zorunda bırakılan ailelerin buraya yerleştirilmesiyle ikinci bir mahalle oluşturulmuştur. 194, 1951, 1978 yıllarında da

Bulgaristan'dan göç ettirilen ailelerin yerleşmesiyle köyün kuruluşu tamamlanmıştır. Bulgaristan üzerinden Selanik'ten göçler de olmuştur (Süren, 2015). // **Doğanca** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 186) < **Doğanca Çiftliği** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2386) < **Doğanca Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 298).

Doğanca (Pehlivanköy) [< Tür. **doğan** yırtıcı bir kuş türü (TDK, 2011, s. 689) < **toğan** doğan kuşu (Gülensoy T. , 2007, s. 292) < **toğan** doğan (Clauon, 1972, s. 470) + **ca**] // Köy sakinlerinden Naci Ergene köye önce Yunanlıların geldiğini, 1935'li yıllarda Bulgaristan (Eskicuma)'dan buraya geldiklerini , köyün göçmen köyü olduğunu aktarır (Ergene N. , 2015). // **Doğanca** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 186) < **Doğan Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2370).

Dokuzhöyük (Merkez) Etrafında bulunan dokuz tane tümülüs (höyük) ten dolayı verilen isimdir. [< {Tür. **dokuz** dokuz (TDK, 2011, s. 696) < **tokuz / tokkuz** (Gülensoy T. , 2007, s. 294)} + {Tür. **höyük** tarih boyunca türlü nedenlerle yıkılan yerleşme bölgelerinde, yıkıntıların üst üste birikmesiyle oluşan ve çoğu kez içinde yapı kalıntılarının gömülü bulunduğu yayvan tepe (TDK, 2011, s. 1113) < **höyük** toprak yığını, küçük tepe; **h+üyük** tepe gibi yüksek olan yerler (Gülensoy T. , 2007, s. 413)}]. // **1.** Dokuzhöyük köyünün adı da tarihi bir mekân ve uygarlığı çağrıştırmaktadır. Ancak daha önce bir Bulgar köyü idi. Türk-Rus ve Türk-Bulgar savaşları arasında bu höyükler tahrip olmuşlardır. Çıkan birtakım tarihi eserler de kaçırılmışlardır. Dokuzhöyük de Balkan Savaşı Antlaşması ile Bulgaristan'dan gelen göçmenlerin iskân edildikleri bir köydür (Karaçam, 1995, s. 498,499). // **Dokuz Höyük** (1970) (Altıntaş, 1970, s. 24) < **Dokuzhöyük** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 190) < **Dokuzüyük** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 56) < **Dokuzöyük** (1928) (Kreiser, 1975, s. 56) < **Dokucuk**(1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 56).

Dolhan (Merkez) Köyün ilk yerleşiminde kurulmuş olan *han* ve bu hanın sahibinin dul bir bayan olmasından dolayı verilen isimdir. [{**dol /dul** < Tür. **dul** eşi ölmüş veya eşinden boşanmış kadın ve ya erkek (TDK, 2011, s. 722) < **tul/tol** dul kadın (Gülensoy T. , 2007, s. 306) < **tul** dul kadın

(Clauson, 1972, s. 490) + {Far. *hān* yol üzerinde veya kasabalarda yolcuların konaklamalarına yarayan yapı (TDK, 2011, s. 1040) < *hān* han, kervansaray (Kanar, 2010, s. 644).] // **1.** Dolhan köyü de padişahın vakıf köylerindendi. Adı *Dolye* olarak da geçmektedir. Arkeolojik araştırmalar ve buluntular bu yörede eski bir yerleşim merkezi bulunduğunu göstermektedir. Dolhan ise 1878 Plevne Savaşı'ndan sonra Bulgaristan'dan gelenlerin yerleştirildikleri köylerdendir (Karaçam, 1995, s. 497,499). **2.** Trakya'nın birçok köyünde olduğu gibi Dolhan köyünün tarihi de 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşına gidiyor. Osmanlı Ruslarla yaptığı savaşı kaybedip Balkanlardan geri dönüş başladığında, Trakya'ya gelen göçmenler kendilerine konaklayacak yeni yerler aramaya başlar. Lofça, Karamustafalar ve Akıncılar köylerinden gelenler önceleri Uzunköprü civarına iskân edilirler. Ancak hayatları ormanlık ve ağaçlık alanda geçmiş olan köylüler, biraz da savunmasız kalmanın acıları henüz taze olduğundan ovada köy kurmak istemezler. Herhangi bir saldırı karşısında savunmasız kalmanın acı ve kayıplarını henüz unutmamışlardır. Bu yüzden savunma şansı yüksek ve o yıllarda hala orman olan Bedre köyü yakınlarına doğru yola koyulurlar. Ancak köyün bugünkü yerinde bir han vardır ve han dul birkadına aittir. Hanın civarında ilk konaklamalar başlar. Dulhan ismi zaman içinde farklı telaffuzdan dolayı Dolhan olarak anılmaya başlar. Kafileden ayrılan akrabaların bir kısmı ise bu topraklar hepimizi beslemez düşüncesi ile Anadolu'ya geçerler. Karabiga civarına Güneş köyünü kurarlar. Dolhan köyü ve Güneş köyünde oturan akrabalar bayramlarda ve önemli günlerde birbirlerini ziyaret ederler. Bu gelenek bugün dahi devam etmektedir (2012, s. 6). // **Dolhan** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 190) < *Dolhan Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2371).

Düğünçübaşı (Lüleburgaz) Düğünü yöneten kimse. [< {Tür. *düğüncü* düğün sahibi, düğün çağrıcısı (TDK, 2011, s. 733); *düğünçübaşı* düğünü yöneten kimse < *tüğün* düğüm (Gülensoy T. , 2007, s. 311) < *tüğün*; *tüğ-* düğüm; *düğün/düyün* evlilik, sünnet (Clauson, 1972, s. 484) < *tüg-* bağlamak (Clauson, 1972, s. 477) + *cü*} + {Tür. *baş* kafa; bir topluluğu yöneten kimse. < *baş* baş, lider, bir şeyin başlangıcı (Clauson, 1972, s. 375) + *ı* iyelik 3.t.}] // **1.** Köy, Düğünçübaşı Savoğlu Çiftliği arazisine 1924 yılında 460

nüfus mübadil Dırama göçmeni yerleştirilmek suretiyle Cumhuriyet hükümeti tarafından kurulmuştur (Göral, 1962-1963, s. 35). **2.** "1924 Eylül ayında 420 insan 14 büyükbaş 120 kadar küçükbaş hayvanla buraya gelip yerleştik." diyor Hasan Durmaz. "Biz 400 köyü olan Drama'dan Türkiye'ye geldik. 400 köye seni şaşırtmasın" diye ekliyor. Komşu ilçelerden birini Bulgaristan birini de Makedonya kendi topraklarına katıyor. Halkı Türk olan köyleri istemiyorlar bu yüzden Drama'nın köy sayısı çok oluyor. Düğüncübaşı köyü yerleşenleri Rezenik ve Makroş köylerinden gelen insanlar. Hasan Durmaz "Biz yola çıkmadan yerimize yerleşecek olanlar gelmişlerdi bile. Zavallılar çok zahmet çektiler. Yaşantıları zordu. Hiçbiri Rumca bilmiyordu. Biz dört köy halkı önce Muğla taraflarına çıkarıldık. Törenle karşılandık. Gökova'ya verildik. Yaşlılarımız beğenmediğinden Kemal Paşa'ya bir heyet gitti. Heyet dönünce bizi yeniden vapura bindirip Tekirdağ'ına getirdiler. Bir bölümümüzü Muratlı'ya diğerlerimizi Demirköy'e yerleştirmek istediler. Başımızdaki büyükler buna razı olmadı. Köyün bulunduğu yerdeki çiftlik Resneli Osman Bey'den satın alınarak buraya yerleştik. Cumhuriyetin ilk köylerinden birisi Düğüncübaşı köyü. Bu yüzden köyümüz çok planlıdır. Kuruluşunda mimarlar mühendisler vardı. "Düğüncübaşı köyü kuruluşunda köye önderlik edenler Molla Ali, Molla Hasan, Molla Veysel. Çocuklarını ilk okutanlar da yine bu yol göstericiler oluyor. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 6). // **Düğüncübaşı (Çiftlik)** (1990) (Karaçam, 1995, s. 683) < **Düğüncübaşı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 197) < **Düğüncü Başı Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < **Düğüncübaşı çiftliği** (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 58).

Düğüncülü (Babaeski) Düğünleri organize eden kişilerden dolayı verilen isim. [< Tür. **düğüncü** düğün sahibi, düğün çağrıcısı (TDK, 2011, s. 733) < **tügün** düğüm; evlilik, sünnet (Clauson, 1972, s. 484) < **tüg-** bağlamak (Clauson, 1972, s. 477) + **cü + lü**]. // **1.** Düğüncülü; eski tip düğünlerde ve şimdiki mahalli köy düğünlerinde eğlenceyi daima organize eden tanınmış şahıs (Kırklareli Nüfus Müdürü, C. Altunay) (Altıntaş, 1970, s. 17). **2.** Osmanlılar zamanında kurulan köyler Babaeski'de daha fazladır. Düğüncülü belki Babaeski'ye eş bir tarihe sahip yerleşim birimidir. Bu köyü çevreleyen bölgede MÖ 1200 yıllarına kadar uzanan eski kültürler bulunmuştur. 1993

yılında köyün Höyük Tepe mevkinde Trak Dönemi'nin son zamanlarına ait bir anıt mezar (tümülüs) bulunmuş, içinde bir kral ya da prens lahiti çıkarılmıştır (Karaçam, 1995, s. 653). // **Düğüncülü** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 197) < **Düğüncülü Çiftliği** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2385)

Düzorman (Merkez) Mera fundalık halinde devlet ormanı olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. **düz** yatay durumda olan, eğik ve dik olmayan (TDK, 2011, s. 744) < **tüz** eşit, yassı, düz (Clauson, 1972, s. 571)} + {Tür. **orman** ağaçlarla örtülü geniş alan (TDK, 2011, s. 1812) < **orman** orman < **or** çukur, hendek, tepe + **man** (Gülensoy T. , 2007, s. 630)}] // 1. Köy 93'ten sonra Ahyoluburgaz'dan gelen göçmenler tarafından kurulmuştur. Balkan Savaşı'nda yok olan köy tekrar şimdiki yere ikinci defa kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 18). // **Düzorman** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 199) < **Harmanlıbayır** (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 59) < **Harmanlı Bayır Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Düzova (Vize) Düzlük, ova olmasından dolayı verilen isimdir [< {Tür. **düz** yatay durumda olan, eğik ve dik olmayan (TDK, 2011, s. 744) < **tüz** eşit, yassı, düz (Clauson, 1972, s. 571)} + {Tür. **ova** çevrelerine göre çukurda kalmış, çoğunlukla alüvyonla örtülü, eğimi az, akarsuların derine gömülmediği, geniş veya dar düzlük, yazı (TDK, 2011, s. 1826) < **oba** çadır, aile, küçük kamp yeri (Clauson, 1972, s. 5)}. // Köyün eski adı *Mengeret*. Köyün yeni adı Düzova. Tamamı göçmen buranın halkı. Karışık. Pomak da var, Gacalı da var, Arnavut var, hepsi var. Eski Yunan köyü. 1928'de mübadele döneminde gelen Bulgaristan ve Yunanistan'dan gelen göçmenler. Daha önce de yerleşim yeri, çok eskiyerleşim yeri. Ova olduğu için Düzova demişler. Dağlık, bayırlık bir yer değil (Günca, 2015). // **Düzova** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 199) < **Menekret Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 298) < **Mengeret** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 59).

E

Elmacık (Kofçaz) Köy çevresinde bulunan küçük elma ağaçlarından dolayı verilen isimdir. [< Tür. **elma** gülgillerden, çiçekleri pembe veya beyaz bir ağaç (TDK, 2011, s. 790) < **alma** elma (Clauson, 1972, s. 146)+ **cık**].

// Köyün isminin bir zamanlar etrafını çevreleyen ekşi ve küçük elma ağaçlarından aldığı söylenir. Elmacık köyünde kimler oturur, dersiniz “Biz gacalız. ” derler. Gacal, buralarda “yerli halk” yani yörenin eski sakinleri anlamında kullanılır. Hasan Tuna, köy mezarlığında bulunan palamut ağacının en az 650 yıllık olduğunu söylüyor. Bunu kanıtlamak için orman ve ziraat mühendislerine ağacın yaş durumunun bilimsel çalışmasını yaptırmış. 650 yıl olayı buradan geliyor. Ağacın gövde kalınlığı ve büyüklüğüne bakarsak bu tez bilimsel ve doğru oluyor. Zaten tarihler de birbirini doğruluyor. Osmanlı kuvvetlerinin yöreyi 1360 yılında aldığını biliyoruz. 650 ilave edersek 2010 yılı bize doğru tarihi veriyor. Yani Elmacık köyü bugün 650 yıllık bir köydür, diyebiliriz. (Elmacık Köyü, 2012, s. 4). // **Elmacık** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 204) < **Elmacık Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Emirali (Lüleburgaz) Köyün en eski sahibi Ali Bey adlı şahsın çok emir vermesinden dolayı verilen ad. [< {Tür. **emir** buyruk, talimat, istek. (TDK, 2011, s. 794) < Ar. **amr** iş, buyruk < **a-m-r** buyurmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 11)} + {Ar. ‘**alî**’ yüksek, güçlü (Baalbaki, 1995, s. 745) < ‘**-I-y** yükselmek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 281)}] // . **1.** Köy Emir Ali Çiftliği arazisine kurulmuştur. Halk dilinde adı İmrallı olarak değişmiştir (Göral, 1962-1963, s. 39). **2.** Emir; esaslı Emir-i Ali olup padişah tarafından verilen emir yerine kullanılır bir tabirdir (Altıntaş, 1970, s. 12). **3.** Emir: Eymir Boyu’nun Anadolu’da isminin şeklini değiştirmiş hali. Eymir Boyu Harizm Türkmenleri tarihinde rol oynayan Oğuz uruglarından biridir (Altıntaş, 1970, s. 9). **4.** Emir Ali: Buhara’dan Beyazıt I zamanında Bursa’ya gelen Emir Sultanalı bir Türk velisinin Beyazıt I. kızı Hudi Hatun ile evlenme sonunda Emir Ali Çelebi dünyaya gelmiştir (Altıntaş, 1970, s. 17). **5.** Çiftlik yerleşim yerlerinden biri kuruluşu ve ilk yerleşenleri bilinmiyor. Hacı Nazmi Yıldız; “Ahmetbey Sakızköy çiftliklerinin çalışanları Rum Emirali çiftliğinde çalışanlar Türk’müş. Bu yüzden Yunan gelince yaşayanlara çok zulüm etmiş. 1935 yılında köye gelen ilk on haneden biride bendim. Geldiğimizde 18-20 hane kadar insan sap damlı evlerde yaşıyorlardı. Sonra gelenlerle köy 180-200 hane oldu. “Mehmet Palas; “Köyün kuruluşu hakkında kesin bildiğim yok. Bizler 1934-1936 göçünde Bulgaristan’dan göçüp

yerleştik. Emirali köyün bugünkü yerleşim alanından önce iki kez daha kurulmuş. Türklerin yaşar olması nedeniyle Balkan Savaşı'nda da, Yunan işgalinde de halkı zulüm görmüş. Çevredeki Rumlar köyü ateşe vermişler. Anlatılanlar arasında cami içini dolduran insanlarla beraber yakıldığı olayı da var. Balkan Savaşında boşaltılan köyün göçü Silivri'ye kadar gerçekleşiyor. Birinci Dünya Savaşında Manisa ve Akhisar'a yapılan göçlerin birçoğu köye dönmüyor. Emirali 1951 yılında da göç alan köylerden birisi (Arslan & Baltacı, 2006, s. 8-9). **5.** Emirali'nin kesin kuruluş tarihi bilinmemekle beraber, köy arazisinin eskiden Ali bey adlı bir beye ait olduğu söylenir ve bu şahsın da çok emirler vermesi nedeniyle adına izafeten Emirali köyü denmiştir. Köy Balkan ve İstiklal harbinde işgal edilmiş acı günler geçirmiştir. (Suat, 1978, s. 77-78). // *Emirali* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 206) < *Emrallı Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < *İmrallı* (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 61) < *İmrallı Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Erenler (Pınarhisar) Köyde bulunan tekkeden dolayı verilen isimdir. [< Tür. *eren* ermiş; olağanüstü sezgileriyle birtakım gerçekleri gördüğüne inanılan kimse (TDK, 2011, s. 806) < *eren* adam (Clauson, 1972, s. 212) < *er + en + ler* çokluk eki.] // Pınarhisar'ın bazı köyleri 1877 Osmanlı-Rus Savaşından sonra kurulmuşlardır. Bunlar; Poyralı, Osmancık, Evciler ve Cumhuriyet döneminde kurulan Erenler'dir. Erenler'in eski adı tekkedir. Köy, adını burada bulunan Binbir Oklu Ahmet Baba türbesi çevresinde oluşan Tekke Hareketi'nden almıştır. Binbir Oklu Ahmet Baba, bir söylenceye göre Kofçaz'ın Topçular köyündeki yatır Topçu Baba'nın ağabeyidir. Yöre arazileri tarihte bu Tekke'ye bağlı *Tekke Çiftliği* olarak anılmaktadır. 1930'lu yıllara kadar burası Pınarhisar'a bağlı bir mahalle iken daha sonra Bulgaristan'dan gelenler tarafından köy haline getirilmiştir (Demiray, 2008, s. 17). // *Erenler* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 209) < *Tekkemahalle* (1973) (Kreiser, 1975, s. 62) < *Tekke* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 62) < *Tekye* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 62) < *Tekye çiftliği* (1899/19009 (Kreiser, 1975, s. 62).

Erikler (Merkez) Erik ağaçlarının fazla sayıda olmasından dolayı bu ismin verilmesi muhtemeldir. [< Tür. *erik* gülgillerden beyaz çiçekli bir ağaç (TDK, 2011, s. 807) < *erük* çekirdekli meyve (Clauson, 1972, s. 222) + *ler* çokluk eki] // Bölgenin büyük köylerinden biri de Erikler'dir. Kırklareli'nde *erik* kökünden türemiş Eriklice, Eriklyurdu ve Erikler köyü bulunmaktadır. Büyük olasılıkla Erikler köyü Trakya'nın fethi döneminde kurulmuştur. Eski kayıtlarda adı *Eğrekli* diye geçmektedir. Osmanlı Türk-İslam kültüründen kalıntılar bulunmaktadır. Geçmişte konaklamak için han vardı. Padişahların vakıf besleyen köylerindendi. Kapaklı Kaya'nın bir dolmen olduğu sanılmaktadır. Dolmenler, yaklaşık 3 bin yıl önce Trakya bölgesinin ilk toplumlarından olan Trakların ev, hayvan, barınağı ve kiler gibi amaçlarla yaptıkları büyük taşların üst üste konulmasından meydana gelmiştir. Dolmenler, mimarlık tarihinin mağara dışında yapılan ilk yapı örnekleridir. Evliya Çelebi 1658'li yıllarda Bulgaristan'a giderken Erikler köyüne uğramıştır. "Bağlı, bahçeli, üç yüz evli, bir camili, ağaçlık içinde bir köydür." diye anlatır. Fatih dönemi kayıtlarında *Erekler Karyesi* yani köyü olarak geçmektedir. Ali Rıza Dursunkaya, Türk gölge oyununa adını veren Karagöz'ün Erikler köyünden olduğunu söylüyor. Fakat bunun doğru olduğu henüz bilinmiyor. Evliya Çelebi Karagöz'ün *Sofyozlu Bali Çelebi* olarak anıldığını söylemektedir. Bu durumda Karagöz'ün Erikler köyünden olması mümkün değildir (Karaçam, 1995, s. 506,507). // **Erikler** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 210) < *Erekler Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382) < **Erikler Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Eriklyurdu (Babaeski) Köyde çok sayıda yabani erik olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *erik* gülgillerden beyaz çiçekli bir ağaç (TDK, 2011, s. 807) < *erük* çekirdekli meyve (Clauson, 1972, s. 222)+ *ler* çokluk eki} + {Tür. *yurt* vatan; bir şeyin ilk veya çok yetiştirildiği yer; sahip olunan arazi, emlak (TDK, 2011, s. 2617) < *yurt* yurt (Clauson, 1972, s. 958) + *u* iyelik 3.t.}]. // Moskof savaşından sonra kurulmuştur. Köyün kurulduğu yerde çok yabani erik olduğundan ötürü köye bu ad verilmiştir (Korkut, 1965, s. 31). // **Eriklyurdu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 210) < **Erikler Yurdu Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Eriklice (Merkez) [< Tür. *erik* gülgillerden beyaz çiçekli bir ağaç (TDK, 2011, s. 807) < *erük* çekirdekli meyve (Clauson, 1972, s. 222)+ *ler* çokluk eki + *ce*] // **1.** Bilge Umar adı geçen eserindebu kelimenin asıl adını Heraklitza olarak belirtir (Umar, 1993, s. 250). **2.** Heraklitza ise Herakleia ile açıklanır. “Herakleia: Bu ad, bildiğim kadarıyla Perinthos Herakleia’sı (Marmara Ereğlisi) dışında bugünkü Türkiye’nin tüm Herakleia’larında, Herakles Yurdu anlamındadır” (Umar, 1993, s. 313). **3.** Eriklice (Raklıca-Herakleia)önemli bir tarih merkezi ve efsane yeridir. Köydeki *Kubbeli Mezar* uluslararası kayıtlara geçmiştir. Köyde kale, kilise ve ayazma gibi tarihsel özellikler taşıyan eski kültürlerden izler bulunmaktadır. Köyün tarihsel adı Harekleasia’dır. Mitolojide Tanrı Zeus’un oğlu Harekleas’a adanmıştır. *Harekleas’ın Yurdu* demektir. Romalılar Hercule (Erkül) derlerdi. Kuvvet Tanrısı anlamına geliyordu. Bu bakımdan Eriklice tarihi mekân ve arkeolojik alandır. Tarihte Fatih İmareti’ne bağlı köyler arasında bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 487). // **Eriklice** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 210) < **Eriklice Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292) < **Raklıca** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 62).

Ertuğral (Babaeski) [< {Tür. *Ertuğrul* dürüst, doğru, yiğit kimse < *er* er, adam (Clauson, 1972, s. 192) + *toğrul* av kuşu (Clauson, 1972, s. 472)] // **1.** Halk bu köye *Kozpınar* diyor. Köy, Bulgaristan’ın Lofça kazasının İzvor köyünden gelen göçmenler tarafından 1898 yılında kurulmuştur. Köyde üç tane çeşme vardır. Bu çeşmelerden birinin bulunduğu yerdeki tarihsel çeşmenin adı Kozpınar olduğundan ötürü köye halk Kozpınar adını vermiştir. Hükümet kayıtlarında köyün iki adı da muteberdir (Korkut, 1965, s. 30). **2.** Eski adı *Kozpınar* olan köy, Pomak ve Muhacirlerden oluşan, yaklaşık 90 hanelik küçük bir köydü (Ertuğrul Köyü, 2012, s. 4). // **Kozpınar (Ertuğrulköy)** (1973) (Kreiser, 1975, s. 63) < **Ertuğrul** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 211) < **Ertuğrol** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 63) < **Ertuğrul Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Ertuğrul (Lüleburgaz) Ertuğrul Gazi’nin adından mülhem. [< {Tür. *Ertuğrul* dürüst, doğru, yiğit kimse < *er* er, adam (Clauson, 1972, s. 192) + *toğrul* av kuşu (Clauson, 1972, s. 472)] // **1.** Yazılı kaynaklarda köyün *eski*

*adının Kazanköy olduğu belirtilir. Kazan kelimesinin kökeni hakkında Umar, eserinde şöyle bahseder: Kazan; Rum ağzında Kazanes. Aslı, Luwi dilinin ardılı Anadolu dillerinden, Kadana/ Kazana yani Kuwa-Ada/ Azawana, Kutlu-Ana Tanrıça-sal (Umar, 1993, s. 412). 2. Ertuğrul, Ertuğrul Gazi'nin çok kuvvetli bir ihtimaldir. Hayatı hakkında sarıh bilgiye sahip olamamaya rağmen kaynaklardan öğrendiğimize göre Ertuğrul Bey'in Rumeli civarındaki Selçuklu ümerasından olduğu katidir (Altıntaş, 1970, s. 19). 3. Osmanlı-Rus harbi 1877 sonrasında göçe zorlanan Türklerin kurduğu bir köy Ertuğrul Köyü. 1888 yılında Bulgaristan'ın Tırnova kentinin Yağlar köyünden geliyor ilk kurucular köyün öğretmeni sonradan ilköğretim müfettişi olan Şükrü Akdeniz köyün tarihçesinde böyle söylüyor. İlk yerleşenlerin kulübelerini yarım daire biçiminde oluşturduklarını ve tek kazandan yemek yedikleri için köyün adının Kazanköy olduğunu belirtiyor. Kazanköy uzun yıllar kendi içine kapanarak yaşamış. İlçe merkezini görmeden ölen kadınlar olduğu anlatılanlar arasında. Balkan savaşında boşaltılan köy dönüşte insanların kül yığını olarak karşılıyor. Bu yaşanmışlık yapılarında değişikliğe yol açıyor. Bundan sonra çit örme yerine kerpiç duvarlı sap örtülü yapılanmaya başlanıyor. Bugün bu yapılarla beraber beton yapılar çoğunlukta. 1330 doğumlu (1914) Salih Tükenmez: "Yaşamımı dülgerlik yaparak geçirdim. Bu köyün her hanesinden ekmek yedim. Karaağaç köyünün yüzde seksen beşinde emeğim var" diyor. Köy daha sonra 1930'lu yıllarda Arnavutluk'tan ve 1950-51 yıllarında Bulgaristan'dan göç alıyor. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 2). 4. Köyün tarihi çok eskidir ve tarihi bir köy de denilebilir. Rumi 1299 (1883) senesinde Bulgaristan'ın Tırnovacık kazasında Yağlar köyü göçmenleri tarafından kurulmuştur. Geldikleri zaman yemeklerini ortaklaşa kazalarda pişirdiklerinden köyün eski adına Kazan köyü denmiştir. Ertuğrul köyü Balkan Harbi'nin tüm acılarını yaşamıştır. Ayrıca İstiklal Savaşı sırasında Yunanlıların işgaline uğramıştır (Suat, 1978, s. 52). 5. Lüleburgaz'a bağlı merkez köyleri içerisinde Ertuğrul Köyü, eski adı ile Kazanköy tarihsel hüviyeti ile önemli bir yerleşim merkezidir. *kazan* sözcüğü Hellence bir isimdir ve (Kutlu, Ana Tanrıça) anlamına gelmektedir. *Kazan; askeri köy* demektir. Burada yaşayanlar bazı yükümlülüklerden ayrı tutulmaları karşılığı sefere katılırlardı. Bu isimle ilgili bir de oluşmuş söylence vardır. Köyün*

Roma'nın ilk dönemine ait izler taşıdığı düşünülebilir (Karaçam, 1995, s. 684). // *Ertuğrul* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 211) < *Kazanköy* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 63) < *Ertuğrul Diğer Kazgan Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < *Kazan* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 63) < *Kargan Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Eskibedir (Lüleburgaz) İlk yerleşimin yapıldığı Bedir Çiftliği'nden adını almıştır. [< {Tür. *eski* eski; önceki, sabık (TDK, 2011, s. 816) < *eski* eski (Clauson, 1972, s. 246)} + {Tür. *bedir* dolunay (TDK, 2011, s. 293) < Ar. *badr* dolunay < *b-d-r* tamam olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 18)}] //1. Bir Gacal köyü. Tarihi oldukça eski. İşgallerle gerçekleşmiş – genelde yurt içinde (Tekirdağ) – yaşanan göçleri var. İşgal yıllarında çocuk olduğunu söyleyen Mehmet Acar özellikle Yunan işgalini şöyle anlatıyor: “Daha çok askerın bulunduğu yere gitmiş büyüklerimiz. Anadolu’ya geçen yok ama Tekirdağ’a gidildiğini biliyorum. Yunan işgalinde çok acılar çektik. O yıllarda ben çocuktum. Köylümüzün birçoğu köyü bırakmıştı. Ama topraklarını işlemek için köye geliyorlardı. İşgal öncesi Burgaz’dan gelen Rumlar Bedir Çiftliği'nin oraya kerpiç kesip otuz kadar ev yaptılar. Yerli Rumların hepsi zengindi. Değirmenleri onlar işletir, ticaretle onlar uğraşırlardı. O günlerde değirmene gitmeye bile korkardık. Unumuz bittiğinde hiç unutmam babam Lüleburgazlı Hacı Yanın'nın oğlunu değirmene göndermişti de oğlan yatsıda arabayı eve getirmişti. O günlerde on talika köy yakınına kazanlar getirmişti. Ergene boyuna yerleştirilen bu kazanlar için “Askerler gelecek onlara yemek pişireceğiz” diyorlardı. Gerçekten yürüyüş kolunda birlikler geldi. Pişen yemeği yedikten sonra Tekirdağ tarafına devam ettiler. O günlerde buralarda Türk askeri yoktu. Ama bizim asıl çektiğimiz Kafkas gâvurlarından oldu. Yunanlılar köye doksan hane bu gâvurlardan getirdi. Kavakdere'ye doğru çatağın iki yanına fırınlar yapıldı. Artezyene kadar iki sıralı fırın dizildi. O sene çadırlarda kaldılar. Çiftliğin arazisine mısır ektiler. Ektiler değil ektirdiler. Çevre köylerden bizim köyden her gün hayvanlı angarya vardı. Kimse kendi işini yapamaz oldu. Gelenlere pulluk ve bir çift öküz verildi. Gerçi verilenler dana idi. Ama her biri koşuma hazırdı. Yozlardan aldıklarını Yunanlılar gelenlere dağıttılar. Biz pulluğun ne olduğunu bilmiyorduk. Bir başka külfetimizde hat askerlerine bakmaktı. Her

sabah köyden bir güğüm süt, bir sepet yumurta hat askerlerine götürülüyordu. Yunanlıların gelişine Yerli Rumlar da çok sevinmişti. Askerlerini kimse yenebileceğini söyler övünürlerdi. Hacı Yani'nin oğlu bizden biraz kabacaydı. Ondan duyuruyorduk bunları. Sonra Kemal Paşa korkusu başladı. Bozgun öncesinde söylenenler başka olmuştu. Yaninin oğlu: Bir Kemal Paşa çıkmış, askeri bizim askeri yermiş, demeye başladı. Çok geçmeden bir sabah namazında Yani'nin oğlu babamı bulup arabayı istemiş. Babama; Buralardan kaçıyoruz, bizi sen götüreceksin demiş. Apar topar eşyalarını arabaya yüklemişler. Babam onlarla giderken fırsatını bulup Kazakdere'de oradan kaçmış. Günlerce korkudan çadırlar tarafına gidip bakamadık. Sonunda çadırların boşaltıldığını fark ettik. Yazdan kesilen tezekler yığınlar halindeydi. Tarlalarda mısırlar bozulmamıştı. Sadece tüm hayvanlar alınmıştı. O yıl koruya kaçan hayvanları toparlayıp çift yaparak tarla sürdük. Kimileri bir manda bir öküz, bir inek bir danadan çift yapmıştı. Köyümüzde asker olmadığından köylümüz yakındaki köylere kaçtı. Biz de Kumsayık köyüne sığındık. Bir hafta sap içinde saklandık. Zira iki harpte de kadınlarımız altın ve bilezikleri için işgal güçlerince öldürülmüş. ” (Arslan & Baltacı, 2006, s. 3). 2. “Bedir” İslam Savaş Tarihinde Mekke ile Medine arasında bir yer olarak bilinir ve burada yapılan bir savaş “Bedir Savaşı” olarak anılır. Ancak isminin Bedre olması ihtimali de bulunmaktadır. O zaman anlamı çok değişik olmakta ve önem taşımaktadır. Buradaki harabelerde eski kültürlerden izler bulunmaktadır. Esasen Traklar zamanında bölge soylu Traklar'ın yaşadıkları yer olarak anılmaktadır. (Karaçam, 1995, s. 684). // *Eski Bedir* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 214) < *Beder* (1928) (Kreiser, 1975, s. 64) < *Bedr Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < *Bedir Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301) < *Bederköyüharabe* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 64).

Eskitaşlı (Lüleburgaz) Yerleşim yapıldığı çiftliğin adından dolayı verilen isimdir. . [< {Tür. *eski* eski; önceki, sabık (TDK, 2011, s. 816) < *eski* eski (Clauson, 1972, s. 246)} + {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)}+ *lı* // 1. Köy taşlı çiftliği arazisine 1898 yılında 40 hane olarak ku-

rulmuştur (Göral, 1962-1963, s. 35). **2.** 1313 yılında Plevne taraflarından Belazlatına (Beyazaltın) denilen köyden önce Edirne'ye sonra çiftlik arazisinin satın alınmasıyla bugünkü yerleşim alanına gelmişler. İlk gelenler 35-40 hanelik bir topluluk Köy Muhtarı Mehmet Ali Turhan bu bilgiler dışında köylerinin Cumhuriyet öncesinde Taşlı-yı Atik olarak anıldığını da anlattı. Eskitaşlı Pomak köyü. Göç almamış Hasan Kaymak savaşlar sırasında bir kez Çatalca'ya bir kez de Eskişehir'e taşınan köylerinin İkinci Dünya Savaşında göç etmediğini söyledi. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 2). **3.** Köyün tarihi eskidir. 1393 yılında Bulgaristan'dan gelen göçmenler tarafından kurulmuştur. Eski bir köy olduğundan Balkan, 1. Dünya ve Kurtuluş Savaşının acı günlerini yaşamıştır (Suat, 1978, s. 53-54). // *Eskitaşlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 216) < *Taşlı-ı atik* (1928) (Kreiser, 1975, s. 65) < *Taşlı çiftlik* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 65).

Evciler (Pınarhisar) [< Tür. *ev* yer, konut, hane (TDK, 2011, s. 834) < *ev* mesken, ev (Clauson, 1972, s. 3) < *eb* (Gülensoy T. , 2007, s. 347)+ *ci* + *ler* çokluk eki] // **1.** Köy 1877-1878 Plevne Savaşı'ndan sonra Bulgaristan'dan göç edenler tarafından kurulmuştur. Yıldız Dağları eteklerinde bulunan bu köyün yöresinde eski uygarlıklardan izler bulunmaktadır. Çiftçilik ve hayvancılık köyün başlıca geçim kaynağıdır. Daha çok Poyralı köyü ile ilişkisi vardır (Karaçam, 1995, s. 585). **2.** Demiray'ın çalışmasında bu köy *Evciler (Ayvacı)* başlığı altında açıklanmıştır. Ayvacı, köyün önceki ismi olarak değerlendirilmektedir. Yerleşik halk köyün tarihi hakkında, 93 Harbi adı verilen 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında göç eden Türklerin kurduğu bir köy olduğunu söylemektedirler (Demiray, 2008, s. 17-18). **3.** Köyün kati olarak kuruluş tarihi bilinmemektedir. Bizanslılardan kalma 1878 tarihinde Bulgaristan'ın Lofça kasabasından gelen göçmenler iskân edilmiş ve o tarihte 10 hane idi. İlk önce köy yerinde av bekleme barakaları bulunuyordu. Bunlara izafeten Evciler olarak isimlendirildi (Gümülçine, 1968, s. 18). // *Evciler* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 217) < *Ayvaccıköyü* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 65).

Evrencik (Vize) [< Tür. *evren* kainat, cihan, alem (TDK, 2011, s. 838) < *evren* gök kubbe, çöreklenen şey (Gülensoy T. , 2007, s. 350) + *cik*] // **1.**

Umar eserinde; Evrencik köyünü, Kırklareli Vize ilçesi merkez bucağına bağlı olduğunu ve Evrenli köyü gibi Ergene'nin önemli kollarından biri üzerinde bulunduğunu belirtir. Aynı zamanda *evren* kelimesinin kökenini şöyle açıklamaktadır: Sözcük Türkçede “ejderha, canavar, dev yılan” demektir ve Kırşehir'in ünlü Ahi Evren'i, yöreyi inim inim inleyen bir yöresel *evreni* zararsız hale getirdiği için Áhi Evren adını almıştır. Ancak, Türkiye'de pek çok akarsuyun, pınarın ya da bol sulu yerlerin adında evren ögesiyle karşılaşırız ve bu gibi adlar içindeki evrenin çok değişik bir kökenden geldiğini anlıyoruz. Bu evrenler, aslında, *gür su*, *bol su* anlamındaki ebra ile *-sal* anlamındaki *wana/ana* takısından türemiş *ebrana* iken Rum ağzında *evreni*, Türk ağzında *evren* edilmişlerdir (Umar, 1993, s. 262). **2.** Evrencik köyünün eski adı *Safina*, *Evreni Sagır* 'dır. Daha önceleri Kırklareli ili Vize ilçesine bağlı bir nahiye idi. Daha sonra Kırklareli ili Vize ilçesine bağlı Sergen bucağının köyü olmuştur (Çakır, 2014, s. 44). // *Safina – Evreni Sagır* (Çakır, 2014) < *Evrencik* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 218).

Evrenli (Vize) < Tür. *evren* kainat, cihan, alem (TDK, 2011, s. 838) < *evren* gök kubbe, çöreklenen şey (Gülensoy T. , 2007, s. 350) + *li* // Evrenli köyü eski adı *Aya yorgi*, *Evren-i Kebir'dir*. Evrenli (Aya Yorgi köyü) köyünde Bizans döneminde de kullanılmış olan bir Trak mağarası bulunmaktadır (Çakır, 2014, s. 27). // *Aya yorgi / Evren-i Kabir* (Çakır, 2014, s. 27) < *Evrenli* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 218).

G

Geçitağzı (Merkez) Çevre köylerden il merkezine geçilmesinden dolayı verilen ad. [< {Tür. *geçit* geçecek yer (TDK, 2011, s. 917) < *keç-* geçmek (Clouston, 1972, s. 693) *it*} + {Tür. *ağız* çıkış yeri, kavşak, uç, kenar, (TDK, 2011, s. 44) < *ağız* ağız (Nadalyayev, 1969, s. 17) + *ı* iyelik 3.t.}] // Yörede bulunan Geçitağzı (*Burgazcık*) eski bir yerleşim merkezidir. Burada bir kale bulunduğu tahmin ediliyor (Karaçam, 1995, s. 491). Burgaz, Pyrgos'un Türk ağzına uydurulmuş biçimidir (Umar, 1993, s. 178). // *Geçitağzı* (1970) (Altıntaş, 1970, s. 24) < *Geçitağzı (Burgazcık)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 224) < *Burgazcık* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 70) < *Bergoscuk Karyesi*

(1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382) < **Burgazcık** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Gökyaka (Demirköy) [< (Tür. **gök** uzay, sema; gök kubbe. mavi veya yeşile çalan mavi (TDK, 2011, s. 957) < **kök** gökyüzü; mavi veya yeşil renk (Clauson, 1972, s. 708)} + {Tür. **yaka** kenar, kıyı, taraf. (TDK, 2011, s. 2504) < **yaka** kenar, sınır, uç (Clauson, 1972, s. 898) < **yak-** yaklaşmak (Gülensoy T. , 2007, s. 1034) + **a**]} // Köyün eski adı *Mağlevit*. Köyün yeni adı Gökyaka. Boşnak köyüdür. 1925-1926'da Yugoslavya'dan gelen göçmenler vardır. Köyün tamamı Boşnaktır. Çok yabani hayvan varmış. İlk gelenler "Buradan geçiniriz " demişler yabani hayvanları görünce yerleşmişler. Önce Üsküp'e gelmişler. Sonra Gökyaka'ya kurulmuşlar. Av hayvanı çokmuş. Hala öyle fakat avcılık yapılmıyor. Köyün yeri yüksekte kalır. İsminin *Gökyaka* olması yüksekte oluşu av hayvanlarının çok oluşu dolayısıyla olabilir (Özkul, 2015). // **Gökyaka (Mağlevit)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 235) < **Mağalavit** (1928) (Kreiser, 1975, s. 72) < **Mağlavit** (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 72) < **Mağlavit**(1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 72).

H

Hacıfaklı (Pınarhisar) Hacı Fakih adındaki şahıstan mühlhem. [< {Tür. **hacı** din buyruklarını yerine getirmek için hacca gitmiş Müslüman (TDK, 2011, s. 1021) < Ar. **hâcic** hacı < **h-c-c** ziyarete yönelmek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 56)} + {Tür. **fakih** fıkıh bilgini (TDK, 2011, s. 847) < Ar. **fakih** anlayışlı, âlim < **f-k-h** iyi anlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 325) + **h**]} // **1.** Osmanlı dönemi yerleşim merkezlerindedir. Evliya Çelebi Üsküp üzerinden bu köye gelmiştir. Köyün yetiştirdiği aydın kişiler bulunmaktadır. Bunlar arasında eğitimci Hasan Bozkurt anımsanabilir (Karaçam, 1995, s. 593). **2.** Demiray'ın çalışmasında bu köy Hacıfaklı (*Hacıfaklı-Hacıfaklılar*) başlığı altında açıklanmıştır. Köyün eski adı Hacıfaklı / Hacıfaklılar olarak ele alınmaktadır. Evliya Çelebi'nin 1658 yılında Üsküp üzerinden bu köye geldiği bilinir. Eski dönemlerde Kaynarca-Pınarhisar üzerinden Balkanlara giden ticaret ve Kervan yolunun üzerinde bulunması

nedeni ile çok önemli bir geçiş güzergahıdır. Evliya Çelebi de Özün Kale-si'nin fethi haberini Padişaha ulaştırmak için bu köyden geçmiş ve Kaynarca'da Melik Ahmet Paşa ile buluşmuştur (Demiray, 2008, s. 18). **3.** Herodot tarihine göre, köyün simi hacca giden hacılar ile Rum tekfurlarının savaşın-dan sonra fak'ına binaen köye Hacı Faklı ismi verilmiştir. Kesin tarihi bi-linmemekle beraber 400 senelik bir arazisi vardır. Bir müddet köy bu halde kalmış 1878 tarihinde Bulgaristan'ın Osman pazarı'ndan gelen göçmenler iskan edilmiştir (Gümülçine, 1968, s. 19). // *Hacıfaklı* (Bakanlığı, 1968, s. 259) < *Hacıfaklı* (1946-1950)(Kreiser, 1975, s. 75) < *Hacıfakihli* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 75).

Hamdibey (Demirköy) Köprülülü Hamdi Bey adlı şahıstan mülhem. [< {Ar. *ḥamd* övgü (Baalbaki, 1995, s. 489) < *ḥ-m-d* övmek (Baalbaki, 1995, s. 489) + *ī* nispet eki} + { < Tür. *bey* erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < *beğ* kabilenin, boyun lideri (Clouston, 1972, s. 322) }} // Demirköy'e 5 km uzaklıktaki Hamdibey köyü geçmişi çok eskilere dayanan bir yerleşim yeri. Traklar'ın Thyn kolunun Istrancalar'ın Karadeniz'e yakın bu kesiminde medeniyetlerinin izlerini bıraktığı yapılan yüzey araştırmalarıyla ortaya çıkarılmış. Aradaki tarih katmanları hakkında bilgiler ise ne yazık ki yöredeki yerleşimler hakkındaki halkaları tamamlamaya yetmiyor. Roma ve Bizans döneminde de yörenin ilgi merkezi olduğu daha derin araştırmalar ile ispata muhtaç. En bilineni Osmanlı döneminde bu yörenin Demirköy'e 4 km uzaklıktaki Fatih Dökümhanesi'nin varlığıyla bir çekim merkezi oluşturduğu, hatırı sayılır bir kalabalığı bu yörede barındırdığı yönünde. İstanbul'un fethinde kullanılan topların dökülmesi için gerekli demir cevheri plakalar halinde işlenerek Edirne'ye bu ormanlar içerisinde ulaştırılmış. Son kazılarda bazı güllerin de burada döküldüğünü biliyoruz. Fakat bu bilgiler yörede köy tipi yerleşimlerin olup olmadığı, varsa nerelerde oldukları hakkında bizim fikir sahibi olmamıza yetmiyor.

Hamdibey köyü hakkında bilebildiklerimiz ise 19. yy'dan 1924 Büyük Mübadele'sine değin burada çoğunluğu Rum ve bir kısım da Bulgar nüfusun görkemli bir yerleşime imza attıkları yönünde.

1800'lerin sonu, 1900'lerin başlarında yörenin bilinen adı "Güzel Kız" anlamına gelen *Trulya*. Bu dönemde dini, sosyal ve ekonomik açıdan çok

önemli bir merkez olduğu şüphe götürmez olan Trulya'nın 1000 civarında haneye ev sahipliği yapmış olabileceği düşünülüyor. Bu hane halkı düşünülürken küçükçe bir kasabanın nüfusuna denk düşüyor. Mübadele dönemi yaşlılarının günümüze aktardıkları ve bir kısım kalıntılara yüzey araştırmalarıyla rastlanabilen bilgiler ışığında; Trulya'da o dönemde bir kilise, iki manastır, iki su değirmeni bulunduğunu anlıyoruz. Balkanlar'ın son iki yüzyılını hallaç pamuğu gibi dağıtan savaşlar yörenin demografik yapısını da sürekli değiştirmiş. Rumeliden sürüle sürüle kendilerine Küçük Rumeli dedikleri bu yeni topraklarda yurt arayanlara karşılık, Müslüman nüfusun buralarda artmasıyla huzurlarının bozulacağını düşünen Rum ve Bulgar azınlıklar zaman zaman yer değiştirmiş. Ama en büyük yer değiştirmeler 1924 Türkiye-Yunanistan Büyük Mübadele'sinden sonra yaşanmış. Rumlar varını yoğunu, "Güzel Kız; Trulya"yı arkalarından bırakırlarken 1924 yılında ilk olarak Arnavutluk Rakka kasabası civarından 8-10 aile bu yöreye yerleştirilmiş. Nazif Karaçam'ın derlediği bilgiler ışığında bu ilk yerleşenleri köyün de ilk muhtarı olan Rızvan Yabaş ve akrabaları olduğunu; ertesine ise (1925) Sırbistan Sancak bölgesi Senica kasabasının Kladnica köyünden Türkiye'ye göç eden İbroviçler, Praşeviçler, Şabanoviçler, Kurtoviçler, Suliçler, Tariçler, Hamziçler, Lumiçler, Topiçler ve diğerleri yine Senica kasabasının Duga Polyanın'dan Vrucaninler, Kiçaralar ve Zitniçe köyünden Bogutçaninler'in iskan edildiği bilgisine ulaşıyoruz. Aynı yıl Romanya Tutrakan Kasabasından Süleyman Çotuk ve ailesi ardından Bulgaristan'dan İbrahim Delioğlu ailesi yöreye yerleştirilerek köyün bugünkü demografik yapısı tamamlanmış olur. Köyün günümüzdeki adı Hamdibey. Bu ismi Balkan Savaşları'nın yıkım dolu günlerinin hemen ardından Demirköy'de kaymakamlık yapmış olan Köprülülü Hamdi Bey'den alıyor. Hamdi Bey Trakya ve Kuzey Ege kasabalarındaki mülki idare amirliği görevlerinin yanında, gözüpek atılgan bir asker, Atatürk'ün "Nutuk" adlı eserinde övdüğü Kuvayi Milliye'nin öncü isimlerinden ve aziz şehididir (Alabaşoğlu). // *Hamdibey (Turulya)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 265) < *Turulya* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 77).

Hamidiye (Vize) Hamid adlı kişiye ait, ona nispet edilen. [< Ar. *hamīd* şükreden (Baalbaki, 1995, s. 448) < *h-m-d* övmek (Baalbaki, 1995, s. 489) +

iye nispet eki] // Adından II. Abdülhamid devrinde kurulduğu anlaşılmaktadır. Aşağıdaki arşiv kaydından köye sonradan Hamidiye isminin verildiği, verilmiş tarihinin de 1894-1895 yılı olduğu anlaşılmaktadır. Kayıt şu şekildedir: "Tarih: 20/L / 1312 (Hicri) Dosya No: 75 Gömlek No: 24 Fon Kodu: Y. . A...RES. Lüleburgaz kasabasında iskan olunan muhacirlerin teşkil ettikleri karyeye Hamidiye isminin verilmesi" (Çakır, 2014, s. 42). // **Hamidiye** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 265).

Hamitabat (Lüleburgaz) Sultan II. Abdülhamit 'in adından mülhem; *Hamit'in imar edilmiş yeri* anlamında kullanılan isimdir. [< {Ar. *hamid* yücelten, şükreden (Baalbaki, 1995, s. 448) < *h-m-d* övmek (Baalbaki, 1995, s. 489)} + {Tür. *abat* bayındır; şen, rahat (TDK, 2011, s. 3) < Far. *âbâd* bayındır hale gelmiş, güzel yer, mesken (Steingass, 1998, s. 3)}] // **1.** Köy, 1885 yılında sık ormanlar içine Bulgaristan'dan gelen göçmenler tarafından kurulmuştur. Bu gür orman örtüsü içinde o zamanlarda çok miktarda domuz bulunduğu köyün halk dilindeki adı Domuzorman'dır. Zamanla bu orman örtüsü tahrip edilerek tarla haline getirilmiştir (Göral, 1962-1963, s. 36). **2.** Aslan, çalışmasında köyün eski adının hiç resmiyete geçmemiş adının Domuzorman olduğunu belirtmektedir. İlk yerleşenleri (1293) 1877 Osmanlı-Rus Savaşı'nın göçe zorlandığı Türklerdir. Plevne yenilgisinin ardından Bulgaristan'ın ve Romanya'nın bu bölgesindeki Türkler askerler beraber veya askerin ardından Osmanlı başkenti İstanbul'a yönelmiştir. Hamitabat köyünün ilk kurucuları on beş yirmi hane Lofça'nın Lomca köyünden gelip yöreye yerleşmişlerdir. Göçün sürdüğü bu dönemde Filibe ve çevresinde gelenlerde bunlara katılmıştır. Balkan Savaşı başladığı güne kadar doğumlar ve yeni göçlerle nüfus artmış ormanlık alanlar tarlaya çevrilmiştir. Savaşa kadar köye yerleşenler köy konağı ve cami yapmış olup yerleşimin büyük bir bölümünü gerçekleştirmiştir. Trakya'nın işgali ile köy boşaltılmış olup iki yıla yakın bir süre işgal altında kalmıştır. Gidenler köye döndüklerinde köyün sadece külleri ile karşılaşmışlardır. Köy halkı yeniden yapılanmak zorunda kalmıştır. Daha önce çit örme, yahut söge arası yığma molozlarla yaptığı yapı tekniğini terk etmiştir. Terk nedeni köy kahvesini yapan Ermeni ustalardan kerpiç kesmeyi öğrenmişler ve evlerin kerpiçten yapar olmuşlar-

dır. Hamitabat her dönemde göç alan köylerden biri 1950 göçünde on hane-
den fazla yerleşeni olduğu halde köyde sadece iki hane yurt tutmuş (Arslan
& Baltacı, 2006, s. 8). **3.** Köy bugünkü yerine konmadan önceleri çok or-
manlık ve bu ormanlarda bulunan yaban domuzu yüzünden domuz ormanı
diye bilinirmiş ve de söylenirmiş. Köy 1877-78 Osmanlı-Rus savaşı diye
bilinen Gazi Osman Paşa'nın meşhur Plevne savunmasındaki felaketten
kaçan göçmenler tarafından kurulmuştur. Asılları Balkan Türkleridir. Sava-
şın felaketine uğrayıp gruplar halinde göç eden bu Türkler, köyün bugünkü
yerine gelince, burada bir müddet kalıp dinlenmek istemişler ve daha sonra
buraya yerleşip köy kurmayı düşünürler. Fakat bu yerler Padişah mülkü
olduğu için, zamanın Padişahı 2. Sultan Hamid'e başvurulur. Ancak Padişah
bu iznine karşılık köye kendi isminin verilmesini ister, böylece Hamitabat
ismi konmuş olur. Osmanlıca anlamı Hamit'in güzelleştirdiği belde anlamı-
na gelir. Böylece köy kurulmuş olur. (Suat, 1978, s. 54) Hamitabat köyü de
Bulgaristan'dan gelenlerin iskan edildikleri köylerden biridir. Padişah Ab-
dülhamit zamanında geldikleri için köye Hamitabat adı verilmiştir. Hamita-
bat "Hamit'in imar edilmiş yeri" anlamına gelmektedir. O zamanlar Trak-
ya'da büyük yerleşim birimlerinde "Hamit" adını taşıyan "Hamidiye" köy,
mahalle oluşturmak moda idi. Vize'de böyle bir köy, Kırklareli, Babaeski ve
Lüleburgaz'da "Hamidiye" mahalleleri, köylerde camileri vardır. Bu gele-
nek bugün de bazı kişilerin adlarını bazı yerlere vermekle devam etmektedir
(Karaçam, 1995, s. 685). // **Hamitabat** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 266) <
Hamitabad (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 78) < **Hamidabad** (1928)
(Kreiser, 1975, s. 78).

Hamzabey (Lüleburgaz) Hamza Bey isimli bir çiftçiden mülhem. [<
{ Ar. **hamza** İslam tarihinde Hz. Muhammed'in amcası, arslan < **h-m-z** güçlü
kuvvetli olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 69)} + { < Tür. **bey** erkek
adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < **beğ** kabilenin,
boyun lideri (Clouston, 1972, s. 322) }] // **1.** 1916'da Bulgaristan'dan gelen
Türklerin vasıtasıyla kurulmuş evleri kulübe şeklinde olduğu için "kulube-
lik" denilmiş, 1926'dan sonra da bu isim değiştirilerek köyümüzde bulunan
Hamza Bey isimli bir çiftçinin çiftliğine izafeten bu isim verilmiştir (Hamza
Bey İlkokulu Müdürü Basri Boyacıoğlu) (Altıntaş, 1970, s. 19). **2.** Çiftlik

köylerinden birisi. Eski adı *Kolibalık*. Çiftlik binalarının çevresine kurulu çok az sayıdaki işçi evlerinden dolayı bu adla anılıyor. İlk göç 1912 Balkan Savaşı sırasında gerçekleşiyor. 40 haneden oluşan bu grup Bulgaristan'ın Ortaköy'ünden geliyor(Necmi Özkul 1934) Daha sonra 1927-1928 yıllarında 15-20 haneden oluşan bir grup Alvanlardan köye gelip yerleşiyor. 1938 yılında sınırı kaçak geçerek gelen 5-6 hanelik bir grup yine Alvanlardan köye gelip yerleşiyor. 1950-1951 yıllarında gelen 15-20 hanelik grubun büyük çoğunluğu daha sonra köyden ayrılıyor. Demokrat Parti döneminde 35 dekar toprak, araba ve hayvan verilen bir grup Küçükkarıştıran'a, Evrensekiz'e göç ediyor. Bir bölümü de büyük kentlere yenide göç ediyor 1989 göçünde 14 hanelik bir grup köye gelmesine karşın sadece bir hane kalıyor diğerleri Sağlık Mahallesi ve büyük kentlere göç ediyorlar(Kaynak: Hasan Çavuşlar 1935- Necmi Özkul -1934) (Arslan & Baltacı, 2006, s. 13). **3.** Lüleburgaz-Pınarhisar asfaltı üzerinde 15 km. uzaklıkta kurulmuş, eski adı ile Kolubalık denen Hamzabey verimli bir vadi olan Kaynarca deresinin suladığı topraklarda kurulmuştur. Balkan Harbinden sonra kurulduğu bilinen köyün kurucuları Bulgaristan'dan gelen göçmenlerdir (Suat, 1978, s. 55). // *Hamzabey (Kolubalık)* (Kurtulmuş, 1995) < *Hamza Bey* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 266) < *Hamza Bey Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Hasbuğa (Vize) [< {Tür. *has* özgü; iyi cinsten, saf. ; hükümdara özgü olan (TDK, 2011, s. 1052) < Ar. *hāṣṣ* mahsus, özel < *h-ş-ş* bir şeye has ve ait olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 83)} +{Tür. *buğa/boğa* damızlık erkek sığır. (TDK, 2011, s. 370) < *buka* boğa (Clauson, 1972, s. 312)}] // Hasbuğa köyünün *eski adı Azbağ Palahur, Hasboğa'dır*. 1865 yılında Vize-Kırklareli-Edirne vilayetine bağlı bir nahiyeydi. Hasboğa o dönemde Saray, Yenice ve Örencik ile birlikte Vize kazasının nahiyesiydi. Daha sonra 1924 yılında Kırklareli ili Vize ilçe merkezine bağlı bir köy durumuna gelmiştir. Günümüzde Saray'ın Tekirdağ'a bağlı bir ilçe, Yenice'nin Pınarhisar'a bağlı bir belde olduğu düşünülürse, Hasbuğa'nın bugünkü konumu daha iyi anlaşılacaktır. Bugün Hasbuğa köy statüsündedir. Bunun birçok nedeni olmakla birlikte, başlıca neden olarak, Rumların göçü ile nüfusun azalması gösterilebilir (Çakır, 2014, s. 28). // *Hasboğa* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s.

271) < *Hassbuğa* (1928) (Kreiser, 1975, s. 80) < *Azbağ* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 80).

Hıdırca (Pehlivanköy) Hıdırğa Çiftliği'nden adını almaktadır. [< Tür. *Hızır* Birinin en sıkışık zamanında, beklemediği biri, yardımına yetişmek anlamındaki Hızır gibi (imdadına veya yardımına) yetişmek deyiminde geçen bir söz (TDK, 2011, s. 1096) < Ar. *hiz̄r* yeşillik < *h-ž-r* yeşil olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 84) + *ca*] //Köyün eski adı Hıdır Ağa Çiftliği. Köyün yeni adı Hıdırca. 7-8 hane varmış. Gelenler 7-8 haneymiş. Hasan Ağa, Mestan Ağa, Ali Ağa, Latif Ağa bu köyde otururlarmış. Ondan öncesinde Diko Çorbacı adında bir Yunan oturmuş burda. Razgrat ve Omaçka'dan gelen göçmenler yerleşmiş. Önceden bu köy Hıdır Ağa'nın çiftliği imiş. İsmi oradan gelme. Gacal köyüdür. Sonradan muhacirler gelmiş. Bulgaristan'dan gelen (Razgrat) göçmenler gelmiş (Bayrak, 2015). // *Hıdırca* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 274) < *Hıdırça* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 82) < *Hızırca* (1928) (Kreiser, 1975, s. 82).

İ

İmampazarı (Pehlivanköy) Köyde imam yetiştiren bir okulun olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *imam* cemaate namaz kıldırان kimse (TDK, 2011, s. 1181) < Ar. *imām* başkan < *a-m-m* öne geçmek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 11)} + {Tür. *pazar* belli bir şeyin satıldığı yer (TDK, 2011, s. 1903) < Far. *bāzār* < *bāzār* market, pazarın kurulduğu gün (Steingass, 1998, s. 144)}] // 1924'te dedelerimiz gelmiş. Yunanistan-Selanik-Kılıkış-Peykova köyünden buraya gelmişler. Mübadele muhaciri olarak gelmişler. Dedelerimiz buraya gelmeden önce bu köyde Osmanlı döneminde imam okulu varmış. Bu okuldan imamlar dağıtılmış. Bu nedenle "İmampazarı" adını vermişler. Selanik muhacirleridir. Göçmen köyüdür (Demirel, 2015). // *İmampazarı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 288) < *İmampazar* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 87).

İncesirt (Demirköy) [< {Tür. *ince* kendi cinsinden olanlara göre dar ve kalınlığı az olan (TDK, 2011, s. 1187). < *yinçge* ince (Clauson, 1972, s. 975)} + {Tür. *sirt* sırt; dağların, tepelerin üst bölümü (TDK, 2011, s. 2102)}]

< *sirt* arka, omuz kemiği, tepe (Clauson, 1972, s. 846) // İncesirt köyü sınır köyüdür ve adını bulunduğu bu konumdan dolayı alır (Geçit, 2015) . // *İncesirt* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 290).

İslambeyli (Pınarhisar) [{Tür. *İslam* Müslümanlık (TDK, 2011, s. 1209) < Ar. *islām* İslam < *s-l-m* kurtulmak, teslim olmak, Müslüman olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 191)} + { < Tür. *bey* erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < *beğ* kabilenin, boyun lideri (Clauson, 1972, s. 322)} + *li*] //1. Geçmişte Müslümanlar ile Rumların birlikte yaşadıkları bir köy olan İslambeyli'nin çevresinde ilk çağ zamanına ait eserler ve kalıntılar mevcuttur. Bunların Trak prenslerine ait mezarlar olduğu tespit edilmiştir. Köyün bir çiftlik olduğu söylenmekte olup eskiden buraya Rumbeyli, Urunbeyli de denilmekteydi (Demiray, 2008, s. 19). 2. Bir asır evvel İslambeyli köyü olarak kurulmuş bilahare değişiklik dolayısıyla Bulgar köyü olarak Rumbeyli adını almış ve 1328 (Rumi) yılında Balkan harbi ile değişerek yeniden Türk köyü olmuş. 1336 (Rumi) yılında Yunan işgali sırasında Rum ve Kavkas muhacirleri karışmış 1338 (Rumi) yılından itibaren İslambeyli Türk köyü olarak kalmıştır (Gümülçine, 1968, s. 20). // *İslambeyli* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 293) < *Rumbeyli* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 89) < *Urunbeyli* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 89).

K

Kadıköy (Babaeski) [{Tür. *kadı* Tanzimata kadar her türlü davaya, Tanzimat ile Medeni Kanun arasındaki dönemde ise yalnız evlenme, boşanma, nafaka, miras davalarına bakan mahkemelerin başkanları (TDK, 2011, s. 1258) < Ar. *kādī* kadı < *k-d-y* hükmetmek, hükme bağlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 349)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}] // Hünerli'nin Kadıköy'de yaptığı derlemede; köyün Bulgaristan göçmen köyü olduğu belirtilmektedir (Hünerli, 2006). // **Kadıköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 297) < *Kadi* (1928) (Kreiser, 1975, s. 92).

Kadıköy (Merkez)) [{Tür. *kadı* Tanzimata kadar her türlü davaya, Tanzimat ile Medeni Kanun arasındaki dönemde ise yalnız evlenme, bo-

şanma, nafaka, miras davalarına bakan mahkemelerin başkanları (TDK, 2011, s. 1258) < Ar. *ḳādī* kadı < *ḳ-d-y* hükmetmek, hükme bağlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 349)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)} // **1.** Kadıköy, Nazif Karaçam 'ın eserinde *Kadi-i Kebir* adıyla yer almaktadır (Karaçam, 1995, s. 483). // **Kadıköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 297) < *Kadi-i kebir* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 92) < *Kadı Sagir Köyü ve Kadı Kebir Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292) < *Kadiköyü* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 92).

Kapaklı (Merkez) Köyde kapak taşlarının bulunmasından dolayı verilen isimdir. [Tür. *kapak* her türlü kabın üstünü örtmeye veya bir deliği kapamaya yarayan nesne (TDK, 2011, s. 1303) *kapak* (Clauson, 1972, s. 582) + *lı*] // **1.** Kapaklı köyü içinde ve yakınında da tarih öncesine ait uygarlıklardan önemli bulgular yer almaktadır. Kapaklıyöresinde ayrıca mermer yatakları da bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 490). // **Kapaklı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 303).

Karaabalar (Kofçaz) [< {Tür. *kara* siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *ḳara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Tür. *aba* kaba kumaş (TDK, 2011, s. 1) < Ar. 'abā yelek} + *lar* çokluk eki] // Köyün Osmanlı Devleti zamanındaki ismi *Karaabalar* ya da *Karabalak*'tır. Halk kolay söyleyebilmek için Karaabalar demiştir. Karaabalar köyünün 19. yüzyılda yetiştirdiği Halk Edebiyatı ozanı Hayrani ile ünlüdür. Gezginci bir Bektaşî dervişi olarak isim yapmıştır. Yaşamının büyük bir bölümünü Kırklareli'nde geçirmiştir (Karaçam, 1995, s. 514). // **Karaabalar** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 305).

Karaağaç (Lüleburgaz) çiftlik arazisi üzerine kurulu bir köydür. [< {Tür. *kara* siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *ḳara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Tür. *ağaç* meyve verebilen, gövdesi odun veya kereste olmaya elverişli bulunan ve uzun yıllar yaşayabilen bitki (TDK, 2011, s. 37) < *yığaç* ağaç (Clauson, 1972, s. 79)}] // **1.** Bu köy 1878 Osmanlı-Rus harbinden sonra çiftlik arazisi üzerine kurul-

muştur. Daima akan derenin üzerinde su değirmeni vardır (Göral, 1962-1963, s. 36). **2.** Kuruluşu eskiye dayanan bir köy ilk sakinlerinin yerleşim alanı bugünkü yerden yaklaşık beş km uzak. Mehmet Karakoç'u (Emekli Öğr.) 1940'lı yıllarda Hasan Zümrüt'ten derlediği bilgilere göre Karaağaç köyü, bugünkü alana, 1826 yılında Çorbacı Hasan Ağa adlı yeni çerinin ocağın kaldırılmasıyla kaçıp, kendisine verilen topraklara yerleşmesiyle kurulmuş. Hem Mehmet Karakoç Hem M. Raşit Akıncı bu bilgide birleşiyorlar. İlk kurulan alanın ormanlık olduğu ama zamanla ormanların yok edilmesi sonucu yerleşim alanını seller bastığı anlatılanlar arasında. Çorbacı Hasan Ağa çiftlik evlerini tepeye bir alana kurduğundan sellerden zarar görmemiş. İlk yerleşenler de daha sonra çiftlik çevresine gelip yerleşmişler. Bugün yukarı mahalle bu yerleşenlerce kurulmuş. Köyün ikinci yarısı 1878 sonrası sınır bölgelerinden göç eden ailelerce kurulmuş. İlk yerleşenlerin 15-20 hane sonra gelenlerin 25-30 hane oldukları biliniyor. Karaağaç 1934-36 göçünde Kızanlık İlçesinin Emitli ve Saraylı köylerinden gelen 20-25 hane, 1950-1951 yılında 5-6 hane 1989'da üç hanelik göç almış (Arslan & Baltacı, 2006, s. 3-4). **3.** Balkan Harbinin acı günlerini yaşayan bu köy topraklarında Balkan harbinin en büyük ve acımasız çarpışmaları yapılmıştır. Balkan harbinin acı hatırasına dikilmiş bir Balkan Harbi şehitliği vardır (Suat, 1978, s. 56-57). // *Karaağaç* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 306) < *Karaağaçyeni mahalle* (1928) ve *Karaağaçeskimahalle* (1928) (Kreiser, 1975, s. 96) < *Kara Ağac-ı Zîr Karyesive Kara Ağac-ı Bâlâ Karyesi* (1904 – 1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < *Karaağaç Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384).

Karabayır (Babaeski) Kurulduğu bayırın adından mülhem[< {Tür. *karas*iyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *ğara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Tür. *bayır* küçük yokuş (TDK, 2011, s. 287) < *bâğır* küçük yokuş (Gülensoy T. , 2007, s. 123)}] // 1878 Rus Savaşı'ndan sonra Karabayır adı verilen bayırın yamaçlarına kurulduğundan ötürü köye bu ad verilmiştir. Muhtelif zamanlarda gelen göçmenlerin katılımıyla köy büyümüştür (Korkut, 1965, s. 31). // *Ka-*

rabayır < (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 307) < *Karabayır Çiftlik* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 97) < *Karabayır Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Karacadağ (Demirköy) Karacanın bol olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *karaca* ceylan (TDK, 2011, s. 1315) < *karaca* rengi karaya çalan; ceylan (Gülensoy T. , 2007, s. 463) < *kara kara + ca*} + { < Tür. *dağ* yer kabuğunun çıkıntılı, yüksek, eğimli yamaçlarıyla çevresine hakim ve oldukça geniş bir alana yayılan bölümü (TDK, 2011, s. 576) < *tağ* dağ (Clauson, 1972, s. 463)}] // Kuruluş tarihini bilmiyorum. Eski Çıtnalar eski yerleşim yeri. Sonra yerleşim alanı değişiyor Karacadağ'a geliyorlar. İlk yerleşenler Arnavutlar. Sonra Boşnaklar. Sonra Romanya'dan muhacirler gelmiş. O dönemde nahiye imiş. Nahiye olduğundan burada; gümrük, PTT müdürlüğü varmış. 8 tane köy bağlıymış. Bayramlarda, düğünlerde Bulgaristan'dan gelip gitme varmış. Bulgarla yapılan resmi işler Karacadağ nahiyesinde yapılırmış. Gümrük işlemleri de burada görülürmüş. Karacanın bol olması ve avlık bir yer olmasından dolayı bu ismin verildiği düşünülüyor. Göçmen köyüdür (Gültekin, 2015). // *Karacadağ* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 309) < *Çıknahor, Çıknıgorı* (Kreiser, 1975, s. 98).

Karacaoğlan (Babaeski) Karacaoğlan adından mülhem. [< {Tür. *karaca* ceylan (TDK, 2011, s. 1315) < *karaca* rengi karaya çalan; ceylan (Gülensoy T. , 2007, s. 463) < *kara kara + ca*} + {Tür. *oğul* erkek evlat (TDK, 2011, s. 1790) < *oğul* evlat, küçük çocuk (Clauson, 1972, s. 83) + *an*}] // **1.** Karacaoğlan; Karaca Paşa olması ihtimali kuvvetlidir. 15. asırda yaşamış devlete büyük hizmetlerde bulunarak Beylerbeylik almıştı. Edirne ve Kırklareli ilinde vakfettiği köyler bulunuyordu (Altıntaş, 1970, s. 20). **2.** Şimdilerde mülki yönetimde bir işlevi kalmamış olmakla beraber, Karacaoğlan yakın zamana kadar bucak (nahiye) merkezi idi fakat yönetim yeri Taşağıl'dı. Türk Halk Edebiyatı ozanlarından Karacaoğlan 16. yüzyılda yaşamış, Türkmen soyundan gelmektedir. 1526 Mohaç, 1542 Budin savaşlarına katılmıştır. Bucak adının Karacaoğlan'ın Trakya ve Balkanlardaki etkisi nedeniyle olabileceği düşünülmektedir. Karacaoğlan aynı zamanda Bektaşî ve ordu şairidir. Kanuni Sultan Süleyman zamanında katıldığı orta Avrupa savaşları sırasında yazdığı "Alaman Dağları Türküsü" yüzyıllarca Rumeli

insanının ağzından düşmemiştir (Karaçam, 1995, s. 655). // *Karacaoğlan* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 310) < *Karacaoğlan Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Karadere (Merkez) [< {Tür. *kara* siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *ğara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // Köy merası devlet ormanları ile kaplıdır. İki su değirmeninden birinde hizar teşkilatı da vardır. Köyün üç çeşmesi ile deresi her zaman şırl şırl akar (Korkut, 1965, s. 18). // **Karadere** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 313) < *Kara Dere karyesi* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 2387).

Karahamza (Merkez) Köyün kurulduğu çiftlik arazisinin sahibi Karahamza ismindeki şahıstan mülhem. [< {Tür. *kara* siyah; kötü, uğursuz (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *ğara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Ar. *ğamza* İslam tarihinde Hz. Muhammed'in amcası, arslan < *ğ-m-z* güçlü kuvvetli olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 69)}] // 1. Karahamza Fatih İmareti'ne uzun zaman bağlı kalmış Osmanlı Dönemi'ne ait vakıf köylerdendir. Adını 15. yüzyılda Osmanlı-Macaristan sınırında yaşamış ve bir Macar çetesi tarafından şehit edilmiş olan Karahamza'dan almaktadır. Kırklareli'nde tümen komutanlığı yapmış bulunan Orhan Gürel, ilköğretim eski genel müdürlerinden Recep Gürel bu köyün yetiştirdikleri kişilerin başında gelmektedir (Karaçam, 1995, s. 507,508). // **Karahamza** < *Karahamza* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 315) < *Karahamza Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Karakoç (Merkez) [< {Tür. *kara* siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. *kara* kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + {Tür. *koç* erkek koyun; gürbüz genç erkek (TDK, 2011, s. 1455) < *koç / koçungar* damızlık erkek koyun (Gülensoy T. , 2007, s. 513; Clauson, 1972, s. 592)}] // Bu yörede bulunan Karakoç köyü de Trak ve belki de daha önceki devirlere ait bir yerleşim alanıdır. Bu köydeki tümülüsün açılması sırasında çıkan tarihi eşyalar İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde bulunmaktadır.

Vakıfları besleyen Fatih İmaretî'ne ait köylerdendir (Karaçam, 1995, s. 487). // **Karakoç** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 319) < **Karakoç Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Karamesutlu (Babaeski) Kara Mesut lakaplı saygın birşahsın adından mülhem. [< {Tür. **kara** siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. **kara** kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} +{Tür. **mesut** mutlu, sevinçli (TDK, 2011, s. 1663) < Ar. **mes'ūd** mutlu < s- 'd me-sut olmak + **lu** }] // Halk bu köye **Karamaslı** diyor. Babaeski'nin kuzeyinde, Babaeski Deresi vadisindedir (Korkut, 1965, s. 27). // **Karamesutlu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 322) < **Karamaslı** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 102) < **Karamesudlu** (1928) (Kreiser, 1975, s. 102) < **Karamesutlu Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Karamusul (Lüleburgaz) İlk kurucularından olan Karamusa adındaki şahıstan mülhem. [< {Tür. **kara** siyah; kötü, uğursuz. (TDK, 2011, s. 1113) < Tür. **kara** kara, siyah (Nadalyayev, 1969, s. 422; Clauson, 1972, s. 643)} + 1. {İbr. **musa** Hz. Musa; sudan çıkarılmış}; 2. {Ar. **mursal** gönderilmiş < r-s-l göndermek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 136)}] //1. Adını **Karamusa** diye anılan ilk kurucusunda alıyor. Eski bir Osmanlı yerleşimi. Fakat asıl büyümesine neden 1293 göçünde gelenler. Köy daha sonra 1934-1936 göçünde 10-15 hane, 1950-1951 göçünde 6-8 hane, 1989 göçünde de 4 hane göçmen alıyor. Nüfusun bir bölümünü Tatarlar oluşturuyor ve soyadı olarak geldikleri yerin adını taşıyorlar. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 12). 2. Adının kurucusu Kara Musa'dan geldiği rivayet olunan Karamusul köyü Ergene Nehri'nin 200 metre kıyısında (Suat, 1978, s. 80). // **Karamusul** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 322) < **Karamürsel** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 102).

Karınca (Merkez) Köy halkının yerleşimleri sırasında yaşadıkları zorluklara karşı çok çalışmalarının “karıncaya benzetilmesi” üzerine verilen isim ve ayrıca köyün arazisini genişletmek için Edirne sancağına ısrarcı davranılması sonucu *kanıncaya kadar arazi* ifadesinden dolayı verilen isimdir. [< Tür. **karınca** zar kanatlılardan, toplu olarak yaşayan, yuvalrı toprağın altında olan ve birçok türü bulunan böceklerin genel adı (TDK, 2011, s.

1329) < *karınça/karınçak* < *karınçğa* karınca (Clauson, 1972, s. 662)]. // Köyün bulunduğu yer hazineye ait olup 1305 (Rumi) tarihinde Bulgaristan'dan gelen göçmenlere iskân suretiyle verilmiş ve o tarihte 40 haneye ev yapılarak 1307 (Rumi) tarihinde namlarına tescil edilmiştir. Bilahare Bulgaristan ve Romanyadan gelen göçmenlerle 100 haneye çıkmıştır (Gümülcine, 1968, s. 24). // *Karınçak* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 328) < *Kırancık Karyesi*(1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382) < *Kadıncık Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Katranca (Babaeski). [< Tür. *katran* organik maddelerden kurulu damıtma yoluyla elde edilen, sıvı yağ kıvamında, kara renkte, ağır, is kokulu, suda erimeyen bir madde (TDK, 2011, s. 1354) < Ar. *katrân* katran < *k-ṭ-r* damlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 349) + *ca*] // **1.** *Katranca* kelimesini Mehmet Zeki Pakalın'ın eserinde *Katranlılar Ortası* başlığı altında açıklamak daha aydınlatıcı olacaktır: Katranlılar Ortası, Yeniçeri ocağı cemaatlerinden elli ikinci orte hakkında kullanılan bir tabirdir. Ocağın eşya ve levazımını taşıyan arabalarla, bunlar için lüzumlu olan katrana da baktıklarından dolayı bu adı almışlardır (Pakalın, 2004, s. 214). **2.** Bülent Hünerli'nin çalışmasında *Pomak Ağzı Metinleri* bölümünde Katranca köyünden yaptığı derlemede; köy halkının Pomak olduğu, 93 Harbi'nde Bulgaristan'dan gelmiş oldukları, Katranca isminin de konaklamak için gelen katranlılardan esinlenerek verildiği anlatılır (Hünerli, 2006, s. 6-7). **3.** Bulgaristan'dan gelen göçmenler tarafından 1878 yılından sonra ormanlar içine kurulmuştur. Köyde tuğla ve kiremit ocakları vardır (Korkut, 1965, s. 30). // *Katranca* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 332) < *Katranca Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Kavakdere (Merkez) Köyde kavak ağaçlarının çok olması ve bir derenin bulunmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *kavak* söğütgillerden, sulak bölgelerde yetişen, uzun boylu bir ağaç (TDK, 2011, s. 1355) < *kabak* söğütgillerden bir tür uzun ağaç (Gülensoy T. , 2007, s. 477)} + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *darra/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // 93 Harbi'yle Bulgaristan-Karnavat ve Şumnu kasabasından gelen göçmenler

köye yerleşmiştir. Göçmenlerden önce bu köyde Çerkezler yaşarmış. Köyün yakınından geçen bir deremiz var. Öncesinde kavak ağaçları köyde çok sayıdaymış. Dere de olduğu için bu ismi (Kavakdere) uygun görmüşler. (Dengiz, 2015) // *Kavakdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 333) < *Kavak Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291).

Kayabeyli (Lüleburgaz) Köyün kurucusu olan Kaya Bey adlı şahıstan mülhem. [< {Tür. *kaya* büyük ve sert taş kütlesi (TDK, 2011, s. 1360) < *kaya* kaya (Clauson, 1972, s. 674)} + { < Tür. *bey* erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < *beğ* kabilenin, boyun lideri (Clauson, 1972, s. 322)} + *li*] // **1.** Çiftlik yerleşenlerinin kurduğu köylerden biri. İlk yerleşenleri 200 yıldan eskiye dayanıyor. 16-20 hane oldukları söyleniyor. Köy 1293 göçünde bir iki hanelik göç alıyor. Asıl göç 1928 yılında Makedonya'dan gelen göç. Ferhat Ergül; "Biz mübadele dönemi göçmeni diliz" derken Makedonya'dan geldiklerini anlatıyor. Doğum tarihi 1912. "1928 senesinde Sibirya'nın Paşaları Mustafa Kemal'e anlaşmışlar. Türkiye'ye gidecek olanlar bir sene içinde gitti. Gitmedi, kapılar kapanacak. Bir daha kimse gidemez. Bizim büyüklerimiz düşünmüş taşınmışlar. Çoluk cücüğü Türk toprağına atalım demişler. Oradaki malimizi er bi şeyimizi sattık. Ne Makedonya'dan çıkarken bize bişey sordular ne de burda. Mustafa Kemal büyük adam. Memleket harpten çıkmış, her taraf bomboş, insan lazım komşi düvellerin hepsine başvurmuş Türkiye'ye gelecek Türkleri bize yollayın diye. Buraya geldiğimizde bu köye yerleştik. 1928 senesinden beri bu köylüyüm. Ferhat Ergül Atatürk hayranı. Köye yapılan Atatürk büstüne en büyük katkıyı yaparken çevresinin çiçeklenmesinin bakımını da üstlenmiş. Kayabeyli 1934-1936 yıllarında 30-40 hanelik birgöç almış. 1950-1951 yıllarındaki göçten gelenler köyde kalmadan yeniden göç etmişler. (Arslan & Baltacı, 2006, s. 9). **2.** Kayabelli köyü adı kurucusu Kaya Beyin çiftlik arazisi topraklarında bulunduğu rivayet olunmaktadır. Kara iklimi özellikleri taşıyan Kayabelli'nin halk arasındaki ilk ve kolay adı (Kayabelli) dir (Suat, 1978, s. 80-81). // *Kayabelli* (Suat, 1978) < *Kayabeyli* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 336) < *Kaya Beyli Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Kayalı (Merkez) Köyün eski dönem isminin *kaya* anlamını taşımasından dolayı verilen isim. [< Tür. **kaya** büyük ve sert taş kütlesi (TDK, 2011, s. 1360) < **kaya** kaya (Clauson, 1972, s. 674) + **lı**] // Kayalı, eski adı ile *Bedre (Petre)* eski bir Rum köyüdür. İstiklal Savaşı sonrasında kadar Türkler ile Rumlar bir arada oturuyorlardı. Köyün eski adı Bedre, Luwi dilinde Madra karşılığıdır. Mitolojide *Ana Tanrıça Halkı* demektir. Araştırmacı Bilge Umar, Luwi adında bir ulusun Hititler'den sonra Anadolu'da yaşadığını, onların bu dili kullandıklarını bildirmektedir. Buna göre Bedre, Anadolu'dan Avrupa'ya geçen uluslar tarafından geliştirilmiş geniş bir kültürü ve mitolojik bir olayı anlatmaktadır. Hellen dilinde ise *Bedre*, *kaya* anlamına gelmektedir. Yunancada *Petrossa kayalık* demektir. Bu durumda Bedre (Kayalık) bir Rum köyüdür. Cumhuriyetin ilanından sonra Yunanlılarla yapılan Mübadele Antlaşması gereğince buradaki yerli Rumlar Yunanistan'a göç etmişler, oradan gelen Türk göçmenlerin bir kısmı da buraya iskan edilmişlerdir. Geçmişte iyi cins üzüm ve tütün yetiştiren bir köydü. Ticari yetenekleri olan insanları pek çoktur. Evliya Çelebi 1661 yılında Bulgaristan'dan İstanbul'a dönerken Bedre'ye de uğramıştır (Karaçam, 1995, s. 506). // **Kayalı (Bedre)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 338) < **Bedre** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 109) < **Bedre** (1928) (Kreiser, 1975, s. 109) < **Petra** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 109).

Kırıkköy (Lüleburgaz) Kırık Musa adlı şahıstan mülhem. [< {Tür. **kırık** kırılmış olan (TDK, 2011, s. 1414) < **kır-** kırmak (Clauson, 1972, s. 643) **'k** (Gülensoy T. , 2007, s. 512)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Halk bu köye *Kırık Musa* da der. Köy 1878 Rus Savaşından sonra Lofça-Toroz göçmenleri tarafından kurulmuştur (Göral, 1962-1963, s. 36). **2.** İlk adı Kırıkmusa. Beli kambur olan çiftlik sahibinden ad almış. 1293 göçü ile Türkiye'ye gelmişler. Gelişlerinde Enez'in Sultaniçe köyüne yerleşmek istemişler. Arazi uygun olmadığından uygun yer aramağa başlamışlar. Beş kişiden oluşan ekip Trakya'da uygun yer aramaya çıkmış. Köyün bulunduğu yerin karşısını uygun bulmuşlar. Oldukça inatçı olan çiftlik sahibi gelenleri istememiş. Bir hafta sonra da ölmüş. Çocukları olmayan aile İstanbul'a göç

etmeyi düşündüğünden eşi gelenlere çiftliği satmaya karar vermiş. Gelenler kabul etmişler. Ne kadar altın takı varsa toplanmış fakat istenen tamamlanamamış. Buna rağmen grup köye yerleşmeğe başlamış. İlk kurucuları beş kişi olduklarından toprak onların adına beşe bölünmüş. Köy yeni koruluk olduğundan mahalle yolları belirlenirken karşı tepeden işaretçilere sağa gidin sola kayın komutları veren bir gözcü yerleştirilmiş, Bazen (çok yakınlaştınız biraz sola kayın) veya (Açılıyorsunuz az sağa kayın) naraları duyuluyormuş. Bugün Kırıkköy bu yüzden beş mahalledir. Yerleşenleri Bulgaristan'ın Toros beldesinden geliyor. Buraya Kayseri yöresinden Torosların eteklerinden geldikleri için Toros adını verdiklerini bir yerleşim alanı oluşturuyorlar. Bulgaristan'da amaçları göç ettikleri yörenin adını yaşatmak. Kırıkköy ilk yerleşimi il Mekşani mıntıkasıdır. 1939 yılında 27 hane Toroslardan göç alıyor. 1951'de 2 hane kadar Becenova göçü 1979'da 2 hane, 1989'da 20 kadar Varna yöresinden göç alıyor. Her iki savaşta da hazırlık yapılıyor, fakat büyük göç gerçekleşmiyor. Sadece ikinci dünya savaşı sırasında Eskişehir ve Sakarya yöresinde göç eden kadın ve çocuk grupları var (Arslan & Baltacı, 2006, s. 10). **3.** Köyün tarihi eskilere dayanırsa da bilinen bir gerçek bir göçmen köyü olduğudur. 93 Harbi felaketinden kaçanlar tarafından Bulgaristan'ın Toros Balkanı yöresinden gelenler tarafından kurulmuştur (Suat, 1978, s. 57-58). // **Kırık** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 353) < **Kırıkmusa** (1928) (Kreiser, 1975, s. 114) < **Karık Musa Çiftliği** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < **Kırık Musa Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301) < **Kuruköy** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 114).

Kışlacık (Vize) Küçük kışla. [< Tür. **kışla** askerlerin toplu olarak barındıkları yapılar bütünü; koyun ve keçi sürülerinin gecelediği veya kışın barındığı kapalı ağıl (TDK, 2011, s. 1427) < **kışlağ** kışla (Clauson, 1972, s. 672) < **kışla-** kışlamak (Clauson, 1972, s. 672) **ğ** + **cık**] // **Parakila** ya da **Parakili** olarak da bilinen yerleşim yerinin tarihi Bizans dönemine kadar dayanır. Köyde bulunan kalıntılardan Bizans döneminde büyükçe bir yerleşim yeri olduğu anlaşılır. Sık sık maruz kaldığı saldırılar sonucu nüfusu azalan köyün 1922'den önce nüfusu yaklaşık 300'dür. Kışlacık köyünün bir önceki adı **Urgaz'dır**. Köy dağların üst kısmındadır. Tarihsel olarak bu köy, 1920'de Romanya, Bulgaristan ve Selanik'ten buraya göç edenler tarafından

kurulmuştur. Devlet arşivleri kaydına göre Kırklareli ili, Demirköy ilçesi, merkez bucağına bağlı olan köy, 1947 yılında Vize ilçesi merkez bucağına bağlanmıştır. Arşiv kaydı şu şekildedir: “ Tarih : 3/3/1947 Sayı:20892 Dosya:Fon Kodu: 30. . 11. 1. 0 Yer No: 189. 5. . 13. Kırklareli Demirköy ilçesi, Merkez bucağına bağlı Urgaz Demirköy’ün Vize ilçesi Merkez bucağına bağlanması. ”. Köyde bazı tarihi mekanlar da bulunmaktadır. Örneğin Yunanlı yazar olan Georgios Vizyenus’un evi buradadır. Georgios Vizyenus’a hitaben köyde bir de film çekilmiştir. Selanik Film Festivali’nde 7 ödül alan ve Yunan, Bulgar ve Türk ortaklı filmin adı “Hayatımın Tek Yolculuğu” dur (Çakır, 2014, s. 28-29). // *Kışlacık (Urgaz)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 356) < *Urgaz* (1928) (Kreiser, 1975, s. 115).

Kızılağaç (Vize) Kızılağacın çok yetişmesinden dolayı verilen isimdir. [< Tür. *kızılağaç* gürgengillerden, dişi çiçekleri küçük ve sarımtırak, erkek çiçekleri püskül biçiminde olan, boyu 30 metre kadar olabilen, kerestesi kolay işlenebilir bir ağaç, kızsöğüt (TDK, 2011, s. 1436) < *kızıl* kırmızı (Clauson, 1972, s. 683) + *yığaç* ağaç (Clauson, 1972, s. 79)] // **1.** Köy çevre ormanlıktır. Bu ormanlarda eskiden beri kıızılağaç çok yetiştiğinden ötürü köyümüze bu ad verilmiştir. (Korkut, 1965, s. 59). **2.** Köyün eski adı *Yatros*'tur. *Yatros* kayalık demektir. Köy arazisi engebeldir. Karamanbayırı ve Yumurtatepe bunların başında gelir. Köy sakinlerinin büyük bir bölümü 1923 yılında Selanik ve Bulgaristan’dan buraya göç etmişlerdir. (Çakır, 2014, s. 29-30). **3.** Adı *Cehennem Şelaleleri* olan Kerevit Dere üzerindeki bir dizi şelale Kırklareli iline bağlı Vize ilçesinin Kızılağaç köyü yakınlarında bulunuyor (Alabaşoğlu, 2010). // *Kızılağaç* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 358) < *Yatros* (1928) (Kreiser, 1975, s. 115)

Kızılıkdere (Merkez) Köyün derelerindebolca kızılıkdere ağacının yetişmesinden dolayı verilen isim. [< {Tür. *kızılıkdere* kızılıkderegillerden, yaprak açmadan çiçeklenen iri gövdeli bir ağaç (TDK, 2011, s. 1436) < *kızılıkdere* bir ağaç ve meyvesi (Gülensoy T. , 2007, s. 524).} +{Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516).}] // Moskof Savaşı'ndan sonra Karnabat göçmenleri tarafından 60 hane olarak kurulmuştur. Köyün

Ertuğrul olan kuruluş adı sonradan değişmiş, Kızılcadere olmuştur. Halk bu köye Kızılcıkdere diyor (Korkut, 1965, s. 17). Ahmet Korkut'un eserinde Kızılcıkdere köyü *Kızılcadere* başlığı altında açıklanmaktadır. // *Kızılcıkdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 360) < *Kızılcıkdere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Kocahıdır (Merkez) Köyün kurulduğu çiftlik arazisinin sahibi Hıdır Bey ismindeki şahıstan mülhem. [< {Tür. *koca* büyük, geniş; yaşlı, ihtiyar (TDK, 2011, s. 1454) < *koca* yaşlı (Kaçalın, 2006, s. 321)} + {Tür. *Hızır* Birinin en sıkışık zamanında, beklemediği biri, yardımına yetişmek anlamındaki Hızır gibi (imdadına veya yardımına) yetişmek deyiminde geçen bir söz (TDK, 2011, s. 1096) < Ar. *hızr* yeşillik < *h-z-r* yeşil olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 84)}] // **1.** Köy Ortaköy göçmenleri tarafından Balkan Savaşı'ndan sonra Hıdır beyin çiftlik arazisine kurulmuştur. Köyün kuruluşunda hizmeti görülen çiftlik sahibine bir saygı olmak üzere köye Kocahıdır adı verilmiştir. (Korkut, 1965, s. 19,20). **2.** Ahmet Korkut'un bahsi geçen eserinde Kocahıdır köyü *Hocahıdır* başlığı altında açıklanmaktadır. Kocahıdır köyünün adı da birçok tarihi ve yabancı kaynaklarda *Koca Hızır* olarak geçmektedir. Doğrusu da budur. Ahmet Rasim *Osmanlı Tarihi* kitabında Kocahızır'ın, Varna kuşatmasında (1444) zor duruma düşen padişah II. Murat'ı kurtaran yaşlı bir yeniçeri askeri olduğunu yazmaktadır. (Karaçam, 1995, s. 498). // **Kocahıdır** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 366) < *Kocahızır* (1928) (Kreiser, 1975, s. 119) < *Karahıdır Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Kocatarla (Kofçaz) [< {Tür. *koca* büyük, geniş; yaşlı, ihtiyar (TDK, 2011, s. 1454) < *koca* yaşlı (Kaçalın, 2006, s. 321)} + {Tür. *tarla* tarıma elverişli olan, sınırlı ve belirli toprak parçası (TDK, 2011, s. 2271) *tarı* ekili alan (Clauson, 1972, s. 541)}] // **1.** 1877-1878 Osmanlı-Rus harbinden sonra Türk-Bulgar sınırı Malkoçlar köyü sirtlarından çizilmiştir. Osmanlıyı çökertmek için Rus ve İngilizlerin silahlandığı gruplar Türk köylerini basarak yağmalar yapıyor ve Türk köylülerini sınırın öbür tarafına göçe zorluyordu. Savaş bitip sınır çizildikten ve Bulgaristan Prensligi Osmanlı'dan ayrıldıktan sonra bu silahlı gruplardan bazıları silah bırak-

mayıp çetecilik faaliyetlerini devam ettirdiler. İşte bu çetecilerin köyün girişinde toplandıkları koca bir tarladan dolayı bu isim verilmiş olabilir. Kocatarla köyü, 1912 Bakan Savaşları'na kadar Osmanlı sınırlarında kalan bir Bulgar köyüdür (Kocatarla Köyü, 2015). **2.** Köy korusu meşeliktir. Köyde bir su değirmeni vardır (Korkut, 1965, s. 45). // **Kocatarla** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 367).

Kocayazı (Kofçaz) { < Tür. **koca** büyük, geniş; yaşlı, ihtiyar (TDK, 2011, s. 1454) < **koca** yaşlı (Kaçalın, 2006, s. 321)}+ {Tür. **yazı** düz yer, ova, kır. (TDK, 2011, s. 2560) < **yazı** geniş ve açık ova (Clauson, 1972, s. 984) < **yaz-** < **yas-ı**]} // **1.** Köy bugün Pomak köyü olarak bilinir. Ancak Pomakların köye gelişi biraz maceralı olmuştur. Pomakların, Trakya topraklarına geliş hikâyesi her ne kadar halk arasında 93 Harbi diye bilinen 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'na dayanmakta ise de Pomakların Kocayazı köyüne gelişi 1912-1913 yıllarına dayanır. Köy 1908-1909 yıllarına kadar *Kofçaz Nahiyesi* adı ile kayıtlarda bulunan bir Bulgar köyüdür (Kocayazı Köyü, 2015). **2.** Çok eski yıllarda köyde Türkler ile Bulgarlar bir arada yaşamışlar. 1905 ve 1913 yıllarında Bulgarların göç etmesi sonucu köyde kalanlar Kocayazı'yı daha ileri götürmüşler, daha bayırdır yapmışlardır. Kocayazı'da üç ayazma bulunmaktadır. Ayazmalar geçmişte eski bir yerleşim merkezinin varlığına işaret sayılmaktadır (Karaçam, 1995, s. 516). // **Kocayazı (Kofçaz)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 367) < **Kofçağaz** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 120).

Koruköy (Merkez) [< Tür. **koru** bakımlı, küçük orman. (TDK, 2011, s. 1485) < **korıg** bakımlı, küçük orman (Gülensoy T. , 2007, s. 543)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Koruköy *Amuca* kabilesinden Şeyh Bedrettin tarikatına bağlı köylerdendir. (Karaçam, 1995, s. 491). // **Kuruköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 389) < **Koru Köy** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Koyunbaba (Merkez) Bektaşi önderi Koyunbaba ismindeki şahıstan mülhem. [< {Tür. **koyun** koyun (TDK, 2011, s. 1492-1493) < **koñ** koyun (Clauson, 1972, s. 631) + {Tür. **baba** çocuğu olan erkek, peder. (TDK, 2011, s. 219) < Far. **baba** baba (Steingass, 1998, s. 135)}] // Koyunbaba Bizans

yerleşim birimlerindedir. Osmanlılar döneminde Trakya'da tekkelerin kurulması, örgütlenmesi üzerine Koyunbaba köyü de tasavvufi bir mekan olmuştur. Ancak yerli Rum ve Bulgarlar buraya; koyun gavuru, koyun kafiri diyorlardı. Koyunbaba bir Bektaşî önderidir, Hacı Bektaşî Veli'nin halifesidir. Evliya Çelebi'ye göre kendisine Koyunbaba denmesinin nedeni Hacı Bektaş Veli ile Horasan'dan Anadolu'ya gelinceye dek 14 saatte bir koyun gibi melemelerinden dolaydır. Koyunbaba'nın bugün Kayseri'nin Beylanlı Dağı'nda adını taşıyan bir tekke bulunmaktadır. Anadolu'dan Trakya'ya özel görevlerle geçmiş bir derviştir. Büyük bir olasılıkla Koyunbaba köyünde ölmüştür. Köy ona bağlı olanlardan dolayı onun adını taşımaktadır. Halk kültürü araştırmacısı Vahit Lütfü Salcı (Vahit Dede) Alevi kabilelerin Nevruz ve Hidrellez bayramlarında yatırları ziyaret ettiklerini, buralarda en az üç, en çok yedin gün kalarakmuhabette, söyleşidebulduklarını, bir mürşidin yönetiminde ve bütün kalabalığın katılımı ile semaha kalktıklarını anlatmakta ve bu Semah Oyununa Koyunbaba dendiğini söylemektedir. Alman Türkolog ve Osmanist Hans Joachim KIssling *Trakjen* adını taşıyan kitabında Koyunbaba'dan söz etmektedir. Alman Türkolog buralarda uzun araştırmalar yapmış ve muhtemelen de bu köye gitmiştir. Koyunbaba bir aralık Fatih İmareti köylerinden olmuştur. Buna göre Koyunbaba köyü, adını 13. yüzyılın sonu ile 14. Yüzyıl içerisinde Anadolu'dan Rumeli'ne geçen derviş muhacir ulularından, Koyunbaba'dan almaktadır. Tıpkı Arizbaba gibi. (Karaçam, 1995, s. 496,497). // *Koyunbaba* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 374) < *Koyundere* (1903-1904) (Kreiser, 1975, s. 122) < *Koyundere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291) < *Koyungavur* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 122).

Kömürköy (Vize) Odun kömürünün elde edilmesinden dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *kömür* kömür (TDK, 2011, s. 1498) < *kömür* kömür (Clauson, 1972, s. 723)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. + // **1.** Eskiden beri bölgede en çok odun kömürü elde edilen yer olmasından dolayı bu adı almıştır. Köyde kömürcülük çok eski bir meslektir. 1896/1897 yıllarına ait Osmanlı Devlet Arşivi kaydında bu durum teyit edilmektedir. Kayıt şu şekildedir: “Tarih: 08/Ş/ 1314 (Hicri) Dosya No: 2079 Gömlek No: 32 Fon Kodu: DH.

MKT. Vize kazası Pinke karyesi ahalisinin, kadimden beri ve karyelerine mahsus kömürün işletilmesinin Terbedereli İbrahim'e verilmesiyle kendilerinin kömür imal etmekten mahrum kaldıkları" (Çakır, 2014, s. 31). Cumhuriyetten önce köyde Rumlar ve Bulgarlar yaşamışlardır. Buraya M. S. 338'de I. Konstantinus devrinden önce Rum asıllılar gelmişlerdir. 1 Kasım 1922'den sonra ise göçmenler gelip köye yerleşmişlerdir. 1913 yılında ve 1924 yılında Türkler yerleşmiştir. 1913 yılında Balkan Savaşı çıkınca bugün Bulgaristan'da kalan Pirin Makedonya'sı civarına Bulgarlar saldırınca, Petriç vilayetine bağlı merkez ve Menlik kazası civarındaki Türkler, bugün Yunanistan-Makedonya-Bulgar sınırının kesiştiği yere yakın olan Doyran gölü yakınlarındaki Demirhisar Tren istasyonunda toplanırlar. I. Dünya Savaşı sonrası Lozan Antlaşması gereği; Yunanistan ile Türkiye arasında "zorunlu mübadele" yapılır. Buna göre; bugün Batı Trakya olarak bilinen, Meriç ve Karasu nehirleri arasında kalan bölgede yaşayan Müslümanlar ile İstanbul belediye sınırları içinde kalan Ortodoks Hıristiyanlar hariç bütün Türkiye'deki Ortodoks Hıristiyanlar ile bütün Yunanistan'daki Müslümanlar zorunlu olarak değişime tabi tutulur. Bu dönemde Küçükyayla'ya ve Kömürköy'e bugün yaşayan Pomaklar gelir. Bu kapsamlı bir anlaşma olduğu için tam iskan sağlanıptoprak dağıtımı da yapılır. Mübadele öncesinde göç edecek Rumların (Ayana'daki) tahribat yapmasına önlem olarak Kömürköy'deki Türkler Düzova (Mengerek), Hasboğa, Ahmetbey gibi köylere dağıtılır. Rumlar gittikten sonra Menlikliler Küçükyayla ve Petriçliler Kömürköy olmak üzere tekrar geri alınır. (Çakır, 2014, s. 31-32). // **Kömür** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 378) < **Pinaka** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 123).

Kula (Kofçaz) [< Tür. **kula** gövdesi sarı veya kirli sarı renkte, yele, kuyruk ve bacağıın alt kısmındaki kılların koyu renkte olduğu at donu (TDK, 2011, s. 1518) < **kula** atın giysisinin rengi için söylenen kelime (Clauson, 1972, s. 617)] // **1.** Bölgede *sap evleri* ile meşhurdur. Köyde hâlâ kullanılmakta olan sap evler vardır. Köy sakinlerinden Raif Çınar, 1957-59 yıllarında Ankara Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayında askerdir. Kendisi Kula köyünden olduğu için muhafız alayının en güzel atı olan Kula atı kendisine verilir. Raif Çınar'ın muhafız alayında iki yıl boyunca bakımını üstlendiği

Kula At daha sonra köyün isminin kurtarılmasında yardımcı olur. 1960 yılından sonra yeni bir kararla köylerin isimleri değişmeye başlar. Eski bir Bulgar köyü olduğu, köyün siminin Bulgarlardan bu yana Kula olduğu için değişmesi gerektiği söylenir. Ancak o yıllarda muhtar olan Raif Çınar bu görüşe karşı çıkar. At'ın hatrına köyün ismi değişmez (Kula Köyü, 2015). **2.** Sınır boyu köylerdendir. Balkan Savaşı sonrası yapılan anlaşma gereğince halk Kula'da mübadele olmuştur (Karaçam, 1995, s. 516). // **Kula** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 383) < **Kule Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Kuleli (Babaeski) Köyde bulunan kulelerden dolayı verilen isimdir. [Tür. **kule** çoğunlukla kare veya silindir biçimindeki yüksek yapı (TDK, 2011, s. 1520) < Ar. **ḳulla** her şeyin üstü (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 355) < **ḳ-l-l** azalmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 355) + **li**] // **1.** Hünerli, Kuleli köyünde yaptığı derlemede; köyün Gacal olduğu, 93 Harbi'nden sonra Bulgaristan'dan geldikleri, köyün başında kulelerin olduğu buralardan develerin geçtiğini belirtmektedir (O dönemde köyün İpek Yolu üzerinde yer aldığı bilinir.). (Hünerli, 2006, s. 23). **2.** Yerli köydür. Osmanlı Türklerinin çevreyi aldıkları 1361 yılından sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 30). // **Kuleli** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 383) < **Kuleli Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303) < **Kule** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 125).

Kumköy (Pehlivanköy) Topraklarının kumlu olmasından dolayı aldığı isimdir. [< {Tür. **kum** silisli kütlelerin, kayaların, doğal etkenlerle parçalanarak ufalanmasından oluşan, deniz kıyısı, dere yatağı vb. yerlerde çok bulunan ufak, sert tanecikler (TDK, 2011, s. 1523) < **ḳūm** kum (Gülensoy T. , 2007, s. 567; Clauson, 1972, s. 625)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **ḳūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Toprakları fazlaca kumlu olduğundan ötürübu adı almıştır (Korkut, 1965, s. 56). // **Kumköy** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 384).

Kumrular (Babaeski) [Tür. **kumru** güvercinler takımından, güvercin-den küçük, boz, gri renkli bir kuş (TDK, 2011, s. 1525) < Far. **ḳumrī** < **kum-rī** kumru (Kanar, 2010, s. 1183) + **lar** çokluk eki] // **1.** Hünerli, *Dağlı Ağzı Metinleri* bölümünde Kumrular köyünden yaptığı derlemede köyün bugünkü ataları yerleşmeden önce Rumların oturduğu, Balkan Harbi ile buraya

göçlerin olduğunu belirtmektedir (Hünerli, 2006, s. 63). **2.** Kumrular Kırklareli'nde ilk doğalgaz bulunan yerlerdendir. Köyün olduğu yer tarihte çiftçilik idi. Köyün asıl adı *Kumbarlar'dır*. Geçmişte *Kumrularmüsellim* de denildiği olmuştur. (Karaçam, 1995, s. 654). // *Kumrular* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 385) < Kumrular Köyü (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303) < *Kumbarlarçiftliği* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 127).

Kurudere (Pınarhisar) Suyu kurumuş dere. [< {Tür. *kuru* suyu, nemi olmayan. (TDK, 2011, s. 1536) < *ķuruķ* kuru (Clauson, 1972, s. 652) < *ķur* kurumak (Clauson, 1972, s. 646)} *ķ* + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // **1.** Geçmişte vakıf köyler arasında yer alan Kurudere, bir aralık Edirne'deki bir medreseye bağlı vakıf köy olarak kalmıştır. Eski bir yerleşim birimidir. Köyde zengin mermer ocakları bulunmaktadır. Bu mermer ocaklarını Romalıların işlettikleri söylenmektedir (Demiray, 2008, s. 19). **2.** Kuruluş tarihi bilinmemekle beraber Bulgarlar tarafından kurulduğu söylenilmektedir. Balkan harbine müteakip Türkler iskan edilmiş ve ilk yerleşenler Ortaköy ve Dıramalılar olmuştur. Köy isminin neye izafeten verildiği bilinmemektedir (Gümülçine, 1968, s. 20). **3.** Kurudere izi sürülebilir tarihi 1800'lü yılların ortalarına dayanmaktadır. Önceleri Edirne'deki eserlerin vakıfları için çiftlik arazisi olarak işletilen topraklarda köy yerleşimine doğru geçiş 1900'lü yılları bulur. Osmanlı Rus Harbi sonrası Balkanlar'da başlayan huzursuzluklar, yaklaşan Balkan Savaşları'nın da ayak sesleridir. Kafile kafile doğdukları tutundukları toprakları terketmekte olanlar arasında, şimdi Yunanistan topraklarında kalan Demirhisar civarından muhacirler de vardır. Sürüle sürüle Küçük Rumeli denilen Trakya içlerine doğru gelen bu Pomak göçmenler, sık bir korluluğun olduğu Istrancalar'ın Mahya Tepe zirvesi yakınlarındaki bu mevkiye iskan ettirililer. Sırtını Istrancalar'ın güney yamaçlarının kuytusuna yaslamış köy, içinden akan deresi ve sık koruluğundan sebep önceleri Korudere diye adlandırılır. İsim daha sonra Kurudereye dönüşür (Alabaşoğlu). // *Kurudere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 388) < *Koru Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Kuştepe (Pehlivanköy) Köyde bulunan bir tepe ve bu tepede çok sayıda kuşların olmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *kuş* yumurtlayan omurgalılarından, akciğerli, sıcakkanlı, vücudu tüylerle örtülü, gagalı, iki ayaklı, iki kanatlı uçucu hayvanların ortak adı (TDK, 2011, s. 1542) < *kuş* kuş (TDK, 2011, s. 579) < *kuş* kuş (Clauson, 1972, s. 670)} + {Tür. *tepe* yüksekliği genellikle birkaç yüz metreyi geçmeyen, çok kez tek başına, yamaçları yatık yer biçimi; bir şeyin en üstteki bölümü (TDK, 2011, s. 2324) < *töpü* zirve, tepe (Clauson, 1972, s. 436)}] // 1893 yılında Makedonya'dan gelen göçmenler kurmuştur. Köyde bir tepe var. Bu tepede kuşların bulunması nedeniyle *Kuştepe* demişler. Köy 5 haneyle kurulmuş. Pomak köyüdür (Ak, 2015). Beş kişi gelmişler önce. Teke Deresi var bu köyde. Bu beş kişi köyü beğenmiş. Bunlar balıkçıymışlar. Buraya konmuşlar. 180 hane şu anda köy (Çelik, 2015) . // *Kuştepe* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 391).

Kuzuçardağı (Babaeski) Köyün eskiden bağlık olan alanlarında kuzular için çardak yapıldığından bu isim verilmiş. [< {Tür. *kuzu* koyun yavrusu (TDK, 2011, s. 1551) < *kozi* kuzu (Clauson, 1972, s. 681)} + {Tür. *çardak* tarla, bahçe vb. yerlerde ağaç dallarından örülmüş barınak (TDK, 2011, s. 496) < Far. *çār* dört + Ar. *tāk* bina kemeri (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 250) + 1 3. t. ş. iyelik eki. }] // 1. Hünerli, Kuzuçardağı köyünden yaptığı derlemede; köyün 1299 yılında kurulduğu, önceden bağlık olan alanlarda kuzular için çardak yapıldığından köyün isminin de buradan geldiği, ama artık büyükbaş hayvanların bakıldığından bahsetmektedir (Hünerli, 2006, s. 49). 2. Köy Moskof Savaşı'ndan sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 32). // *Kuzuçardağı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 395) < *Kuzu Çardağı Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Kuzulu (Merkez) Kuzusu olan (şey). [< Tür. *kuzu* koyun yavrusu (TDK, 2011, s. 1551) < *kozi* kuzu (Clauson, 1972, s. 681) + *lu*] // Merkeze bağlı köylerden Kuzulu'da (*Koyva- Koyova*) arkeolog Doç Dr. Mehmet Özdoğan'ın tespit ve araştırmalarına göre, eski bir yerleşim alanıdır. Köy yakınındaki Manastırtepe ve üzerinde bulunan kale, panayır yeri, Kaya Tapınağı ve mağaralar buranın önemli bir yerleşim merkezi olduğunu göstermektedir. Köy geçmişte *Nahiye-i Koyva* olarak da anılmaktadır. Manastırın Bizans

dönemine ait olduğu tahmin edilmektedir. Tarihte bir kültür ve ticaret merkezi olduğu bilinmektedir. Bu köyden kente göç etmiş Rahmi ve Mahmut Sağlık kardeşler Kırklareli'nin tanınmış peynir yapımcıları ve iş adamlarıdır. Eğitimci Raif Üstün de bu köyendir. (Karaçam, 1995, s. 486,487). // **Kuzulu (Koyva)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 395) < **Koyova** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 130) < **Koyva** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 130).

Küçükyayla (Vize) Küçük bir yaylanın üzerinde kurulmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. **küçük** boyutları, benzerlerinininkinden daha ufak olan, mikro. (TDK, 2011, s. 1552) < **kiçig** küçük (Clauson, 1972, s. 696)} + {Tür. **yayla** akarsularla derin bir biçimde yarılmış, parçalanmış, üzerinde düzlüklerin belirgin olarak bulunduğu, deniz yüzeyinden yüksek yeryüzü parçası, plato; dağlık, yüksek bölgelerde, kışın hayat şartları güç olduğu için boş bırakılan, yazın havası iyi ve serin olan, hayvan otlatma veya dinlenme yeri. (TDK, 2011, s. 2557) < **yaylag / yayla** insanların yazlarını geçirdiği yer (Clauson, 1972, s. 921)}] // Köyün eski adı **Yana** < **Ayana**. Köyün yeni adı Küçükyayla. Göçmen köyüdür. Drama'dan gelen göçmenlerdir. Çoğunluk Pomaktır. Az sayıda Bulgaristan göçmeni, Arnavut göçmeni ve Gacal da bulunur. Öncesinde Rum köyüdür. 1912 mübadele döneminde buraya göç olmuştur. Bulgaristan'dan gelen Türkler köye yerleşir. Geldiklerinde Yunanlılar köye yerleşmiş durumdadır. Yayla; yüksekte olan bir coğrafi yapı, etrafına hakim olan bir yükseklikte bulunmasından dolayı yayla adı geçer. Küçükyayla olması da yaylanın küçük bir araziyi kaplamasından kaynaklı olarak köye bu ismi vermişlerdir köylüler (Çetin, 2015). // **Küçük Yayla** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 399) < **Ayana** (1928) (Kreiser, 1975, s. 133). < **Ayane Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 298).

L

Limanköy (Demirköy) Limanı olan köy. [{Tür. **liman** gemilerin barınmalarına, yük alıp boşaltmalarına, yolcu indirip bindirmelerine yarayan doğal veya yapay sığınak (TDK, 2011, s. 1586) < Rum. **liman** < **limani** liman (Aksoy, 2003, s. 168)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Eski İğneada'nın bu

köyde bulunduğu söylenmektedir. Karadeniz kıyısında, yörenin gelişmiş köylerinden biridir. Deniz feneri ile ünlüdür. Limanköy Deniz Feneri asetlen lamba ile ışık vermektedir. Deniz Feneri bekçiliği aileden devam etmektedir. Limanköy Deniz Feneri bekçiliğini yıllardan beri Demirköylü bir aile yapmaktadır (Karaçam, 1995, s. 550). // **Liman** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 403).

M

Malkoçlar (Kofçaz) Malkoçoğlu isminden mülhem. [< Tür. **Malkoç** Akıncılar Ocağı başbuğularından meşhur aile hakkında kullanılır bir tabirdir (Pakalın, 2004, s. 403); **Malkoç** kale muhafızı, koruyucu (www.tdk.gov.tr, tarih yok)+ **lar** çokluk eki] //Malkoçlar köyünün isminin meşhur Malkoçoğlu ailesinden geldiği söylenir. Osmanlı sefer ilan ettiği anda Trakya ve Balkanlarda olan akıncılar en kısa sürede o noktada (yer stratejik konum itibarıyla akıncıların toplanma noktası olarak çok uygundur) toplanma şansına sahiptir. Akınlara komuta eden Akıncı Beyi Malkoçoğlu, köyün bulunduğu noktada otağını kurup civardan gelecek akıncıları beklemeye başlar. Köy uzun yıllar Malkoçoğlu ailesinin mülkü olarak bilinmiştir. Köyün kuruluş öyküsü bu yüzden 1360'lı yıllara kadar gider. Yöre halkına “Kimlerdensiniz?” diye soracak olursanız kendilerini “Amuca soyundanız.” diye tanıtır. Amucalar, Osman Gazi'nin ağabeyi Gündüz Alp obasına bağlı Türkmen boylarıdır (2014, s. 4). // **Malkoçlar** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 406) < **Malkoçlar Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Minnetler (Babaeski) Kaçmaya çalışan bir Yunanın “Meret olsun bu köy.” demesi üzerine oluşan hikayeden esinlenerek konulan isimdir. [Tür. **minnet** yapılan bir iyiliğe karşı kendini borçlu sayma, gönül borcu. (TDK, 2011, s. 1687) < Ar. **minnat** iyilik (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 418) < **m-n-n** iyilikte bulunmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 417)+ **ler** çokluk eki] // **1.** Köy Moskof savaşından sonra kurulmuştur. Köy deresinin bir adı da **Çimenli Dere'dir** (Korkut, 1965, s. 30). **2.** Hünerli, Minnetler köyünden yaptığı derlemede; köy yerleşiminin 93 Harbi'nden sonra olduğu, Yunan işgali yaşadıkları dönemde bir Yunan'ın kaçmaya çalışırkenatının bataklık

bir dereye kaldığı sırada “Meret olsun bu köy” demesini oradan geçen birinin duymasıyla daha sonraları, Atatürk zamanında toprak verilip köye isim konması istenince bu hikayeden hareketle bu ismin konduğu ve sonraki yıllarda bu ismin *Minnetler* olarak değiştiğini belirtmektedir (Hünerli, 2006, s. 26). // *Minnetler* (Altıntaş, 1970, s. 26) < *Minnetler Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Mutlu (Babaeski) Mutluluğa erişmiş olan, ongun, mesut, bahtiyar. [Tür. *mutlu* mutluluğa erişmiş olan, saadetli (TDK, 2011, s. 1716) < *mutlu < *am-t+lu*] // Hünerli'nin Mutlu (*Bolcanene*) köyünden yaptığı derlemede köyün atalarının Bulgaristan'ın Selvi şehrinden 93 Harbi'nde (1877-1878) göçtükleri, köyün eski isminin Kofalça olduğu fakat daha sonra bu isim köylülere tuhaf gelince adının Mutlu olarak değiştirildiği, ayrıca köyün kabristan yolunda bir de Bolacanene dedikleri bir yatacın olduğu anlatılmaktadır (Hünerli, 2006, s. 51). // *Mutluköy* (1968) (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 416) < *Kofalça Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Müsellim (Lüleburgaz) Osmanlı Devleti'nde eyalet ve sancakta yönetimi elinde bulunduran kişi. [Tür. *müsellim* Osmanlı Devleti'nde eyalet ve sancak yönetimini elinde bulunduran kimse (TDK, 2011, s. 1732) < Ar. *musallim* selamlayan < *s-l-m* selamlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 191)] // **1.** Eski yerleşim alanlarından Osmanlı döneminde ordunun yiyeceklerinin depolandığı kiler köylerinden biri. Mezar taşlarında 370 yıl öncesinin tarih kayıtları var Raşit Güçlü'nün tapu kayıtlarından çıkardığı tarih 250 yıl önceye gidiyor. Her iki işgalde de çevre köylerindeki Müslümanların sığındığı yerlerden biri her dönemde göç alan köy. En son 1989 göçünden de nasip almış. Müsellim göçmenleri bir süre sonra köyü terk etmişler topraklarını genelde satmadıkları halde yaşamları başka yerde sürdürmekte (Arslan & Baltacı, 2006, s. 9). **2.** Müsellim köyünün kesin kuruluş tarihi bilinmemekle beraber çok çok eski bir köy olduğu söylenmektedir. Türklerin Rumeli'ye geçişleri ile yaşıt olduğu söylenen “müsellim” adı da eski Türklerde öncü savaşçı anlamına gelmektedir. Böyle bir grubun Türklerin Rumeli'ye geçmesinden önce buraya gelip konakladığı ve adının da bundan dolayı müsellim olarak kaldığı rivayet olunmaktadır. (Suat, 1978, s. 58-59).

3. Müsellim, Osmanlı yönetim sistemi içerisinde “eyaletlerde vali adına iş gören yöneticilere verilen ismi taşımaktadır. Trakya’da ve Kırklareli ilinin hemen hemen her yöresinde *Müsellim* adını taşıyan birer köy bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 685). // *Susuzmüsellim* (Karaçam, 1995) < *Müsellim* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 417) < *Müsellim Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014).

Müsellim (Babaeski) Osmanlı Devleti’nde eyalet ve sancakta yönetimi elinde bulunduran kişi. [Tür. *müsellim* Osmanlı Devleti’nde eyalet ve sancak yönetimini elinde bulunduran kimse (TDK, 2011, s. 1732) < Ar. *musallim* selamlayan < *s-l-m* selamlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 191)] // Köy Moskof Savaşı’ndan sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 28). Müsellim, Osmanlı yönetim sistemi içerisinde “eyaletlerde vali adına iş gören yöneticilere verilen ismi taşımaktadır. Trakya’da ve Kırklareli ilinin hemen hemen her yöresinde “Müsellim” adını taşıyan birer köy bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 685). // *Müsellim* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 417) < *Kumrularmüsellimi* (1903/904) (Kreiser, 1975, s. 146) < *Kumrular Müsellim Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Müsellim (Vize) Osmanlı Devleti’nde eyalet ve sancakta yönetimi elinde bulunduran kişi. [Tür. *müsellim* Osmanlı Devleti’nde eyalet ve sancak yönetimini elinde bulunduran kimse (TDK, 2011, s. 1732) < Ar. *musallim* selamlayan < *s-l-m* selamlamak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 191)] // Müsellim, Osmanlı yönetim sistemi içerisinde “eyaletlerde vali adına iş gören yöneticilere verilen ismi taşımaktadır. Trakya’da ve Kırklareli ilinin hemen hemen her yöresinde *Müsellim* adını taşıyan birer köy bulunmaktadır (Karaçam, 1995, s. 685). // *Müsellim* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 417) < *Müsellim Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 298).

N

Nacak (Babaeski) Ormanlık bir alana kurulmuş olan köyde ağaçlardan kısa balta yapmalarından dolayı verilen isimdir. [Tür. *nacak* sapı kısa, küçük odun baltası (TDK, 2011, s. 1743) < Far. *nacak* bir tür savaş baltası

(Steingass, 1998, s. 1388)] //Moskof savaşından sonra kurulmuş bir köydür (Korkut, 1965, s. 32). // *Nacak* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 418).

Nadırlı (Babaeski) [< *nadır* < *nadır*, Tür. *nadır* seyrek, az bulunur (TDK, 2011, s. 1744) < Ar. *nādir* az görülen < *n-d-r* nadir ve kıymetli olmak (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 431)+ *lı*] // Nadırlı köyünün adı da bir aralık *Natali*, *Natırlı* olarak söylenmiştir. Çok eski bir yerleşim merkezidir. Rumlar otururdu. 1874 yılında köyde Aya Yorgi (Georgios) Kilisesi yapımına başlanmış ise de bu kilise 1877-1878 Rus işgali sırasında tamamlanmıştır. Köyün Osmanlılar zamanındaki adı Nadırlı'dır. Nadırlı; bağırın, çağırın anlamına gelmektedir. (Karaçam, 1995, s. 654). // *Nadırlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 418) < *Natırlı Karyesi* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384).

O

Okçular (Vize) Köyün kurucuları Kırimlı olduğundan ötürü köye bu ad verilmiştir. [< Tür. *ok* yayla atılan, ucunda sivri bir demir bulunan ince ve kısa tahta çubuk; at arabası, kağrı vb. araçlarda koşum hayvanlarının bağlandığı ağaç (TDK, 2011, s. 1790) < *ok* ok (Clauson, 1972, s. 76) + *çu* + *lar* çokluk eki] // **1.** Okçular köyünün eski adı *Tatarlı'dır* (Çakır, 2014, s. 34). **2.** Ahmet Korkut'un kitabında köyün adı *Tatarlı* olarak geçmektedir. Köyün kurucuları Kırimlı olduğundan ötürü köye bu ad verilmiştir. Köy arazisi ormanlıktır (Korkut, 1965, s. 59-60). // **Okçular (Tatarlı)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 424) < *Tatarlı-ı cebel* (1928) (Kreiser, 1975, s. 149) < *Başatarlı* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 149).

Oklalı (Lüleburgaz) Oklu Ali adındaki şahıstan mülhem ve Oklavalı ve Okkalı. [< *Oklu Ali* {< Tür. *ok* yayla atılan, ucunda sivri bir demir bulunan ince ve kısa tahta çubuk; at arabası, kağrı vb. araçlarda koşum hayvanlarının bağlandığı ağaç (TDK, 2011, s. 1790) < *ok* ok (Clauson, 1972, s. 76) + *lu* } + {Ar. 'alī' yüksek, güçlü (Baalbaki, 1995, s. 745) < '-l-y' yükselmek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 281)}] // **1.** Köy arazisinin 460 yıl önce Pir Mehmet Paşa tarafından yararlığı görülen üç okçuya vakfedildiği söylenir. Okluoğlu adıyla üç hane olarak kurulan köy zamanla büyümüş, köyün adı

da Oklağlı- Oklalı halini almıştır (Göral, 1962-1963, s. 36). **2.** Okkalı; mecaz yoluyla büyük, ağır haysiyet sahibi, muhterem yerine kullanılır bir tabirdir. Bir de büyük ve kulpsuz fincanla pişirilen kahveye bu ad verilirdi. Vaktiyle şimdiki kulplu fincanlarda pişirilen kahveye zarif denilirdi (Altıntaş, 1970, s. 13). Piri Mehmet Paşa vakfiyesi bir köy. Kuruluşu on beşinci asrın sonları ile on altıncı yüz yılın başlarına rastlıyor. 1927-1934-36 yıllarında Bulgaristan'dan 1938 yılında ise Romanya'dan göç alıyor Oklalı (Arslan & Baltacı, 2006, s. 10). **3.** Oklalı (Okla Ali) çiftlik arazisi üzerine kurulmuş köylerdendir. Osmanlı devlet adamlarından Piri Mehmet Paşa'nın arpalığı idi. Halkın "93 Harbi" dediği 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşı sonrası Bulgaristan ve diğer Balkan ülkelerinden gelenler bugünkü sakinleridir. Köy, Cumhuriyet tarihine ve özellikle Trakya'nın Milli Mücadele Bölümü'ne halkın "Oklalılı Salih Bey" dediği Salih Cevdet Cevher ile geçmiştir. Salih Cevdet Cevher bir çiftlik sahibi olmanın ötesinde, kendisini vatanın bütünlüğüne adanmış, Milli Mücadele'de Trakya Paşaeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nde yer almış, haklı davamızı anlatmak için Trakya'yı temsilen dış temaslarda ve çalışmalarda bulunmuş bir kimsedir (Karaçam, 1995, s. 685). **3.** Köyün Piri Mehmet Paşa'nın vakfı olduğu söylenir. Köy ihtiyarlarından alınan rivayete göre Piri Mehmet Paşa zamanında savaşta yararlık gösteren üç okçu kardeşe ve kapıcı Süleyman Ağa'ya olmak üzere köy iki parça olarak verilmiştir. Okçu kardeşlerden birinin adı Ali olduğundan adının bundan dolayı Oklualı'den geldiği söylenir. Sonradan çeşitli nedenlerle boş kalan bu arazilere 93 harbinde gelen göçmenler yerleştirilmiştir. Süleyman Ağa'nın elinde kalan topraklar ise Şiştori adlı Rum'a satılmıştır. Bu Rum'dan kalan topraklarda şimdiki Salih Cevher çiftliğinin topraklarını oluşturmaktadır. Bu köyün ileri gelenlerinden olan ve Oklalı Salih Bey diye anılan ve geçtiğimiz yılda ölen Salih Bey Kurtuluş Savaşı sırasında arkadaşı Şevket Ödül'le birlikte Atatürk'le yakın ilişkilerde bulunmuş ve Trakya Temsilciliği görevinde bulunmuş bir kişidir. Köy Balkan Harbinin ve Kurtuluş Savaşındaki Yunan işgalinde acı günle yaşamıştır (Suat, 1978, s. 59-61). // **Oklalı** < **Okla ali** (Karaçam, 1995) < **Oklualı** (Kurtulmuş, 1995) < **Okkalı** (1970) (Altıntaş, 1970, s. 27) < **Oklalı** (1968) (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 424) < **Oklaalı** (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 149) < **Oklaali** (1928)

(Kreiser, 1975, s. 149) < **Oklağlı Karyesi – Oklağlı Çiftliği Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < **Oklağlı** (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 149).

Oruçlu (Babaeski) Oruç tutan kimse. [Tür. **oruç** Tanrı'ya ibadet amacıyla yeme, içme vb. şeylerden belli bir süre kendini alıkoyma (TDK, 2011, s. 1819) < Far. **rûza** oruç, oruç günü (Steingass, 1998, s. 594) + **lu**] // **1.** Oruçlu; kelimenin Arapça asıl manası hareketsiz durmaktır. Bu kelimenin oruç manası Peygamberin Medine'de oruç ameli hakkında daha geniş bilgi edindiği zamana tesadüf etmiş olabilir (Altıntaş, 1970, s. 13). **2.** Hünerli, Oruçlu köyünden yaptığı derlemede; köyün savaşlar sırasında pek çok kez yakılıp yıkıldığı tekrar kurulduğu, köyün adının Oruç Bey isminden geldiği bir de bilinen anlamıyla oruç kelimesinin köyün adında kullanılmış olduğunu belirtmektedir (Hünerli, 2006, s. 32). // **Oruçlu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 431) < **Oruçlu Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304) < **Horuşlu** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 150).

Osmancık (Pınarhisar) [Tür. **Osman** bir tür kuş veya ejderha; Hz. Muhammet'in damadı, üçüncü halife; Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu ve ilk hükümdarı (www.tdk.gov.tr, tarih yok) < Ar. '**uṣmān** toy, kuş yavrusu, ejderha yavrusu (Sarı, 1980, s. 970) < '**-s-m** kemik eğri bitmek (Sarı, 1980, s. 970) + **cık**] // **1.** Okumuş insanları, memleket hizmetine girmiş aydınları ve petrol yatakları ile tanınmış, 1878 yılından sonra kurulmuş bir köydür. 1970'li yıllarda açılan petrol kuyusundan üretim devam etmektedir (Karaçam, 1995, s. 592). **2.** 93 Harbi sonrasında kurulmuş bir köydür (Demiray, 2008, s. 20). // **Osmancık** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 431) < **Osmancık Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382) < **Osmancık Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Osmaniye (Babaeski) Osman adlı kişiye ait, ona nispet edilen. [Tür. **Osman** bir tür kuş veya ejderha; Hz. Muhammet'in damadı, üçüncü halife; Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu ve ilk hükümdarı (www.tdk.gov.tr, tarih yok) < Ar. '**uṣmān** toy kuşu yavrusu, ejderha yavrusu (Sarı, 1980, s. 970) < '**-s-m** kemik eğri bitmek (Sarı, 1980, s. 970) + **ıye** nispet eki] // Köy Babaeski'nin doğu kuzeyindedir. İki mahalledir. Doğudaki mahalle Küçü-

kosmaniye adı ile anılır, ayrı bir köydü. Batıdaki mahalle de Büyükosmaniye adlı ayrı bir köydü. Doğudaki mahalle Balkan Savaşı'ndan bu yana küçülmeye devam etti (Korkut, 1965, s. 27). // **Osmaniye** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 432) < **Osmaniyeler** (1928) (Kreiser, 1975, s. 151) < **Osmaniye Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Ovacık (Lüleburgaz) Küçük ova. [< {Tür. **ova** çevrelerine göre çukurda kalmış, çoğunlukla alüvyonla örtülü, eğimi az, akarsuların derine gömülmediği, geniş veya dar düzlük, yazı (TDK, 2011, s. 1826) < **oba** çadır, aile, küçük kamp yeri (Clauson, 1972, s. 5) + **cık**] // **1.** *Yıvacık veya Yıva* denilir. Halep Türkmenlerinden Kınık şubesinin Ovacık Türklerine ait bir isimdir (Altıntaş, 1970, s. 10). **2.** Önemli bir Gacal köyü. En geniş topraklara sahip. En eski göçü Tatarlara dayanıyor. Ama köyde kimse hangi yıllarda geldiklerini bilmiyor. Daha sonraki göç 1932-34 yıllarında gerçekleşmiş. Sefer Söylemez: Savaşların hiçbirinde köyden göç olmadı. Seferberlikte: “17 yaşından 32 yaşına kadar bütün erkekler askere alındı. Yaşlılar ve kadınlarsa göç edecek durumda değildi” diyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 3). **3.** Eski adı *Kumsayıt* diye bilinen şimdiki adı Ovacık olan bu köyümüz Lüleburgaz'ın güneyinde, Müsellim ve Kayabelli köylerinin yolu üzerinde olup ayrıca Edirne-İstanbul tren yolu da köyün içinden geçmektedir (Suat, 1978, s. 61). // **Kumsayık** (Arslan & Baltacı, 2006) < **Kumsayık-Kumsaid** (Karaçam, 1995) < **Kumsayıt** (Kurtulmuş, 1995) < **Kumsayık** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 433) < **Kumsaid** (1928) (Kreiser, 1975, s. 151) < **Kum Sayık Karyesi** (1904-1905) < **Kumyar (Kumsaid)** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 151).

P

Pancarköy (Babaeski) Yörede bulunan şeker fabrikasından dolayı verilen isimdir. [{Tür. **pancar** ıspanakgillerden, vitamince zengin bir bitki (beta vulgaris); bu bitkinin şeker elde edilen kalın ve etli kökü (TDK, 2011, s. 1879) < Erm. **bancar** > **pançar** sebze, yeşillik, özellikle pancar veya pazı. (Nişanyan, 2009, s. 474)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Yöre halkı 1877-1878

Rus Harbi sonrası Balkanlar'dan göçmek zorunda kalan insanlardan oluşmaktadır. Bugünkü Alpullu o günlerin İstasyon Mahallesi'dir. Pancarköy olarak ismi değişen yer ise "Allıpullu Köyü" olarak bilinir. Fabrika binası (Alpullu Şeker Fabrikası) tren istasyonuna yakın olmasından dolayı İstasyon mahallesine kurulunca binalar, lojmanlar derken orada küçük bir köy oluşur. Bugünkü Alpullu beldesinin temelleri böyle atılır. *Allıpullu* olan yer ise pancar üretim merkezi olduğundan adını Pancarköy olarak değiştirir (2013, s. 6). // *Pancar* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 443) < *Alpulu Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Paşayeri (Merkez) Köyün kurulduğu çiftlik sahibinin paşaya hizmet etmesinden dolayı verilen isim. [< {Tür. *paşa* Osmanlı Devleti zamanında yüksek sivil memurlara ve albaydan üstün rütbede bulunan askerlere verilen unvan. (TDK, 2011, s. 1897) < {*baş* baş (Clauson, 1972, s. 375) + Tür. *ağa* < *aka* ağa, ağabey (Lessing, 2003, s. 95)}} + {Tür. *yer* bir şeyin, bir kimse- nin kapladığı veya kaplayabileceği boşluk, mahal, mekân (TDK, 2011, s. 2575) < *yer* yeryüzü, yer (Gülensoy T. , 2007, s. 1124)+ *ı* 3. t. ş. iyelik eki}] // **1.** Paşayeri ve Kızılcımüsellim Osmanlı askeri ve idari sistemi içinde önemli merkez köylerdir. (Karaçam, 1995, s. 497). **2.** Köy çiftlik arazisine 1878 Rus Savaşı'ndan sonra Eskicuma göçmenleri tarafından kurulmuştur. Trakya'da Türklere zulüm ve işkence yapmakta ün almış Yunan müfrezesi- nin Türk çeteleri tarafından 1922 Kasım ayında yok edildikleri tarihi yer olan Saksığandere köye çok yakındır (Korkut, 1965, s. 20). // *Paşayeri* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 444) < *Paşa Yeri Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Pazarlı (Vize) [< Tür. *pazar* belli bir şeyin satıldığı yer. (TDK, 2011, s. 1903) < Far. *bāzār* < *bāzār* market, pazarın kurulduğu gün (Steingass, 1998, s. 144) + *lı*] // Köyde su değirmeni, kireç, taş ocakları vardır (Korkut, 1965, s. 59). // **Pazarlı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 445) < *Pazarlıköyü* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 156).

Poyralı (Pınarhisar) [< Tür. *poyma* tekerleğin ortasındaki parmakların ve dingilin geçirildiği yuvarlak kısım, göbek; su değirmeninin çarkı; çeşme yalağı (www.tdk.gov.tr, tarih yok) < Rum. *poyma* < *borya* < *poyma* (Eren,

1999, s. 339)+ *İl* // 1877-1878 Osmanlı-Rus savaşı sonrası, muhtemelen 1890'lı yıllarda Bulgaristan'ın Lofça kazası Becenova köyü Uğraçın mahallesinden göç edenler tarafından kurulmuştur. Poyralı gerek tarihte, gerekse mitolojide yeri olan bir yerleşim merkezidir. Bugünkü Poyralı daha ilk çağlarda köyün kuzeyinde, iki kilometre uzaklıktaki Murat Ağa ve Halil Ağa kaynaklarının bulunduğu, halkın kaynaklar mevki dediği yörede kurulmuştur. Bu yörede halkın Parpara geçidi dediği bir yer vardır ki, adı Helence'de "Parparların yeri" anlamına gelmektedir. Parpara sözcüğü Helence'de "Ulu Su" anlamını da ifade etmektedir. Kaynakların Parpara ile yakın ilgisi ve ilintisi bulunmaktadır. Bir başka bilgiye göre de Parpara, *Koca Su Pınarı Yöresi* anlamına gelmektedir. Bütün bunlar ilk Poyralı'nın Kaynaklar mevkinde MÖ1200 veya 1000 yıllarında Parparalılar adını taşıyan bir kavim tarafından kurulduğunu göstermektedir. Köyün adı mitolojide Şafak Tanrısı Eos'un oğlu *Boreas (Bora-Poyraz)* 'ın Trakya'daki yeri olarak geçmektedir. Bir rivayete göre taşıma ve ulaşımın at arabaları ile sağlandığı yıllarda en dayanıklı poyralar, yöredeki derenin boyunda yetişen karaağaçlardan yapıldığından dolayı köy adını buradan almaktadır. Köyün adı ile ilgili olarak başka rivayetler de vardır. Bunlardan birincisi köyün yıl boyunca Poyraz rüzgarlarına açık olması, diğeri de poy adı verilen kokulu bitkinin çayırarda bolca yetişmesidir (Demiray, 2008, s. 18-19). // *Poyralı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 450) < *Poyralıdere* (1928) (Kreiser, 1975, s. 158) < *Poyralı Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

S

Sakızköy (Lüleburgaz) Toprağının sakız gibi yapışkan özelliğinden dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *sakız* bazı ağaçların ve özellikle sakız ağacının kabuğundan sızan, çiğnendiğinde yumuşayan, hoş kokulu, beyaz renkli reçine (TDK, 2011, s. 2013) < *sağız/sakız* sakız, reçine (Clouston, 1972, s. 817)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Halk bu köye Satı köy diyor. Karakepir denen verimli köy topraklarında iyi cins ve çok temiz buğday yetişmektedir. (Göral, 1962-1963, s. 37)**2.** Bulgaristan'ın Ortaköy'nden gelenler köyün ilk kurucuları. Bunlar köyün Balkan Savaşı sırasında gelen grubu sonra

1927 yılında gelenler var. Toprak satın alarak karşı mahalleyi kurup yerleşiyorlar. Daha sonra tüm göçlerden nasibini alıyorlar Satıköy. 1934-1936, 1950-1951 ve son 1988-1989 göçlerinden de göçmenler var köyde (Arslan & Baltacı, 2006, s. 5). **3.** Sakızköy, tarihte Saniköy, Satı köy gibi isimlerle de anılmıştır. Fakat, tarihe Balkan Savaşı'nda Doğu Ordusu Kumandanı Abdullah Paşa'nın Savaş Karargahı'nın yeri olarak geçmiştir. Balkan Savaşı'nı izleyen yabancı savaş muhabirleri bu köye gelmişler, bozgunundan sonra Abdullah Paşa'yı burada, çadırında birlikleriyle haberleşmesi kesilmiş ve açlık koşulları içerisinde bulmuşlardır. Bu dramatik sahne Balkan Savaşı'ndaki durumu simgelemiştir (Karaçam, 1995, s. 685). **3.** Sakızköy Balkan Harbi'nde genel karargah olarak kullanılmış tarihi bir köy olmakla da övünür. Köyün ilk kurucularının Bulgaristan'ın Ortaköy yerlileri olduğu söylenip kuruluş tarihi kesin olarak bilinmez, ancak Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın kızı Zeliha Hanımın mülkü olarak Bulgarlara satıldığından ve 60-70 hane Bulgar yerleştiğinden adı Satı köy olarak uzun yıllar anılmıştır, sonradan toprağının sakız gibi yapışkan oluşu nedeniyle Sakızköy olarak değiştirilmiştir (Suat, 1978, s. 62-63). // *Sakızköy (Saniköy-Satı)* (Karaçam, 1995) < *Satıköy* (Kurtulmuş, 1995) < *Sakız* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 455) < *Sakızköyü* (Saniköy) (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 161).

Sarıcaali (Lüleburgaz) Köy mezarlığında mevcut yatıra atfen verilen isimdir. [< {Tür. *sarıca* sarıyı andıran, sarıya yakın (TDK, 2011, s. 2035) < *sarığ* sarı (Clouston, 1972, s. 848)+ *ca*} + {Ar. 'alī'yüksek, güçlü (Baalbaki, 1995, s. 745) < '-*I-y* yükselmek (Karaman & Topaloğlu, 2005, s. 281)}] // **1.** Köy 1897 yılında Tırnova göçmenleri tarafından kurulmuştur (Göral, 1962-1963, s. 37). **2.** Sarıca; Anadolu'da türeyen itaatsiz askerler hakkında kullanılabilir bir tabirdir (Altıntaş, 1970, s. 13). **3.** Özellikli köylerimizden biri. Çok eskiye dayanan bir tarihi olduğu söylenmesine karşın yaşayanların Osmanlı-Rus Harbi sonrasında göç edenler olduğu biliniyor. İdris Top "Köyün kurulduğu yer Emine Hanım'ın çiftliği imiş. Ninemden dinlediklerimde buraya ilk gelenler Sarıoğlu Mehmetağa, Kocahasanoğulları, Gıdık İbrahimler ve Durmuşlardır. Çiftlik civarında yirmi kadar ev varmış. İlk gelenler Bulgaristan'ın Razgrat kasabasından" diyor. Öğretmen Ahmet Çelikkilek köy ile ilgili araştırmasında şunlara yer veriyor: "1293 Osmanlı-Rus harbi

sonrasında bugün Gacal mahallesi denen bölümün yerleşenleri köye geliyor. Bunlardan iki yıl kadar sonra Bulgaristan'ın Garneravsa kasabasından kalkanlar köye yerleşmek istiyorlar. İlk gelenler bu grubu kabul etmiyor. Liderliklerini yapan Molla Hasan yönetimin baskı yapmasını sağlayarak yerleşimi gerçekleştiriyor. Fakat bu ayrılık günümüze kadar ortadan kalkmıyor. Zaten her iki yerleşim alanı doğal engellerle birbirinden ayrılmış durumda uzun yıllar kız alıp verme bile yaşanmamış. ” Sarıcaali daha sonraki mübadele (1924, 1934-36 ve 1950-51) yıllarındaki göçlerden de göç alıyor. Balkan Savaşı sırasında halk Kütahya yöresine göç ediyor. Bu göç sırasında köyün ileri gelenlerinden ve zenginlerinden Ömer Ağa Tekirdağ Limanında Bulgarlarca işkence edilerek öldürülüyor. Daha sonraki işgalde ve ikinci dünya savaşında hazırlıklar yapılmasına karşın köyün boşaltılmasına varan bir göç yaşanmıyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 5). 4. Köyün tarihini kesin olarak bilen yoktur, ancak önceleri bu köy topraklarının çiftlik arazisi olduğu bilinmekte iken 1311 yılında Bulgaristan'ın Tırnova göçmenleri yerleşmiştir. Köyün adının köy mezarlığında mevcut yatıra atfen verildiği söylenmektedir (Suat, 1978, s. 63-64). // *Sarıcaali (Sarıca- alı/ Kuruca- alı)* (Karaçam, 1995) < *Sarıcalı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 462) < *Sarıcaali-i bala* (1928) (Kreiser, 1975, s. 163) < *Kuruca Ali Çiftliği* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2383) < *Sarıca Ali Karyesi – Kuruca Ali Çiftliği* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < *Sarıca Ali Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301) < *Sarçal* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 163).

Sarpdere (Demirköy) Köy yakınında bulunan bir dere ve etrafında bulunan sarp dağlardan dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *sarp* dik, çıkması ve geçilmesi güç (yer), yalman; güç, zor. (TDK, 2011, s. 2040) < *sarsertelmek*, kızmak + *p* dik, çıkılması, geçilmesi güç, yalman (Gülensoy T. , 2007, s. 739)} + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // //Köyün eski adı *Sarpaç*. Köyün yeni adı Sarpdere. 1926 yılında kurulmuştur. Yunanistan-Drama'dan gelen göçmenler vardır. Köyün 1, 5 km altından geçen (Velika Deresi) dere ismini almıştır. Etrafı sarp dağlarla da çevrilidir. Sarpdere ismi bu özelliklerden ötürü

veriliştir. Selanik-Drama göçmenleri vardır. Romanya'dan gelen göçmenler de varmış fakat geri dönmüşlerdir. Türkiye'nin içinde başka yerlere göç etmişlerdir. Şu an sadece Selanik göçmeni vardır (Oruç, 2015). // *Sarpdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 468) < *Sarpaç* (1928) (Kreiser, 1975, s. 165).

Sergen (Vize) Raf. [< Tür. . *sergen* raf, camekan, vitrin (TDK, 2011, s. 2070) < *ser-* sermek *gen* vitrin, raf, camekan (Gülensoy T. , 2007, s. 755)] // Vize ilçemize bağlı şirin bir belde Sergen. Kuruluşu Bizans dönemine kadar gidiyor. Bizans döneminde Vize ilçemizin Bizans'ın bir eyaleti olarak Satraplık ile yönetildiği yıllarda, Roma'yı yakan meşhur Bizans diktatörü Neuron'un Roma'ya gitmeden önce Vize Satrap'ı bugünkü deyimle bölge valisi olduğu günlerde Sergen en görkemli günlerini yaşamış. Her taraf bağ ve bahçe. Üzüm üretiminin doruğa çıktığı yıllar. Sergen'in ismi o yıllar *Sirgana* veya *Sirgene* bildiğimiz sirke anlamına geliyormuş. Çevrede Roma'ya giden mermerlerin çıkarıldığı mermer ocakları olduğundan, bugünkü teknolojiye göre mermer çıkarmak daha zor ve ilkel olduğundan, taşları delmek için büyük bir ihtimal bol miktarda sirke kullanılmış. Bu kadar sirke talebini karşılamak için bağlardan üretilen üzümlerden şarap ve pekmez yanında çoğunlukla sirke üretimi yapılmış. *Sirgene*, *Sergene* derken bugün Sergen olarak anılmaya başlamış. Kartaca Kralı meşhur Annibal'ın Roma'yı denizden alamayacağını anlayınca kuzeyden Alp Dağları üzerinden Roma'ya yürüdüğünde Alp Dağlarında yol açabilmek için sirke kullandığını tarih kitaplarından biliyoruz. Bu sebeple Sergen ile Sirke (*Sirgene*, *Sergene*) açıklamaları daha mantıklı geliyor. Rodoplar Yunan ve Bulgaraya teslim edilince, orarlardan gelen aileler önce Misinli civarına yerleşiyor. Ancak Misinli civarı düz ova, dağlarda ve ormanlarda özgürce yaşamaya alışmış Pomaklar biz buralarda yaşayamayız, bizi orman olan yerlere gönderin diye talepte bulunuyorlar. İşte bu şekilde Bulgarların büyük ölçüde boşalttığı Sergen'e yerleşim başlıyor (2012, s. 5). // *Sergen* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 473) < *Sergin* (*Saragino*) (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 167).

Seyitler (Lüleburgaz) Seyit Anlar isimli kumandan ve arkadaşlarına ithafen, Seyit adında iki kardeşin şahsından mülhem. [Tür. *seyit* bir topluluğun ileri gelen kişisi; Hz. Muhammed'in soyundan olan kimse (TDK, 2011,

s. 2083) < Ar. *sayyid* efendi (Sarı, 1980, s. 794) < *s-y-d* bir adam ulu ve kadri yüce olmak (Sarı, 1980, s. 793) + *ler* çokluk eki] // **1.** Bu köy Lüleburgaz - İstanbul demiryolu üzerindeki Seyitler istasyonuna yakındır (Göral, 1962-1963, s. 40). **2.** Eski yerleşim alanı. Üç mezarlığı var. Kuruluşu bilinmiyor. Köyün adı Yılmaz Bilim'in anlatısında Seyit Anlar isimli kumandan ve arkadaşlarının şehit oldukları yer anlamında Seyitler. Bir başka söylenceye savaş sırasında ölenlerin bulunduğu toplu mezar nedeni ile Şehitlerden Seyitler olduğu, ilk yerleşenleri Karaaliler, Arifağalar ve Şihdede aileleri 1293 göçünde birkaç haneden oluşan göç alıyor. Eski yerleşenleri 10 hane kadar 1934-1936 göçlerinden gelenler kalabalık olmayan bir köye yerleştiklerini anlatıyorlar. 1950-1951 göçünde 16 hane iskân ediliyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 11). **3.** Köy tarihi hakkında fazla bilgi yoktur, ancak rivayete göre nereden geldikleri bilinmeyen Seyit isimli iki kişi bu yöreye gelip ev kurmuşlar ve kendi adlarını vermişlerdir (Suat, 1978, s. 83). // *Seyitler* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 475) < *Seydiler* (1928) (Kreiser, 1975, s. 168) < *Seyyidler* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < *Seydiler Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Sinanlı (Babaeski) Mimar Sinan'ın adından mülhem. [< Ar. *sinān* mızrak, ok başı (Baalbaki, 1995, s. 647) < *s-n-n* bıçağı bilemek (Sarı, 1980, s. 787) + *lı*] // Tarihsel köydür. Bu köyün eski çeşmeleri, suyolları, Alpulu yakınında Ergene üzerindeki Sinanlı Köprüsü adını taşıyan taş köprü Koca Mimar Sinan'ın eserleridir. Sinan'ın eserleri ile bezendiği için köy Sinanlı adını almıştır (Korkut, 1965, s. 29). // *Sinanlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 478) < *Sinanlı Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Sislioba (Demirköy) [< {Tür. *sisli* sislenmiş, bulanık (TDK, 2011, s. 2122) < *sis* bulutların çok alçaklara yeryüzüne inmesiyle oluşan duman (TDK, 2011, s. 786)+ *li*} + {Tür. *oba* göçebelerin konak yeri (TDK, 2011, s. 1785) < *oba* küçük sosyal birlik, kabile (Clouston, 1972, s. 5)}] // Bu köy de eski bir köydür. İlk adı Piloça'dır. Balkan Savaşı sonunda yapılan anlaşma ile gerek Avcılar, gerekse bu köyedeki insanlar mübadele olmuşlardır. Yeraltı zenginliği olan bir köydür. Sınır boyunda olması bakımından önem taşımak-

tadır (Karaçam, 1995, s. 551). // *Sislioba (Pulaça)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 478) < *Polaça* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 171).

Sivriler (Demirköy) Köyde ilk kuruluna *sivri bir bekçi kulübesinden* dolayı verilen isimdir. [< Tür. *sivri* ucu keskin, batıcı olan (TDK, 2011, s. 2124) < *süvri* sivri, keskin, , sivri uçlu (Clason, 1972, s. 791) + *ler* çokluk eki] // Köyün eski adı *Sivri Kulübeler* (Orman İşletmenin kayıtlarında bölge sınırı bu isimle geçer). Köyün yeni adı Sivrililer. 1947 yılında kurulmuştur. Ormanı korumak için görevlendirilen bir korucunun sivri bir korucu kulübesi varmış. Bu sivri kulübeden kaynaklanır "Sivriler" denmesinin sebebi. Bulgaristan göçmenleri önce Lüleburgaz'ın Hamzabey köyüne gelirler. Sonra bu köye gelirler. Köydeki avcılık, ormanlık alanı beğendikleri için yerleşmeye başlamışlar. Şimdiki yerleşim ise 1967'de başlamış. Karadeniz'den (Kastamonu, Samsun) gelmişlerdir. Göçmen köyüdür. İlk gelenler Bulgaristan göçmenleridir (Sözen, 2015). // *Sivriler* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 479) < *Sivri* (1928) (Kreiser, 1975, s. 171).

Sofuhalil (Babaeski) [{Tür. *sofu* dinin buyruk ve yasaklarına bütünüyle uyan kimse (TDK, 2011, s. 2129) < Ar. *şūfī* tasavvuf yolunu tutan (Sarı, 1980, s. 886)} + { Ar. *halīl* samimi, arkadaş, dost, eş (Baalbaki, 1995, s. 523) < *h-l-l* bir şey helal olmak (Sarı, 1980, s. 336)}] //Halk dilinde köyün adı Sofali şeklini almıştır. 1877-1878 Rus Savaşı'ndan sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 27). // *Sofuhalil* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 479) < *Sofuhalil Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 303).

Sofular (Vize) Sofuların, sultanların uğrak yeri olmasından dolayı verilen isimdir) [<) [{Tür. *sofu* dinin buyruk ve yasaklarına bütünüyle uyan kimse (TDK, 2011, s. 2129) < Ar. *şūfī* tasavvuf yolunu tutan (Sarı, 1980, s. 886) + *lar* çokluk eki] // **1.** Sofular iki tanedir. Burası *Dağsofular'dır*. Bir de *Ovasofular* var. Ovasofular Saray'a bağlı. Burası dağlık olduğu, dağların arasında olduğu için Dağsofular, Vize'ye bağlı. Köyde hiç yabancı oturmamış. 93 Harbi ile geliyorlar. Gacal köyü. Bulgaristan- Noça'dan gelmişler. Önce İstanbul tarafına göndermişler onları sonra yine bu köye geri gelmişler. Camiyi yapmışlar. Camiyi yaptıkları dönemde dine bağlı kişi çokmuş. Sofular adını da ondan verildiği söylenir. Sultanlar falan oturmuş buralar-

da. Bulgaristan göçmeni ve gacal. Bulgaristan-Noça'dan gelmişler (Görgün, 2015). **2.** 93 Harbi'ndeki göçten önce Çerkezler oturmuş bu köyde. Karşı köy olan Evrencik üç defa yer değiştirmiştir. Sebep; bu köyde oturan gavurlar domuz eti pişirince kokusu komşu köyleri rahatsız edermiş. Bu köy sabah ve akşam olduğunda kapatılmış Köyün giriş ve çıkış kapıları varmış. Herkes giremezmiş. Sofuların, sultanların, dinlendiği, kaldığı bir yermiş. Han, hamam varmış burada. Köyün etrafında ayrıca bağlık yerler de varmış (Birtane, 2015). // *Sofular* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 479) < *Sofular-ı cebel* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 172).

Soğucak (Vize) Soğuğa yakın. [< Tür. *soğucak* soğukça < *soğuk* soğuk (TDK, 2011, s. 2130) < *soğık/ soğık / soğuk* ısısı düşük, soğuk (Clauson, 1972, s. 808) < *soğı-* soğumak (Clauson, 1972, s. 808) *k + cak*] // **1.** Gür sulu Soğucak deresinin üzerinde su ile işleyen un değirmenleri vardır (Korkut, 1965, s. 61). **2.** Soğucak köyü eskiden bir Rum köyüydü (Çakır, 2014, s. 45). **3.** Köyün sakinleri 30 Ocak 1923 yılında Yunanistan ile imzalanan mübadele anlaşmasıyla yurdumuza gelen Pomak yörük (yürük) ve muhacirler (macır). Pomaklar, 1924 yılında Drama'nın Leştan, yörükler Selanik'in Gevgili köyünden, muhacirler ise Romanya ve Bulgaristan'ın değişik yörelerinden gelmişler. Eskiden Rumların oturduğu 2 katlı evlerde iskân etmişler (Özge, 2013, s. 6). // *Soğucak* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 480) < *Soğucak Karyesi* (19014-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2386).

Sütlüce (Pınarhisar) [< Tür. sütlü içinde süt bulunan, süt veren, sağmal (TDK, 2011, s. 2191) < *süt* süt (Clauson, 1972, s. 798) + lü + *ce*] // **1.** Sütlüce köyünden, Altıntaşı ailesinin büyüklerinden Mümin Altıntaşı, yazmış olduğu *Maarif Ajandası 1971* adlı almanakta (ajandada yazan aylar ve günler eserin günlük niteliği taşıdığı konusunda şüphe vermektedir. Çünkü bu aile büyüğünün akrabaları, eserin yazılış tarihini daha ileriki bir zaman olarak göstermektedir. Günü gününe yazılmaktan çok; ilginç ve farklı gözlemlerin, araştırılarak edinilen tarih bilgilerinin, köyde gerçekleşen her etkinlik ve olayın zaman ayrıntısı belirtilmeden aktarılmış olduğubir kaynaktır. Ajandada yer alan ay ve gün isimleri bu eserin bir nevi sayfa sayılarıdır.)Sütlüce köyünün tarihinden şöyle bahsetmektedir: “ Köyümüz içinden

Suğucak deresinin geçmekte olduğu; batısı bayır, doğusu Koçka nam ile anılmakta olan Lülebugaz, Pınarhisar, Vize, Karıştıran dörtgeninin ortasına düşmektedir. İlk adı *Keskinli* (1500’lü yıllar) sonra *Yeni Mandıra* olup ve Yunan işgalinde de (1919) Yunanlılarca adına *Saktur* denmiş, 1960 senele-
rinde Vilayet İdare Meclisine adı müsemlik mevki diye anılmakta imiş(ve Kara Yüdayi İbrahim Paşa zeameti. Nam Keskinli Karyesi). K. Yüdayi İb-
rahim Paşa buralara köyler kurup adını *Keskinli Karyesi* koymuştur. Kendi-
sinin bugün Ankara’ya bağlı Keskin halkından olduğu anlaşılmaktadır. Beş
yüz seneden öncesi bilinmemekle beraber ondan önce buralarda yaşamlar
olmuştur” (Altıntaş, 1983). **2.** Demiray, köyün önceki ismini *Yeni Mandıra*
olarak yazmıştır. Cumhuriyet döneminde kurulan bir köy olan Sütlüce’de
günümüzde yaşayanların dedeleri buraya mübadele ile Yunanistan ve Bul-
garistan’dan gelen Türkler olduğu bilinmektedir (Demiray, 2008, s. 20). // *Sütlüce (Yenimandıra)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 490) < *Hamidiye*
(1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 176) < *Hamidiye Köyü* (1901) (Kazancıgil,
2014, s. 292).

Ş

Şükrüpaşa (Merkez) [{Tür. *şükrü* iyilik bilen (tdk.gov.tr, 2016) < Ar.
şukrī şükürlü < *ş-k-r* nimetini ve ihsanını bilip sahibine sena etmek (Sarı,
1980, s. 83)} + {Tür. *paşa* Osmanlı Devleti zamanında yüksek sivil memur-
lara ve albaydan üstün rütbede bulunan askerlere verilen unvan. (TDK,
2011, s. 1897) < {*baş* baş (Clouston, 1972, s. 375) + Tür. *ağa* < *aka* ağa, ağa-
bey (Lessing, 2003, s. 95)}] // *Şükrüpaşa (Mikroşova)* sınır boyu köylerden-
dir. Köyün Çayırılık mevkinde Keşiş Manastırı bulunmaktadır. Çevrede altın
minerali olan ekonomik değeri yüksek bakır yatakları vardır (Karaçam,
1995, s. 490). // *Küçükova* (1973) (Kreiser, 1975, s. 179) < *Şükrüpaşa (Kü-
çükova)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 497) < *Mikroşova* (1903/1904)
(Kreiser, 1975, s. 179).

T

Taştepe (Kofçaz) Çok taşlık bir tepeye sahip olmasından dolayı verilen
isimdir. [< {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren,

rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)} + {Tür. *tepe* yüksekliği genellikle birkaç yüz metreyi geçmeyen, çok kez tek başına, yamaçları yatık yer biçimi; bir şeyin en üstteki bölümü (TDK, 2011, s. 2324) < *töpü* zirve, tepe (Clauson, 1972, s. 436)}] // Köyün eski isminin *Taştepe* olduğu, 1958 yılına kadar *Taştepe* olarak kullanıldığı, ancak 1958 yılından sonra köy isimlerine yapılan değişikliklerle birlikte halkın daha kolay telaffuz ettiği için *Taştepe* ismi resmi kayıtlara geçmiştir. Köye ismini veren *tepe*, bölgeye hakim bir konumda ve çok taşlık olduğu için *Taştepe* olarak bilinmektedir. Köyün ismi bu tepeden dolayı *Taştepe* olarak bilinmektedir. 1957 yılında Adnan Menderes hükümetinin girişimleri ile Bosna-Hersek'ten Boşnakların gelişiyle köyde Pomak-Alevi ve Boşnaklardan oluşan karma bir yapı oluşmuştur. (2014, s. 4). 1890'lı yıllarda Bulgaristan'da baş gösteren çetecilik bu bölgeyi de etkilediğinden *Taştepe* bu çeteler için bir barınak yeri olmuştur. 1897 yılında kıta subayının hakaretlerine dayanamayıp Şumnu Kale topçu taburundan kaçarak çeteciliğe başlayan ve yakın Türk tarihine "Bulgar Sadık" diye geçen Sadık Poğda, 1905'li yıllarda çetesi ile bu köyde barınmıştır (Karaçam, 1995, s. 520). // *Taştepe* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 505).

Taşagıl (Babaeski) Taştan yapılmış koyun ağılının bulunduğu yere kurulması sebebiyle verilen isimdir. [< {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)} + {Tür. *ağıl* evcil küçükbaş hayvanların barındığı çit veya duvarla çevrili yer, arkaç (TDK, 2011, s. 40) < *ağıl* çiftlik hayvanı içini çitli yer, sığır kafesi, ağıl (Clauson, 1972, s. 83)}] // Taştan yapılmış koyun ağılının bulunduğu yere Moskof Savaşı'ndan sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 31). // *Taşagıl* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 500).

Taşköprü (Babaeski). [< {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)} + {Tür. *köprü* herhangi bir engelle ayrılmış iki yakayı birbirine bağlayan

veya trafik akımının, başka bir trafik akımını kesmeden üstten geçmesini sağlayan ahşap, kâgir, beton veya demir yapı (TDK, 2011, s. 1500) < **köp-rüg** köprü (Clauson, 1972, s. 690)} // Hünerli'nin Taşköprü köyünden yağtığı derlemede; köyün 93 Harbi'nden sonra gelen göçmenlerle kurulduğu, bu köyün Minnetler ve Ertuğrul köyünden önce kurulduğu, köyde daha önce bir köprünün olduğu fakat şimdi sadece temel taşlarının kaldığı belirtilmektedir (Hünerli, 2006, s. 276). // **Taşköprü** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 502).

Tatarköy (Lüleburgaz) İlk yerleşen iki Tatar aileden dolayı verilen isim. [< {Tür. **Tatar** Tataristan'da, Batı Sibirya'da ve Rusya Federasyonu'nun değişik bölgelerinde yaşayan Türk soyundan bir halk ve bu halktan olan kimse (TDK, 2011, s. 2283) < **tatar** bir Tür boyunun adı (Gülensoy T. , 2007, s. 868)} + {Tür. **köy** köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. **kūy** köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // **1.** Köy kazak kuru denin gür ormanlık yere Kızanlık, Karlova ve Filibe göçmenleri tarafından 1878 de kurulmuştur (Göral, 1962-1963, s. 37). **2.** Tatar; Kırım'da yaşayan Türklere verilen addır (Altıntaş, 1970, s. 10). **3.** Şakir Hamiş köyün ilk kurucularının Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında Bulgaristan'dan göç eden 34 aile olduğunu söyledi. Yerleştikleri alan Kazakçiftliği yöresi. Onlardan önce buraya yerleşen iki tatar aile nedeniyle köyün adının Tatarköy olduğu belirtiliyor. Kazakkoru denilen alanın kıyısında kurulan köy, kuru azaldıkça bugünkü yerine yayılmış. Aynı dönemde başka göç alan Tatarköy sonraki göçlerden 1934 üç hane, 1950-1951 yine üç hane göç alıyor. Bir söylencede kuruluşu 1876'ya dayanan köyün ilk adı da Evrenli ve halkın koleradan öldüğü söyleniyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 7). **4.** Tatarköy, 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'ndan sonra Bulgaristan'dan başlayan göç hareketi içinde yer alan insanlar tarafından kurulmuştur. (Karaçam, 1995, s. 684). **5.** Kuruluş tarihi olarak 1877-1878 Osmanlı-Rus Harbi sonrası Bulgaristan'dan gelen göçmenlerce kurulmuştur. (Suat, 1978, s. 64). // **Tatarköy (Evrenli)** (Arslan & Baltacı, 2006) < **Tatar Çiftliği** (Karaçam, 1995) < **Tatar** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 505) < **Tatarlı Çiftliği** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384). < **Tatarçiftliği** (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 182).

Tatlıpınar (Kofçaz) Yörede bulunan tatlı su kaynağından dolayı verilen isim. [< {Tür. *tatlı* şeker tadında olan, acı olamayan (TDK, 2011, s. 2284) < *tatılığ* tatlı (Clauson, 1972, s. 454)} + {Tür. *pınar* yerden kaynak olarak çıkan su, kaynak (TDK, 2011, s. 1921) < *buñar* çeşme, pınar; kuyu (Gülensoy T. , 2007, s. 694; Clauson, 1972, s. 351)}} // **1.** Köyün girişinde, yolun sağ tarafında, yamaçta çıkan bir kaynak suyunun içimi çok tatlı olduğu için köyün ismi bu sudan esinlenerek Tatlıpınarolarak kayıtlara geçmiştir. Köyde mezarları bulunan ve efsaneleri anlatılan dört adet mezar vardır. Sırasıyla; Kalfa Baba, İbrahim Baba, Şartman Baba ve Nazar Baba'dır. (2014, s. 4). **2.** Türkiye'nin Bulgaristan'a sınır köylerindedir. Burada çok eski bir Ermeni mahallesi olduğundan söz edilmektedir. Köyün güneyindeki eski bir yerleşim merkezi olduğunu gösterir kanıtlar dikkati çekmektedir. Köyün içinde mezarı bulunan Kalfa Baba hakkında çeşitli söylenceler vardır. Kalfa Baba'nın köyün kurucularından olduğu söyleyenler olduğu gibi, akıncı komutanlardan olduğunu ileri sürenler de vardır (Karaçam, 1995, s. 517). // *Tatlıpınar* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 506) < *Ermenimahallesi* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 182).

Terzidere (Kofçaz) [< {Tür. *terzi* giysi biçip diken kimse, dikişçi (TDK, 2011, s. 2335) < Far. *derzī* < *darzī* terzi (Steingass, 1998, s. 512)} + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}} // **1.** Köyün adının 1402'den sonra bir aralık Trakya ve Balkanlara egemen olan Yıldırım Beyazıt'ın oğullarından Emir Süleyman'ın oğlunun Lalası Terzibaşı Zağnus'tan geldiği sanılmaktadır (Karaçam, 1995, s. 519). **2.** Terzidere köyünde o yıllarda bir hırsızlık olayı olur. Köyde bu güne kadar böyle bir hırsızlık olayı yaşanmadığı için herkes şaşkındır ve kendini suçlu hissetmektedir. Olay bölgenin kolağasına anlatılır. Kolağası “ hırsıza bir şans tanıyalım, çaldığını yerine koymasını isteyelim, olmazsa bulup cezalandıralım “ der. Bu fikri herkes beğenir ve hırsızın çaldığını yerine koyması için duyurular yapılır, çevre köylere haberciler gönderilip, davullar çalınır. Hırsız görülüp tanınmasın ve ailesi, çocukları üzülmesin diye tüm köy o gece evlerine kapanır ve kimse sokağa çıkmaz. Köylü sabah uyandığında

çalınan malın yerine konduğunu görüp rahat bir nefes alır. Ancak bu olayı köyün terzisi kabul etmez. “ Ben hırsızların olduğu, hırsızlık yapıldığı bir köyde artık oturmayı onuruma yediremem.” diyerek köyü terk eder. Köyün bugünkü yeri olan dere boyuna gelip kendine bir eve yapar ve bir daha eski köyüne gitmez. Ancak köylünün terziye ihtiyacı vardır ve köylü ona gitmek zorundadır. Gidenler adres olarak Terzinin dere'yi söyledikçe köyün adı belli olur. Terzi Dere. Terzi'nin bu onurlu davranışı kısa sürede köyde yaşayan herkesi etkiler ve içlerinde bir hırsızın yaşadığı köyde kimse yaşamak istemez, tüm köy terzinin dere boyuna taşınır, hırsız hariç. Hırsız da daha fazla oralarda yaşayamayacağını anladığı için köyü terk eder (2014). // *Terzidere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 512). < *Terzi Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Terzili (Babaeski) [< Tür. *terzi* giysi biçip diken kimse, dikişçi (TDK, 2011, s. 2335) < Far. *derzī* < *darzī* terzi (Steingass, 1998, s. 512) + *li*] // Hünerli'nin Terzili köyünde yaptığı derlemede köyün Gacal köyü olduğu, öncesi Rumların da bu köye geldiği belirtilmektedir (Hünerli, 2006, s. 283). // *Terzili* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 512) < *Terzili Köyü* (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Topçuköy (Vize) Savaş sırasında burada bir top arabasının batmasından dolayı verilen isimdir. [< {Tür. *topçu* topların kullanılışı, bakımı üzerine yetiştirilen asker sınıfı (TDK, 2011, s. 2367) < *top* (Clauson, 1972, s. 434) + *çu*} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Dedelerimiz 93 Harbi'yle gelmişler. Harp sırasında kaçmışlar. Tekirdağ taraflarında Naip köye gitmişler. Bir kısmı da kaçmış Çakıl köye. Sonra tekrar buraya geri geliyorlar. Zeynel Çavuş buraya gelen gavurları kovalamış. Savaş sıralarında burada top batmış. Savaşta top taşıyan araba batmış. Ondan buraya bu isim verilmiş. Bir kısmı yerli bir kısmı muhacirdir (Dursun, 2015). // **Topçu** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 516) < *Topçuköyü* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 186).

Topçular (Kofçaz) Yörede yaşamış Bektaşi dedesi Topçu Baba adlı şahıstan mülhem. [< Tür. *topçu* topların kullanılışı, bakımı üzerine yetiştirilen asker sınıfı (TDK, 2011, s. 2367) < *top* (Clauson, 1972, s. 434) + *lar*

çokluk eki] // **1.** Köy Osmanlının Balkanlara ilk yerleşmeye başladığı yıllarda kurulduğu tahmin edilen bir Bektaşî köyü. Köy, ismi le özdeşleşmiş Topçu Baba ile birlikte anılıyor. Topçular köyü denilince ilk akla gelen Topçu Baba oluyor. Topçu Baba'yı ister Horasan Eren'i ister Topçu Subayı olarak kabul edelim, sözün özü Bektaşîliği Kırklareli ve civarına yayma uğraşı veren bir Bektaşî Babası'dır. (2014, s. 4). **2.** Söylencelere göre Topçubaba, Pınarhisar Tekke (Erenler) köyündeki Binbiroklı Ahmetbaba'nın kardeşidir. İki kez yürüyerek hacca gitmiştir. Horasan erenlerindedir, Rumeli'yi irşat için gönderilmiştir (Karaçam, 1995, s. 517). // **Topçular** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 516). < **Topçular Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 293).

Tozaklı (Pınarhisar) Av tuzaklarının olmasından dolayı verilen *tuzaklı* adının halk ağzında değişime uğramasıdır. [*tozak* < *tuzak*; Tür. *tuzak* kuş veya yaban hayvanlarını yakalamaya yarayan araç veya düzenek. (TDK, 2011, s. 2395) < *tuzak* tuzak, kapan (Clouston, 1972, s. 573)+ *lı*] // **1.** Poyralı'nıngüney yakınında, Poyralı Dere vadisi içerisinde Tozaklı köyü bulunmaktadır. Bugün köy, zengin kömür yatakları ile anılmaktadır. Balkan ve Yunan savaşları sırasında bu köy de düşmandan büyük zarar görmüştür. Geçmişte koşu atları yetiştiriliyordu (Karaçam, 1995, s. 592). **2.** Köy , Plevne muharebelerinden sonra buralara gelen göçmen kabilelerince kurulmuştur. Balkan savaşlarının ve Yunan işgalinin yoğun biçimde yaşandığı bir bölgedir (Demiray, 2008, s. 20). // **Tozaklı** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 518).

Turgutbey (Lüleburgaz) İlk yerleşenlerden biri olan çiftliğin sahibi Çerkez Turgut Bey isimli şahıstan mülhem. [< {Tür. *turgut* konut; oturulacak yer (www.tdk.gov.tr, 2016)} + {Tür. *bey* erkek adlarından sonra kullanılan saygı sözü (TDK, 2011, s. 320) < *beğ* kabilenin, boyun lideri (Clouston, 1972, s. 322)}] // **1.** Eski bir mezartaşı (1060?-1644) tarihini taşımaktadır. Köyün kuruluşuna ait tarihsel söylenti şöyledir: Kırım'dan gelen Turgut Bey namında birine oradaki arazisine karşılık, köy arazisi çiftlik olarak verilmiştir ve bu çiftlik arazisi de zamanla muhtelif bölünme ve yerleşmelerle bugünkü haline gelmiştir (Göral, 1962-1963, s. 37). **2.** Çiftlik yerleşimlerinden biri Çerkez Turgutbey'e ait. Ölümünden sonra doktor Ahmetbey Çiftliğin sahibi oluyor. Eşi Feride hanım yoluyla. Daha sonra çiftlik

oğlu Ramiz Bey'e kalıyor. Ramiz Bey'in döneminde ve daha sonraları çiftlik parça parça satılıyor. Onun ölümüyle Sevim-Müzehher ve Semih çiftliğinin sahibi oluyorlar. Turgutbey çiftliğinin çevresi yavaş yavaş dolunca idaresizlik sonucu arazi iyice küçülüyor ve Eskitaşlı, Yenitaşlı, Turgutbey köyleri arasında paylaşılıyor (Bilgiler Seyit Ali Sertel ve Hüseyin Kurucu'dan). Köyün ilk yerleşenleri 1293 göçmeni olan Zağra göçmenleri, 1924 yılında mübadele sırasında Langaza'dan gelenler, 1934-1935 yıllarında ise Eskizağra ve Becenovalılar göçü var. Turgutbey kuruluş yeri bakımından yurt içi göçte alan bir yerleşim birimi. Bu göçlerin sayısı fazla değil (Arslan & Baltacı, 2006, s. 11). **3.** Turgutbey ise, Lüleburgaz-Pınarhisar yolu üzerinde, 1878 den sonra Bulgaristan'dan çeşitli zamanlarda gelen göçmenlerin çoğunluğu oluşturduğu bir köydür. Bazı yazılı kaynaklar köyün *Türkbey* olarak da anıldığını bildirmektedirler. Köy geçmişte Hüseyin Ağa'nın (Kesebir) yetiştirdiği koşu atları ile ünlüydü. Bu atlar Türkiye'de resmi ve özel at koşularına katılırlardı. Balkan Bozgunu'nun da bazı savaşları bu yörede geçmiş olması nedeniyle Turgutbey tarihte ismi geçen yerlerden olmuştur. Adı Balkan Savaşı'nda Lüleburgaz muharebelerini idare eden Turgut Paşa'dan gelmektedir. Tarihte *Amuca* köylerdendir. Şeyh Bedrettin tarikatına bağlı olanlar vardır. (Karaçam, 1995, s. 685-686). **4.** Tarihi bir köy olduğu bilinen Turgutbey köyü adını Turgut bey isimli bir çiftlik sahibinin toprakları üzerinde kurulmuş olduğundan aldığı rivayet olunur (Suat, 1978, s. 65-66). // *Turgutbey (Türkbey)* (Arslan & Baltacı, 2006) < *Turgutbey* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 519) < *Turgut Bey Hâcetli Karyesi- Turgut Bey Güloğlu Çiftliği* (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2384) < *Türkbey* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 187).

U

Umurca (Lüleburgaz) Umur Bey'in verdiği arazi üzerinde kurulmasından dolayı verilen isimdir. [Tür. *Umur* görgü, bilgi, deneyim (www.tdk.gov.tr) < Ar. *umūr* işler < *amr* emir, buyruk (Sarı, 1980, s. 46) < *a-m-r* emretmek (Sarı, 1980, s. 46) + *ca*] // **1.** Biri açılan ve içinden iki yüzden fazla eski eser çıkarılan tarihi çifte höyüklerin yakınındaki bu köy, Resneli Osman Beyin çiftlik arazisine 1926 yılında kurulmuştur (Göral, 1962-

1963, s. 37). **2.** Umur Bey; Yıldırım Beyazıt Devri'nin paşalarından Saruca Paşa'nın oğlu olup Fatih Devri vakıf defterleri kendisinden merhum olarak bahseder (Altıntaş, 1970, s. 20). **3.** Cumhuriyet sonrası kurulmuş örnek köylerden. Köyün eski muhtarı Hasan Altıntaş: "Her ne kadar Balkanlardan gelen bir göç olayı gerçekleşse de köyümüzü oluşturan grupların, çıkış noktaları Anadolu. Bir bölüm köylümüzün ata soyu İnebolu yöresinden Balkanlara göç edenler. Diğer grubunsa göçe başlangıç noktası Konya Alevi Bektaşî inançlı Umurca köyünün iki ayrı gruptan olduğu biliniyor. Bu konudaki bilgiler yine Hasan Altıntaş'tan derlendi: "Konya kökenli grup genelde Bektaşî. Son yıllarda yapılan araştırmalarda bu grubun Osmanlı döneminde göçe zorlandığı Tahtacılar grubu denen grubun güneye Toroslara (Antalya yöresine) yerleştiği kuzeye ve batıya gidenlerin ise Evciler kökünden olduğudur. Trakya ve Balkanlara yayılan bu grubun kendi benliğini koruma savaşımı verdiği bunun içinde yerleştikleri yerlere Evciler adını verdikleri bilinenler arasında. Trakya'da adı Evciler olan köyler adı Müsellim olan köyler gibidirler. Umurca 1934-1936, 1950-1951 ve 1978 yılında göç alıyor (Arslan & Baltacı, 2006, s. 6). **4.** Umurca köyünün kuruluşu 1926 yılıdır. Bugün Lüleburgaz'ın doğusundaki Umurça Tepeleri denen yörede 1937'de Prof. Dr. Arif Müfit Mansel tarafından arkeolojik kazılar yapılmış ve bazı değerli eşyalar bulunmuştur (Suat, 1978, s. 66-67). // *Umurca* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 526) < *Umurca çiftliği* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 191) < *Omurca Çiftliği* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 301).

Ü

Ürünlü (Merkez) Kızılcaabuğdayının bolca yetiştiği bir köy olmasından dolayı verilen isimdir. [< Tür. *ürün* doğadan elde edilen, üretilen yararlı şey, mahsul (TDK, 2011, s. 2450). < *ürün* süt (Clason, 1972, s. 233)+ *lü*] // **1.** Kızılca Müsellim; askerlik alanında Rumeli'deki teşekküllerden birinin adıdır. Anadolu'dakilere yalnız *müsellim* denilirdi. Müsellim; Osmanlı Devleti'nin teşekkülü sırasında teşkil edilen süvari askerine verilen addır. Müsellimler bin tarihinden sonra lağvedilmiş, çiftlikleri timar ve zeamet haline kalbolunmuştur. (Pakalın, 2004, s. 277-278). **2.** *Kızılcamüsellim (Ürünlü)*, Osmanlı Devleti zamanında Kırkkilise Sancak Beyi adına bölge güvenliğini

denetleyen yöneticilerin ikamet ettikleri bir yerdi. Yöreden sefere katılan üst düzey yöneticileri dönünceye kadar yerlerine kendilerine vekalet edecek kişiler atarlardı ki, bunlara “müsellim” denirdi. Osmanlı Devleti zamanında bir durumu bildiren ve belli eden müsellim adının 1960’ta “Ürünlü” olarak değiştirilmesi yanlış olmuştur. Mübahat S. Kütükoğlu, *Tarih Araştırmalarında Usül* kitabında “Yer adlarının, sadece muayyen mevkileri ifade eden birer ad olmaktan öte, çok büyük önemleri vardır” diyor ve şunları ekliyor: “yeni bir köy ve kasabanın kuruluşunda, oraya yeni bir ad aramaya hacet kalmadan, yerleşen topluluğun adı verilir. Rumeli ve Anadolu’da bunun örnekleri doludur. Bu isimlere bize aynı adı taşıyan boy, aşiret, cemaat gibi grupların nasıl bir yayılma gösterdiklerini anlatır. Anadolu’daki bir köy adının Rumeli topraklarında da olması, bu dağılıp yayılmanın güzel örneğidir. Örneğin Balkanlar’dan göç edenler geldikleri yerlerin adlarını kurdukları köylere vermişlerdir. Birçok yer, mahalle, kasaba adı böyle doğmuştur.”1991 yılında Pınarhisar’ın Yancıklar köyünün adının Ataköy şekline dönüştürülmesi hatalar zincirinin bir başka halkası olmuştur. Oysa Yancıklar adı, büyük kültür merkezi olan Kaynarca ve Pınarhisar’da oturan Bizans ağırlıklı toplulukların dışında, yan tarafında kalan Yörük Türklerinin varlığı anlamına geliyordu. (Karaçam, 1995, s. 497,498). **3.** 1878 Rus Savaşı’ndan sonra Eskizağra göçmenleri tarafından kurulmuştur. Kuruluş yıllarında kızılca mahsulü çok bereketli olduğundan ötürü *müsellim* olan kuruluş adına bir de *kızılca* kelimesi eklenmiştir (Korkut, 1965, s. 19). // **Ürünlü (Kızılcamüsellim)** (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 534) < **Kızılca Müsellim Köyü** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291).

Üsküpdere (Merkez) Üsküp adından mülhem. [< {Tür. *üsküp* Makedonya’da bir şehir} + {Tür. *dere* genellikle yazın kuruyan küçük akarsu (TDK, 2011, s. 633) < Far. *dara/darra* vadi, iki dağ arasındaki yarık, dere (Steingass, 1998, s. 516)}] // **1.** Üsküp; Rumca *Skopi’nin* (gözetleme yeri) Türk ağzına uydurulmuş biçimi olsa gerek (Umar, 1993, s. 814). **2.** Üsküpdere, adını Üsküp’ten almıştır. Bu köyde tarihi harabeler bulunmaktadır. Üsküpdere (Kaynaklı Dere kıyısına) 1877-1878 yıllarında Kafkaslardan, Kırım ve Bulgaristan’dan gelen Çerkezler, Tatar ve Kocacık Türkmen kökenliler tarafından kurulmuştur. Eski İstanbul yolu üzerinde bulunan bu köy

diğer köylere oranla bir gelişme gösterememiştir. Toprakların zayıflığı burada rol oynamıştır. Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Necdet Tekin bu köyden yetişmiştir (Karaçam, 1995, s. 502,503). // *Üsküpdere* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 543) < *Üsküp Dere Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291) < *Üsküpdere (hara-be)* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 193).

Y

Yenibedir (Lüleburgaz) Tarih olarak yeni kurulmuş olmasından ve çiftlik üzerinde yerleşim sağlandığından dolayı verilen isim. [< {Tür. *yeni* kullanılmamış veya az kullanılmış olan; oluş veya çıkışından beri çok zaman geçmemiş olan. (TDK, 2011, s. 2572) < *yangı* yeni (Clauson, 1972, s. 943)} + {Ar. *bedir* dolunay (TDK, 2011, s. 293) < *badr* dolunay (Sarı, 1980, s. 76) < *b-d-r* ay dolunay olmak (Sarı, 1980, s. 76)}] // **1.** Kara kepir denen ve verimli olan köy topraklarında tahılın bütün çeşitleri ve pancar yetiştirilmektedir (Göral, 1962-1963, s. 35). **2.** Ali Varol Yenibedir'in kurulduğundan bu yana hiç göç olmadığını söylüyor. Zira kuruluşu satın alınan bir çiftlikle 1937 yılında başlayan köyün Kepirtepe Köy Enstitüsü ve daha sonra Vakıflar Genel Müdürlüğü ile başı derde girmiş. En son 1996 yılında Mahmut Paşa Vakfiyesi köylülere ait tapulara şerh koydurmuş. Yenibedir köyü Cumhuriyet sonrasında kurulan köylerden birisi ve toprak anlaşmazlıkları yüzünden Türkiye Cumhuriyetinde ilk kadastro çalışmalarının yapıldığı alan (Arslan & Baltacı, 2006, s. 1). **3.** Yenibedir köyü 1937 yılında Kırklareli'nin Ahmetler, Yörükbayırı, Düzorman ve Deveçatağı köylerinden göç eden 300 kişilik (47 hane) tarafından satın alınarak çiftlik üzerine kurulmuştur. Bugün karayolu üzerinde pansiyonları, motelleri ve eğlence yerleri olan modern bir köy durumuna gelmiştir. Amuca köylerdendir. Şeyh Bedrettini tarikatını sürdürenler vardır (Karaçam, 1995, s. 684). **3.** Tarih olarak yeni kurulmuştur. Bu nedenle adının başındaki yeni sözcüğü doğrudur. Kesin kuruluşu 1935-36 yıllarına rastlar. Köy halkı Kırklareli'nin Ahmatlar, Deveçatağı ve Kızıllıkdere köylerinden olup aynı sülaledendir. Tüm köy halkı akrabadır (Suat, 1978, s. 67). // *Yenibedir (Beder Köy)* (Karaçam, 1995) < *Yenibedir* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 558).

Yenice (Pınarhisar). [< {Tür. *yeni* kullanılmamış veya az kullanılmış olan; oluş veya çıkışından beri çok zaman geçmemiş olan. (TDK, 2011, s. 2572) < *yangı* yeni (Clauson, 1972, s. 943) + *ce*]. // **1.** Karaman Bayırı eteğinde, Poyralı-Demirköy yolu üzerindeki bu köyün eski kayıtlardaki adı İneceköy'dür. Eskiden bu köyde Bulgarlar da oturmuşlardır. Köye *Dağyenice* de dendiği olmuştur. 1890'lı yıllarda Bulgaristan'da Türklere yönelik başlayan komitecilik hareketi içinde yer almış bulunan Türklüğe ve Müslümanlığa hizmet ettiği bilinen Bulgar Sadık olarak anılan Sadık Poğda anılarında akrabalarının Yeniceköy'de olduğunu söylemiştir. 1905 yılından sonra kalabalık bir çete grubu ile buralara gelmiştir (Karaçam, 1995, s. 586). **2.** Köy, Dağyenice adı ile de anılmakla beraber eski dönemlerde özellikle Bulgarların yaşadığı bir yerleşim yeri olarak kabul edilmektedir (Demiray, 2008, s. 20). **3.** 1300 (Rumi) tarihinde Dırama'dan gelen göçmenlerle kurulmuş, Balkan ve İstiklal harbi sırasında Rum ve Bulgar işgaline uğramış, bilahare mübadil göçmenlerle köy yeniden Türk köyü olarak kalmıştır (Gümülcine, 1968, s. 21). **4.** Yeniceköy'ün birkaç kilometre ötesinde, halk arasında "manyetik alan mevki" diye adlandırılan bir alan var. Burası, 200-250 metre kadar uzunlukta ve eğer gözümüz bizi yanıltmıyorsa da meyil aşağı ilerleyen bir yol. Yolun aşağısında aracınızı boşa aldığınızda, araç yokuşu hiçbir müdahale olmaksızın çıkmaya başlıyor. Oldukça enteresan bir durum. Bunun bir göz yanılması olduğunu yapılan metrik ölçümler gösterse de, köye başka bir bilinirlik gösteren bu şehir efsanesinden kimsenin vazgeçmeye niyeti de yok gibi (Atila, 2009). // *Yenice* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 559) < *İnceköy* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 200).

Yeniköy (Babaeski). [< {Tür. *yeni* kullanılmamış veya az kullanılmış olan; oluş veya çıkışından beri çok zaman geçmemiş olan. (TDK, 2011, s. 2572) < *yangı* yeni (Clauson, 1972, s. 943)} + {Tür. *köy* köylük yer, köy yeri (TDK, 2011, s. 1509) < Far. *kūy* köy (Steingass, 1998, s. 1065)}]. // Hünerli Yeniköy'de yaptığı derlemede; köyün Dağlı köyü olduğu, köyün ilk isminin Rumların yaşadığı dönemde yaşamış olan *Yane* isminde kel bir adamdan esinlenerek Kelyane olduğu, daha sonra bu ismin Atatürk tarafından *Yeniköy* ismi verilerek değiştirildiği belirtilmektedir (Hünerli, 2006, s.

352). // *Yeniköy (Kelyeni)* (Kreiser, 1975, s. 202) < *Yeniköy* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 563) < *Yeni Köy* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Yenimahalle (Babaeski) [. [< {Tür. *yeni* kullanılmamış veya az kullanılmış olan; oluş veya çıkışından beri çok zaman geçmemiş olan. (TDK, 2011, s. 2572) < *yangı* yeni (Clauson, 1972, s. 943)} + {Tür. *mahalle* bir şehrin bir kasabanın, büyükçe bir köyün bölündüğü parçalardan her biri (TDK, 2011, s. 1603) < Ar. *maḥalle* }]. //Hünerli'nin Yenimahalle köyünde yaptığı derlemede köyün Yunanistan'dan gelen göçmen köyü olduğu, Selanikli göçmenlerin bulunduğu, Rumların da önceki yıllarda bu köyde ve çevre köylerde yaşadığı, köyde önceleri; bir papazın boğulması üzerine *Papaz gölü* adı verilen bir gölün bulunduğu belirtilmektedir (Hünerli, 2006, s. 324). // *Yenimahalle* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 564) < *Yenimahalle Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 304).

Yenitaşlı (Lüleburgaz) Yerleşim yapıldığı çiftliğin adından dolayı verilen isim. [< {Tür. *yeni* kullanılmamış veya az kullanılmış olan; oluş veya çıkışından beri çok zaman geçmemiş olan. (TDK, 2011, s. 2572) < *yangı* yeni (Clauson, 1972, s. 943)} + {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)} + *lı*]. //1. Eskitaşlı ile kuruluş yılları aynı olmasına karşın Yenitaşlı sınır içi göçlerle kurulmuş bir köy. Kırklareli'nin (Kofçaz) Ahlatlı, Ahmatlar ve Karaabalılar köylerinden göç edenlerce kurulmuş. Muhtar Sabri Yılmaz dedesi Ahmet Kaya'nın Avusturya-Rusya savaşına bugünkü köylerinden katılmış bir gazi olduğunu belirterek köy kuruluşunun bundan eskiye dayanması gerektiğini vurguluyor. Köy ilk yerleşimden sonra göç almamış (Arslan & Baltacı, 2006, s. 2). 2. Yenitaşlı köyünün kesin kuruluş tarihinin 1319 olduğu rivayet olunmakta ise de bu bilinmemektedir. Ancak adının yeni olmasına karşın çok eski bir kuruluşu olduğu ve ilk kurucularının Bulgaristan göçmenleri olduğu bilinmektedir. Balkan ve İstiklal Harbini yaşamış bir köyümüzdür (Suat, 1978, s. 68-69). // *Yenitaşlı (Taşlı-ı Cedid)* (Arslan & Baltacı, 2006) < *Yenitaşlı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 565) <

Taşlı-ı cedit (1928) (Kreiser, 1975, s. 203) < *Sultan çiftliği* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 203).

Yeşilce (Demirköy) Köyün etrafıyeşillik olmasından dolayı verilen isimdir. [< Tür. *yeşil* sarı ile mavinin karışmasından ortaya çıkan bitki yapraklarının çoğunda görülen renk (TDK, 2011, s. 2582) < Tür. *yeşil* yeşil < *yaşıl* yeşil (Nadalyayev, 1969, s. 246) + *ce*] // Köyün eski adı *Mihalangoz*. Köyün yeni adı Yeşilce. Rumlardan kalma bir köydür. 93 Harbi'den sonra Bulgaristan-Leskova'dan gelen göçmenler kurmuştur. Köyün çevresi çok yeşillik olduğu için köye bu isim verilmiş. Göçmen köyüdür. Arnavut, Boşnak, Pomak vardır. Bulgaristan, Romanya muhacirleri vardır (Göre, 2015). // *Yeşilce (Mihalangoz)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 567) < *Mihalavzoz* (1946-1950) (Kreiser, 1975, s. 203) < *Mihalangoz* (1928) (Kreiser, 1975, s. 203) < *Mağalongoz* (1903/1904) (Kreiser, 1975, s. 203).

Yeşilova (Pehlivanköy) [< {Tür. *yeşil* Hata! Yer işareti tanımlanmamış.sarı ile mavinin karışmasından ortaya çıkan bitki yapraklarının çoğunda görülen renk (TDK, 2011, s. 2582) < Tür. *yeşil* yeşil < *yaşıl* yeşil (Nadalyayev, 1969, s. 246)} + {Tür. *ova* çevrelerine göre çukurda kalmış, çoğunlukla alüvyonla örtülü, eğimi az, akarsuların derine gömülmediği, geniş veya dar düzlük, yazı (TDK, 2011, s. 1826) < *oba* çadır, aile, küçük kamp yeri (Clauson, 1972, s. 5)}] //Köyün eski adı *Burunsuz* idi. 1878Rus savaşından sonra kurulmuştur (Korkut, 1965, s. 55). // *Yeşilova* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 569) < *Burunsuz* (1928) (Kreiser, 1975, s. 203).

Yeşilpınar (Pehlivanköy) [< {Tür. *yeşil* sarı ile mavinin karışmasından ortaya çıkan bitki yapraklarının çoğunda görülen renk (TDK, 2011, s. 2582) < Tür. *yeşil* yeşil < *yaşıl* yeşil (Nadalyayev, 1969, s. 246)} + {Tür. *pınar* yerden kaynak olarak çıkan su, kaynak (TDK, 2011, s. 1921) < *buñar* çeşme, pınar; kuyu (Gülensoy T. , 2007, s. 694; Clauson, 1972, s. 351)}] //Köyün eski adı *Tilkipınar* köyü. Köyün yeni adı Yeşilpınar köyü. Eskilerden duyduğum Balkan Harbi'nden sonra, önce Doğanca taraflarına (demiryolunun altına) yerleşmek istemişler. Doğançalılar onları tepeye yerleştirmişler. Yani burayı (şu anki yeri) tavsiye etmişler. Yedi tane hane ilk olarak gelenler.

Bulgaristan-Şumnu -Harmanlı'dan gelenlerdir. 1934'te ve 1956'ta muhacir almamışlar. Köydeki kaynaktan tilkiyisu içerkengören atalar köye *Tilkipınar* demiş. Sonra 1985'te imza toplanarak köyün adı *Yeşilpınar* olarak değişmiş. Etrafı yeşillik olduğundan pınarı (kaynak suyu) olduğundan bu ismi vermişler. Göçmen köyüdür. Gacaldır (Öztürk, 2015). // *Tilkipınar* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 514) < *Tilki Pınarı Karyesi* (Badi Efendi, 2014, s. 2385).

Yiğitbaşı (Demirköy) [< {Tür. *yigit* güçlü ve yürekli, kahraman, alp (TDK, 2011, s. 2596) < *yigit* güçlü, genç adam (Clauson, 1972, s. 911) < *yig/yeg* iyi, daha iyi, üst, üstün, hayırlı (Gülensoy T. , 2007, s. 1145)} + {Tür. *baş* kafa; bir topluluğu yöneten kimse. < *baş* baş, lider, bir şeyin başlangıcı (Clauson, 1972, s. 375) + **1** iyelik 3.t.}] // Yiğitbaşı köyünün eski adı *Kamilya'dır*. 1960'lı yıllardan önce bu isimle anılmış. Çetelerin olduğu yıllarda bir Bulgar casusu köyden 3 kilşi Bulgar topraklarına girerek kellesini getirmiştir. İsim bu olaydan dolayı verilmiştir. Halkı Arnavut'tur (Geçit, 2015). // *Yiğitbaşı (Kamilya)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 572) < *Aşağıkumila* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 204).

Yoğuntaş (Merkez) Çok engebeli ve kayalık bir yer olmasından dolayı verilen isimdir (*Polos*). [< {Tür. *yoğun* artmış, çoğalmış bir durumda olan. (TDK, 2011, s. 2598) < *yoğun* kalın (Clauson, 1972, s. 904)} + {Tür. *taş* kimyasal veya fiziksel durumu değişiklikler gösteren, rengini içindeki maden, tuz ve oksitlerden alan sert ve katı madde (TDK, 2011, s. 2277) < *taş/tâş* dış, kaya (Clauson, 1972, s. 358)}] // **1. Polos**, Kırklareli'nin merkez ilçesine bağlı bucak merkezi Yoğuntaş kasabasının eski adı. Sözcük, eski Hellen dilinde, *yavru* (özellikle tay, piliç, dana, tosun vb. hayvan yavrusu) demektir (Umar, 1993, s. 672). Yoğuntaş; esası *yoğundaş* olan bu kelime; arkadaşlığın, kardeşliğin çok sıkı olduğu yer, şey manasına gelmektedir. Daş; iki kimsenin bir nesnede birbiriyle muharip ve arkadaş olduğunu bildirir kelimedir (Altıntaş, 1970, s. 14). Yoğuntaş (*Polos*) tarihi Roma öncesine, Hellenistik döneme uzanmakta olan bir yerleşim merkezidir. *Polos*, Hellen dilinde “yavru” demektir. Makedonyalılar ile Atinalılar MÖ 336 yılında burada savaşmışlardır, Atina büyük yenilgiye uğramıştır. Bu savaş (Polos Savaşı) Makedonya Krallığı'nı Perslerle karşı karşıya getirmiştir. Tarihte

eski ve yeni Polos'un varlığından söz edilmektedir. Eski tarihler, eski Polos'un çevresinde yoğunlaşmaktadır. Eski Polos (Yoğuntaş) MÖ 401 yılında Pers-Yunan savaşlarına katılmış Yunanlı komutan Amiral Anaksibios'un yerini alan generalin adını taşımaktadır. Bu da Polos'un o devirlerde önemli bir yerleşim merkezi olduğunu göstermektedir. Polos (Yoğuntaş) MÖ 336'daki Makedonya-Atina Savaşı'nda yaklaşık MÖ 350-279 yılları arasında İskender'in egemenliği altında yaşamıştır. Polos adı 1960 yılında Yoğuntaş olarak değiştirilmiştir. Yoğuntaş adının verilmesi yörenin çok engebelik ve kayalık olmasındandır. Balkan Savaşı'nda Kırklareli Muharebelerinin önemli bölümü Yoğuntaş çevresinde cereyan etmiştir. Kırklareli Bozgununun ilk işaretleri buradaki savaşlarda ortaya çıkmıştır. Bulgarlar 21 Ekim 1912 Salı günü saldırıya geçmişlerdir. Devletliğaç, Karahamza, Eskipolos, Kayalı (Bedre), Malkoçlar, Erikler, Elmacık ve Kadıköy; Kırklareli Muharebelerinin geçtiği köylerdir. Yoğuntaş'ta oturan Rumlar Balkan Savaşı'ndan sonra kendi istekleri ile Yunanistan'a göç etmişlerdir (Karaçam, 1995, s. 503-506). // *Yoğuntaş (Polos)* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 573) < *Polos Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Yörükbayırı (Merkez) [< {Tür. *yörük* hayvancılıkla geçinen, genellikle Toroslarda yaşayan göçebe Türk oymağı, Türkmen. (TDK, 2011, s. 2612) < *yörük* çok ve çabuk yürüyen, iyi yol alan, hızlı giden; *yörük* akma, yürüme, gidiş, hareket (Clauson, 1972, s. 963; Gülensoy T. , 2007, s. 1169) < *yörük*- yürümek (Clauson, 1972, s. 957) *k*} + {Tür. *bayır* küçük yokuş (TDK, 2011, s. 287) < *bâğır* küçük yokuş (Gülensoy T. , 2007, s. 123) + *ı* iyelik 3.t.] // **1.** Yörük; halk arasında *göçebe* yerinde kullanılan, Osmanlı Devleti teşkilatında bir sınıf asker manasına gelen bir tabirdir. *Lehçe-i Osmani de mütaharrik, göçebe, bedevi, yürükler manasına gelen*“yürükân Anadolu'nun haymenişin (çadırda oturan) Türkmenleri, gayr-ı meskun göçebe halkı, sabıkta Yeniçeriye redif olan on dört bölük Yaya askeri”, Hüseyin Kazım Bey'in *Türk Lugati'nde* de bir yerde iskan etmeyip yer değiştiren halk, göçebe, Anadolu'da çadır altında oturan Türkmenler, bu manada ve Farisi kaidesine göre cem'i olan yürükân da kullanılır. Eskiden Anadolu'da teşkil edilmiş olan bir sınıf asker suretinde tarif edilmiştir (Pakalın, 2004, s.

640). // **2.** Yörükbayırı merkeze bağlı orman içi köylerdendir. Yörükbayırı merkezin nüfusu en az köylerindendir. Yörükbayırı 1890'da Bulgaristan'dan gelen göçmen Türkler tarafından kurulmuştur. *Kilisebayır* olarak eski adı değiştirilmiştir. Köyü ayakta tutacak belli başlı bir ekonomisi yoktur (Karaçam, 1995, s. 485). // *Yörükbayırı* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 587) < *Kilisebayır* (1928) (Kreiser, 1975, s. 207) < *Kilise Bayır Köyü* (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 292).

Yukarıkanara (Kofçaz) Hayvan çiftlikleri üzerinde kurulmuş olan köye; kanara kelimesinin anlamıyla bağlantı kurularak verilen isimdir. [< {Tür. *yukarı* bir şeyin üst bölümü, fevk, aşağı karşıtı. (TDK, 2011, s. 2613) *yokaru* / *yokğaru* yukarı doğru (Clauson, 1972, s. 906)} + {Tür. *kanara* kesimevi, mezbaha (TDK, 2011, s. 1294) < Far. *ḳannāra*, *ḳinnāra* mezbaha (Steingass, 1998, s. 989)}] // Yukarıkanara köyünün adı eski kayıtlarda *Kanar-ı Bala* adıyla geçmektedir. Buna *Büyükkanara* da denmektedir. kanara, *salhane* demektir. Hayvanların topluca kesildikleri yer anlamına gelmektedir. Buna göre Kanara köyleri büyük bir ihtimalle Osmanlı ordularının et ihtiyacını karşılamak amacıyla hayvan çiftliklerinin ve buna bağlı et kesim yerlerinin bulunduğu yöre olması lazım gelir. Bir başka olasılık da bu köylerde oturan insanların göç ettikleri yere ait bir ismi köylerine vermiş olmalarıdır. Yalnız tarihte bu köylerin buldukları bölgelerde çok sayıda hayvan çiftlikleri bulunduğu ilişkin kayıtlara rastlanmaktadır (Karaçam, 1995, s. 514). // *Yukarı Kanara* (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 580) < *Kanar-ı bala* (1928) (Kreiser, 1975, s. 205) < *Büyükkanara* (1899/1900) (Kreiser, 1975, s. 205).

Yündalan (Merkez) Çalılıkların yoğun olduğu yörede göçebelere ait sürülerin yünleri bu çalılara takıldığı için, bu ismin verilmesi muhtemeldir. [< {Tür. *yün* koyun tüyü (TDK, 2011, s. 2625) < *yüng* pamuk, yün (Gülensoy T. , 2007, s. 1193) < *yüñ* yün (Clauson, 1972, s. 941)} + {Tür. *dol-* dolu duruma gelmek. (TDK, 2011, s. 701) < *tol-* dolmak (Gülensoy T. , 2007, s. 294) *an* }] // Yündolan, tarihte önemli bir yerleşim merkezi idi. Köyün yakınlarından halkın Hatibin Kale, Kalelik dediği yerler vardır. Halkın *Küçük Kule* dediği tarihi eser ise Orman İşletmesinin yol yapımı sırasında

yıkılmıştır. 1940'lı yıllarda Kedi Kaya mevkinde bulunan fakat ele geçirelemeyen mührün çok değerli bir belge olduğu, bu yörenin aidiyetini kanıtlanması bakımından önem taşıdığı belirtilmektedir. Yündolan tarihi mekan olmasının yanında Gacal köylerin başında gelmektedir. Fatih dönemi köylerindedir (Karaçam, 1995, s. 502). // < **Yundalar** (Altıntaş, 1970, s. 28) < **Yundalan** (1968) (İçişleri Bakanlığı, 1968, s. 584) < **Yundealan** (1928) (Kreiser, 1975, s. 206) < **Yunda Alan Karyesi** (1904-1905) (Badi Efendi, 2014, s. 2382) < **Yundaalan** (1901) (Kazancıgil, 2014, s. 291).

SONUÇ

Kırklareli il ve ilçelerinin köy adları tarihi, sosyolojik ve etimolojik yönleriyle incelenmiştir. 178 köy adı, sözlük çalışması ve yazılı kaynakların taranmasıyla etimolojik olarak incelenmiştir. Köylerin tarihi süreci, köylere ait hikâyeler yazılı kaynaklardan, özellikle yerel yazarların eserlerinden yararlanılarak aktarılmıştır. Bazı köylerin ad verme süreci ve yerleşim tarihi hakkında o köyün sakinlerinden edinilen bilgiler ışığında açıklamalar yapılmıştır.

Göçler köylere ad vermede olduğu gibi o köyün sosyolojik oluşumunda da etkindir. Kırklareli ilinde 17 köy yerli köydür. Yani *gacal köyleridir*. Bunların dışında kalanlar ise Boşnak, Pomak, Arnavut, Bulgar göçmeni vb. çeşitlilik taşımaktadır. Toplam 161 köy bu çeşitliliği yaşamakta olan *göçmen köyleridir*.

Kırklareli'nin merkez ve ilçelerine bağlı toplam 178 köy incelenmiştir. Merkezde 40, Vize ilçesinde 24, Lüleburgaz ilçesinde 31, Pınarhisar ilçesinde 14, Kofçaz ilçesinde 16, Babaeski ilçesinde 30, Demirköy ilçesinde 15 ve Pehlivanköy ilçesinde 8 köyün adlandırılmasında hem kültürel hem de etimolojik süreçler incelenmiştir.

Köylerin sözlük açıklamasında öncelikle köy adının köken incelemesi yapılmıştır. Etimolojik incelemenin ardından köyün yazılı kaynaklarda yer alan ad verme hikâyesi yer almıştır. Kaynaklarda bilgisine ulaşamayan köy tarihçesi hakkında o köyün sakinlerinden bilgi alınmıştır. 23 köy ziyaret edilmiş, köyün muhtarı ya da tarihçesini bilen sakinleriyle röportaj yapılmıştır. Bir köyün birden fazla hikâyesi mevcut ise verilen madde başı sayıları ile her hikâyenin kaynakçası belirtilerek aktarılmıştır. Son olarak da köyün günümüzden geçmişe doğru ad verme süreci aktarılmıştır.

Köylerin bağlı bulunduğu il olan Kırklareli tarihi, ilçelerinin tarihi ve ad verme süreci, köy adlarının köyün sosyolojik, kültürel, coğrafi vb. özellikleriyle ilişkilerinin yapılan içerik tasnifi ile aktarılması; köy adlarının yapısal sınıflaması; köy adlarının etimolojik değişimi, tarihsel süreci ve ad vermede yaşanan değişim aşamalarının yer aldığı sözlük çalışması olmak üzere bölümlenen bu çalışma hem dil bilim hem de halk bilim açısından değerlendirilmiştir.

Köylerin ad verme aşamalarında, coğrafi koşullar ve yaşam şartlarının baş etkenlerden olduğu, yaşanan göç hareketleri ve yerleşimin oluşum sürecindeki zorluk ve mücedelelerin etkili unsurlar olduğu tespit edilmiştir. Köy adları köyün yaşam şeklini, kültürünü ve gelişimini yansıtan önemli kimlik bilgileri olmuştur. Özellikle savaş göçlerinin ili ve köyleri derinden etkilediği görülmüştür. Yerel köylerin, daha sonraki yıllarda aldıkları göçlerle çeşitlendiği görülmüştür. Bu çeşitlilik kültüre yansımış ve kültürün önemli taşıyıcısı dili etkilemiştir.

İl ve ilçe tarihlerine bakıldığında Trakya yöresinde yer alan yerleşim yerlerine ad verilmesinde en büyük etkenin, tarih sürecinde yerleşen toplulukların yaşam tarzı olduğu görülmektedir. Traklar, Roma Dönemi, Osmanlı Dönemi şeklinde tarihi süreç yaşamış olan şehirlerin adları da bu süreci yaşamışlardır. Yunanca Pyrgos adı Lüleburgaz'ın adlandırılmasında; Osmanlı döneminde Baba-yı Atik adı Babaeski'nin adlandırılmasında; Trak krallarından Byzas'ın isminin Bizye olarak geçen Vize'nin adlandırılmasında etkili olmuştur. Bunlara ek olarak yörede çıkarılan madenler (Demirköy), yörede yaşamış azizler (Pehlivanköy < Pavula < Hristiyan azizlerden Aziz Pavulos), yörede oluşan yapılar ve doğal oluşumlar (Pınarhisar < *pınar* akan + *hisar* kale) ad verme geleneğinde en önemli etkenleri oluşturmuşlardır. Kırklareli ilinin köyleri de aynı etkenlerden etkilenmiş, köylerdeki sosyal hayat, yaşam koşulları, mücadeleler yeni etkenler de yaratmışlardır.

Köy adlarının yapı ve içerik tasnifi yapıldığında da görülmüştür ki ad verme sürecine etki eden pek çok unsur vardır. Kişi adları, meyve adları, yapı ve mekân adları, araç-gereç adları, renk adları vb. köy adlarına esin kaynağı olmuştur. Yaşanılan göç süreci yaşam şartlarını ve güvenlik koşullarını güç hale getirmiş, yaşanılan kahramanlıklar köy adının verilmesinde etken olmuştur.

Köy adlarının yapısal incelemesi yapıldığında, Türkçe kökenli kelimeler, Arapça ve Farsça kişi adları ve kelimelerin yoğun olduğu, söz öbekleri ve tamlamaların, tek sözcüklerin, adların etimolojik oluşumunda öne çıktığı tespit edilmiştir. Türemiş sözcük yapıları ve söz öbekleri yapısal tasnifin büyük kısmını oluşturmaktadır.

Ad, bir varlığın kimliğidir aslında. Adını taşıyan her varlık o adın özelliklerinden pek çok iz de taşımaktadır. Köylerin adlarına bakıldığında o köy hakkında ilk izlenimler, ilk düşünceler oluşmaktadır. Köylerin tarihsel hikâyeleri ve adların köken yapısı, adlandırmanın birbiriyle olan bağını gözler önüne sermektedir. İçinde *pınar* geçen bir köyün hikâyesi içinde de köyün pınar kenarında kurulması vardır. İçinde *yiğit* geçen bir köyün tarihçesinde, yaşadıkları göçler ve zor şartlar içinde yaşadıkları bir yiğitlik ya da benimsedikleri bir yiğit vardır. Köyler, halkın kültürünü adında da taşımaktadır. Köy adları ve etimolojik yapısı, halkın yaşayışı ile birleşerek köylerin kimliklerini yansıtmaktadır.

Yer adları bilimi, arkeolojik kazıların gün yüzüne çıkardığı uygarlıklar gibi o yerin kültürünü, yaşamını, tarihini gün yüzüne çıkarmaktadır. Bu bilim dalı, tarihi yapımızı aydınlatmada oldukça önemli bir yere sahiptir. Günümüzde bu alanda yapılan çalışmaların sayısının artması, bu bilgi zincirinin genişletilmesi gerekir.

KAYNAKÇA

- 1 Kitap 1 Adam ve 1 Köyün Değişen Kaderi. (2012, Mart Cumartesi).
Sarantalı Köylüm, s. 6.
- Ağır, R. D. (2015, Eylül 18). Armutveren Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan),
Röportaj Yapan)
- Ahmetler Köyü. (2013, Ağustos 5). *Sarantalı Köylüm*, s. 30.sayı.
- Ak, B. H. (2015, Eylül 14). Kuştepe Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj
Yapan)
- Akın, V. (1997). Kırklareli Adının Tarihçesi. *PAÜ. Eğitim Fak. Derg. 1997*,
Sayı:2, 9-11.
- Aksan, D. (2009). *Her Yönüyle Dil ;Ana Çizgileriyle Dilbilim*. Ankara: Türk
Dil Kurumu.
- Aksoy, A. (2003). *Yunanca-Türkçe Türkçe-Yunanca Sözlük*. İstanbul: Alfa.
- Alabaşoğlu, D. (2008). *Sınırdaki Hayatlar; "Orda Bir Köy Var"*. Eylül 14,
2015 tarihinde Trakya Gezi Rehberi:
<http://www.trakyaagezi.com/yol-hikayeleri/15-islambeyli/2-sinirda-hayatlar.html> adresinden alındı
- Alabaşoğlu, D. (2010, Mart 28). *"Cehennem" Kadar Yolumuz Var*. Eylül
14, 2015 tarihinde Trakya Gezi Rehberi:
<http://www.trakyaagezi.com/yol-hikayeleri/15-islambeyli/252-qcehennemke-kadar-yolumuz-var.html> adresinden alındı
- Alabaşoğlu, D. (tarih yok). *Hamdibey; Duvardaki Muhasebe Defteri*. Eylül
14, 2015 tarihinde Trakya Gezi Rehberi:
<http://www.trakyaagezi.com/yol-hikayeleri/15-islambeyli/1936-hamdibey-duvardaki-muhasebe-defteri.html> adresinden alındı
- Alabaşoğlu, D. (tarih yok). *Istrancalar'da Bir Ak Güvercin; Fatma Kayalar*.
Eylül 14, 2015 tarihinde Trakya Gezi Rehberi:
<http://www.trakyaagezi.com/yol-hikayeleri/15-islambeyli/1463-istrancalarda-bir-ak-guvercin-fatma-kayalar.html> adresinden alındı
- Altıntaş, N. (1970). *Kırklareli Vilayeti ve Yer Adları*. İstanbul : Edebiyat
Fakültesi Tarih Bölümü Bitirme Tezi.
- Altıntaşı, M. (1983). *Bizim Köy. Maarif Ajandası 1971*.

- Arslan, A., & Baltacı, İ. M. (2006). *Göçler ve Lüleburgaz*. Lüleburgaz: Yayınlanmamış Çalışma.
- Arslan, S. (2008). *Balkan Savşları Sonrası Rumeli'den Türk Göçleri ve Osmanlı Devleti'nde İskanlar*. Edirne: Trakya Üniversitesi.
- Atila, G. (2009, Nisan 12). *Masal Ormanları, Demirköy*. Eylül 14, 2015 tarihinde Trakya Gezi Rehberi: <http://www.trakyaagezi.com/yol-hikayeleri/15-islambeyli/19-masal-ormanlari-demirkoy.html> adresinden alındı
- Baalbaki, R. (1995). *Al-Mawrid A Modern Arabic-English Dictionary*. Beriut: Dar El -İlm Lilmalayn.
- Badi Efendi, A. (2014). *Riyaz-ı Belde-i Edirne 20.Yüzyıla Kadar Osmanlı Edirne'si*. Edirne: Trakya Üniversitesi.
- Bakanlığı, İ. (1968). *Köylerimiz '1 Mart 1968 gününe kadar'*. (İ. B. Müdürlüğü, Dü.) Ankara: Başbakanlık Basımevi D.S.İ.
- Başaran, M. (2007). *"Ceylan Gibi Gelin"*. İstanbul: İleri.
- Başbuğ, Y. K. (2015, Eylül 14). Çengerli Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Bayrak, H. Y. (2015, Eylül 14). Hıdırca Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Beyci Köyü. (2014, Mart 4). *Sarantalı Köylüm*, s. 37.sayı.
- Birtane, Z. (. (2015, Eylül 11). Sofular Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Clauson, S. G. (1972). *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century Turkish*. Oxford At The Clarendon Press.
- Çakır, G. (2014). *Vize İlçesinin Turizm Coğrafyası ve Değerleri*. Edirne: Edirne Matbaası.
- Çelik, H. İ. (2015, Eylül 14). Kuştepe Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Çeşmeköy(Hoşkadem). (2015, Eylül 8). *Sarantalı Köylüm*, s. 4.
- Çetin, N. (. (2015, Eylül 11). Küçükyayla Köyü. (H. Ö. (Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Demiray, G. (2008). *Kırklareli Pınarhisar Merkez İlçesi ve Köyleri Ağız İncelemesi*. Edirne: Trakya Üniversitesi.

- Demiray, G. (2008). *Kırklareli Pınarhisar Merkez İlçesi ve Köyleri Ağız İncelemesi*. Edirne: Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Demirel, H. Y. (2015, Eylül 14). İmampazarı Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Dengiz, V. (. (2015, Eylül 18). Kavakdere Köyü. (H. Özdoğan&Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Derleme Sözlüğü III*. (1968). Ankara: Türk Dil Kurumu. Nisan 10, 2016 tarihinde Türkiye Türkçesi Ağızları Sözlüğü. adresinden alındı
- Dursun, M. (. (2015, Eylül 11). Topçuköy. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Elmacık Köyü. (2012, Ocak 10). *Sarantalı Köylüm*, s. 11.sayı.
- En Güzel Köy; Pancarköy. (2013, Haziran 3). *Sarantalı Köylüm*, s. 28.Sayı.
- Ercan, M. A. (2002). Yazılı ve Sözlü Kaynaklardan Hareketle Gelibolu Yarımadası Köy Adları Üzerine Bir İnceleme. *Türk Kültürü ve Hacı Bektaşî Veli Araştırma Dergisi*(23), 1-13.
- Eren, H. (1999). *Türk Dilinin Etimolojik Sözlüğü*. Ankara.
- Ergene, H. M. (2015, Eylül 11). Akıncılar Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Ergene, N. (2015, Eylül 14). Doğanca Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Ergin, M. (2004). *Türk Dil Bilgisi*. İstanbul: Bayrak.
- Ertuğrul Köyü. (2012, Şubat 10). *Sarantalı Köylüm*, s. 12.Sayı.
- Gecekuşu, A. (2006). *Güzel Adlandırma*. Fırat Üniversitesi,Sosyal Bilimler Enstitüsü,Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı,Yüksek Lisans Tezi.
- Geçit, Ş. (. (2015, Nisan 4). Yiğitbaşı Köyü. (H. Ö. (Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Göral, D. (1962-1963). *Lüleburgaz İlçesi Monografyası*. İstanbul: İ.Ü Edebiyat Fakültesi Coğrafya Enstitüsü.
- Göre, B. (. (2015, Eylül 18). Yeşilce Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Görgün, A. O. (2015, Eylül 11). Sofular Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Gülensoy, T. (1995). *Yer Adları Kılavuzu*. Ankara: TDK.

- Gülensoy, T. (2007). *Türkiye Türkçesindeki Türkçe Sözcüklerin Köken Bilgisi Sözlüğü*. Ankara: TDK.
- Gültekin, H. (. (2015, Eylül 18). Karacadağ Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Gümülçine, S. (1968). *Pınarhisar Kazası Monografyası*. İstanbul: İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Coğrafya Bölümü, Mezuniyet Tezi.
- Güncan, N. M. (2015, Eylül 11). Düzova Köyü. (H. D. (Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Hünerli, B. (2006). *Kırklareli Babaeski Merkez İlçesi ve Köyleri i Ağız İncelemesi (Yüksek Lisans Tezi)*. Edirne: Tarkya Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Hüseyin Özkan, K. V. (2014, Eylül Pazartesi). Bayramdere. (Y. L. Hamide Dağtaş, Röportaj Yapan)
- İpek, N. (1999). *Rumeli'den Anadolu'ya Türk Göçleri*. Ankara: Türk Tarih Kurumu.
- Işık, C. (2015). *Mevlana'nın Mesnevisinde Şehir ve Köy*. Konya: Selçuk Üniversitesi, Mevlana Araştırma Enstitüsü, Mevlana ve Mevlevilik Araştırmaları Anabilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
- Kaçalin, M. S. (2006). *Dedem Korkut'un Kazan Bey Oğuz-nâmesi*. İstanbul: Kitabevi.
- Kanar, M. (2010). *Farsça-Türkçe Sözlük*. İstanbul: Say.
- Karaçam, N. (1995). *Efsaneden Gerçeğe Kırklareli*. Kırklareli: Özyılmaz Matbaası.
- Karaçam, N. (2011, Ekim 10). Ahlatlı Köyü. *Sarantalı Köylüm*, s. 8.sayı.
- Karaçam, N. (2013, Ocak 14). Orda Bir Köy Var, Adı: Armağan. *Sarantalı Köylüm*, s. 3.
- Karakulak, N. (2015). *Renklerde Adlandırma*. Kırklareli: Kırklareli Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Yüksek Lisans Tezi.
- Karaman, H., & Topaloğlu, B. (2005). *Arapça-Türkçe Yeni Kamus* (21 b.). İstanbul: Ensar.
- Kazancıgil, R. ., (2014). *Edirne Merkez Vilayeti Salnamesi(H.1319-M.1901), Cilt 2*. Edirne: T.C. Edirne Valiliği.

- Kocatarla Köyü. (2015, Nisan 8). *Sarantalı Köylüm*, s. 4.
- Kocayazı Köyü. (2015, Şubat 5). *Sarantalı Köylüm*, s. 4.
- Koçaz Kaymakamlığı. (tarih yok). Mart Pazar, 2016 tarihinde T.C.Koçaz Kaymakamlığı:
http://www.koçaz.gov.tr/default_B0.aspx?content=193 adresinden alındı
- Korkut, A. (1965). *Yakın Yurd Serhat Şehri Kırklareli*. İstanbul: Dizerkonca Matbaası.
- Kömürcü, B. (. (2015, Eylül 11). Akpınar Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Kreiser, K. (1975). *Die Ortsnamen der europaischen Türkei nach amtlichen Verzeichnissen und Kartenwerken*. FREIBURG: Klaus Schwarz Verlag.
- Kula Köyü. (2015, Mart 5). *Sarantalı Köylüm*, s. 4.
- Kurtulmuş, Z. (1993). Günlük Hayat "Ürnlü Köyü". Z. Kurtulmuş içinde, *Kırklareli Foklloru I* (s. XIII).
- Kurtulmuş, Z. (1994). Yağmur Duası. Z. Kurtulmuş içinde, *Kırklareli Folkloru I* (s. 7).
- Kurtulmuş, Z. (1995). *Türk Halk Kültüründen Derlemeler 1993, "Kırklareli İli Köy ve Yer Adları"*. Ankara: Kültür Bakanlığı Halk Kültürlerini Araştırma ve Geliştirme Genel Müdürlüğü.
- Kurtulmuş, Z. (1996). Dini İnanış'Gülbaba,Koçaz İlçesi,Ahmetler Köyü'nde Yapılan Derleme'. Z. Kurtulmuş içinde, *Kırklareli Folkloru I* (s. 16).
- Kurtulmuş, Z. (1996). Ramazan Gelenekleri ,Arife ve Ramazan Bayramı Uygulamaları. Z. Kurtulmuş içinde, *Kırklareli Folkloru I* (s. XVI).
- Külahlı, M. (. (2015, Eylül 12). Ağayeri Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Lessing, F. D. (2003). *Moğolca-Türkçe Sözlük*. Ankara: TDK.
- Malkoçlar Köyü-Koçaz-Kırklareli. (2014, Şubat 5). *Sarantalı Köylüm*, s. 36.sayı.
- Nadalyayev, V. M. (1969). *Drevneturskiy Slovar*. Leningrad: İnstatelstvo "Nauka".

- Nişanyan, S. (2009). *Sözlerin Soyağacı*. İstanbul: Everest Yayınları.
- Onurlu İnsanların Köyü 'Terzinin Köyü'. (2014). *Sarantalı Köylüm*.
- Oruç, A. (. (2015, Eylül 18). Sarpdere Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Özge, N. (2013, Ocak 14). Soğucak Köyü. *Sarantalı Köylüm*, s. 6.
- Özkaya, H. (2013). *KIRKLARELİ İLİ AĞIZLARI SÖZ VARLIĞI*. Edirne: TRAKYA ÜNİVERSİTESİ TRAKYA ÜNİVERSİTESİ TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ANABİLİM DALI TÜRK DİLİ BİLİM DALI.
- Özkaya, H. (2013). *Kırklareli İli Ağızları Söz Varlığı*. Edirne: Trakya Üniversitesi, Trakya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı, Türk Dili Bilim Dalı.
- Özkul, M. M. (2015, Eylül 18). Gökyaka Köyü. (H. D. (Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Öztürk, B. Ş. (2015, Eylül 14). Yeşilpınar Köyü. (H. Özdoğan(Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Pakalın, M. (2004). *Osmanlı Tarih Deyimnleri ve Terimleri Sözlüğü I-II-III*. İstanbul : Milli Eğitim Bakanlığı .
- Sakaoğlu, S. (2001). *Türk Ad Bilimi I*. Ankara: Türk Dil Kurumu.
- Sarı, M. (1980). *el-Mevârid Arapça-Türkçe Lûgat*. İstanbul: Bahar.
- Sergen Beldesi. (2012, Kasım 5). *Sarantalı Köylüm*(21), s. 5.
- Sözen, Ş. (. (2015, Eylül 18). Sivrilere Köyü. (H. Ö. (Dağtaş), Röportaj Yapan)
- Steingass, F. (1998). *A Comprehensive Persian- English Dictionary*. İstanbul: Çağrı.
- Steingass, F. (1998). *A Comprehensive Persian-English Dictionary* (New Printed b.). Beirut: Typopress.
- Suat, O. (1978). *Her Yönüyle Lüleburgaz*. Lüleburgaz: Lüleburgaz Kütüphane Binası Yapma,Onarma ve Yardım Derneği.
- Süren, S. (2015, Mayıs 13). *Marmara Haber*. Haziran 2016 tarihinde www.marmarahaber.com.tr:
<http://www.marmarahaber.com.tr/haber/35462/vizenin-doganca-cavuskoy-evrencik-akpinar-ve-develi-koyu.html> adresinden alındı

- Tastepe Köyü-Kofçaz-Kırklareli. (2014, Eylül 3). *Sarantalı Köylüm*, s. 43.sayı.
- Tatlıpınar Köyü- Kofçaz. (2014, Haziran 2). *Sarantalı Köylüm*, s. 40.sayı.
- TDK. (2011). *Türkçe Sözlük*. Ankara: TDK.
- TDK. (2011). *Türkçe Sözlük* . Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- tdk.gov.tr*. (2016, 05 11). Haziran Salı, 2016 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü. adresinden alındı
- Topçular Köyü-Kofçaz-Kırklareli. (2014, Ağustos 6). *Sarantalı Köylüm*, s. 42.Sayı.
- Tunçel, H. (2000). Türkiye'de İsmi Değiştirilen Köyler. *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 26-27.
- Uluk, C. M. (2015, Eylül 18). Boztaş Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan), Röportaj Yapan)
- Umar, B. (1993). *Türkiye'deki Tarihsel Adlar*. İstanbul: İnkılap Kitabevi.
- www.demirkoy.bel.tr*. (tarih yok). Mart Pazar, 2016 tarihinde Demirköy Belediyesi. adresinden alındı
- www.pehlivankoy.bel.tr*. (tarih yok). Mart Pazar, 2016 tarihinde T.C. Pehlivanköy Belediye Başkanlığı. adresinden alındı
- www.tdk.gov.tr*. (tarih yok). Temmuz 19, 2015 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü:
http://tdk.gov.tr/index.php?option=com_bts&arama=kelime&guid=TDK.GTS.55aacf5ef3ee00.80029125 adresinden alındı
- www.tdk.gov.tr*. (tarih yok). Temmuz 19, 2015 tarihinde Türkiye Türkçesi Ağzıları Sözlüğü:
http://tdk.gov.tr/index.php?option=com_ttas&view=ttas&kategori1=derlay&kelime1=poyra adresinden alındı
- www.tdk.gov.tr*. (tarih yok). Haziran 10, 2015 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü. adresinden alındı
- www.tdk.gov.tr*. (tarih yok). Mayıs 2, 2016 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü. adresinden alındı
- www.tdk.gov.tr*. (tarih yok). Haziran 16, 2016 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü. adresinden alındı

www.tdk.gov.tr. (tarih yok). Mayıs 14, 2016 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü.
adresinden alındı

www.tdk.gov.tr. (tarih yok). Nisan 2015 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü.
adresinden alındı

www.tdk.gov.tr. (2016, 5 10). Eylül 3, 2015 tarihinde Kişi Adları Sözlüğü.
adresinden alındı

www.vize.bel.tr. (tarih yok). Mart Pazar, 2016 tarihinde Vize Belediyesi.
adresinden alındı

Yavuz, A. (. (2015, Eylül 14). Akarca Köyü. (H. Dağtaş(Özdoğan),
Röportaj Yapan)